

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

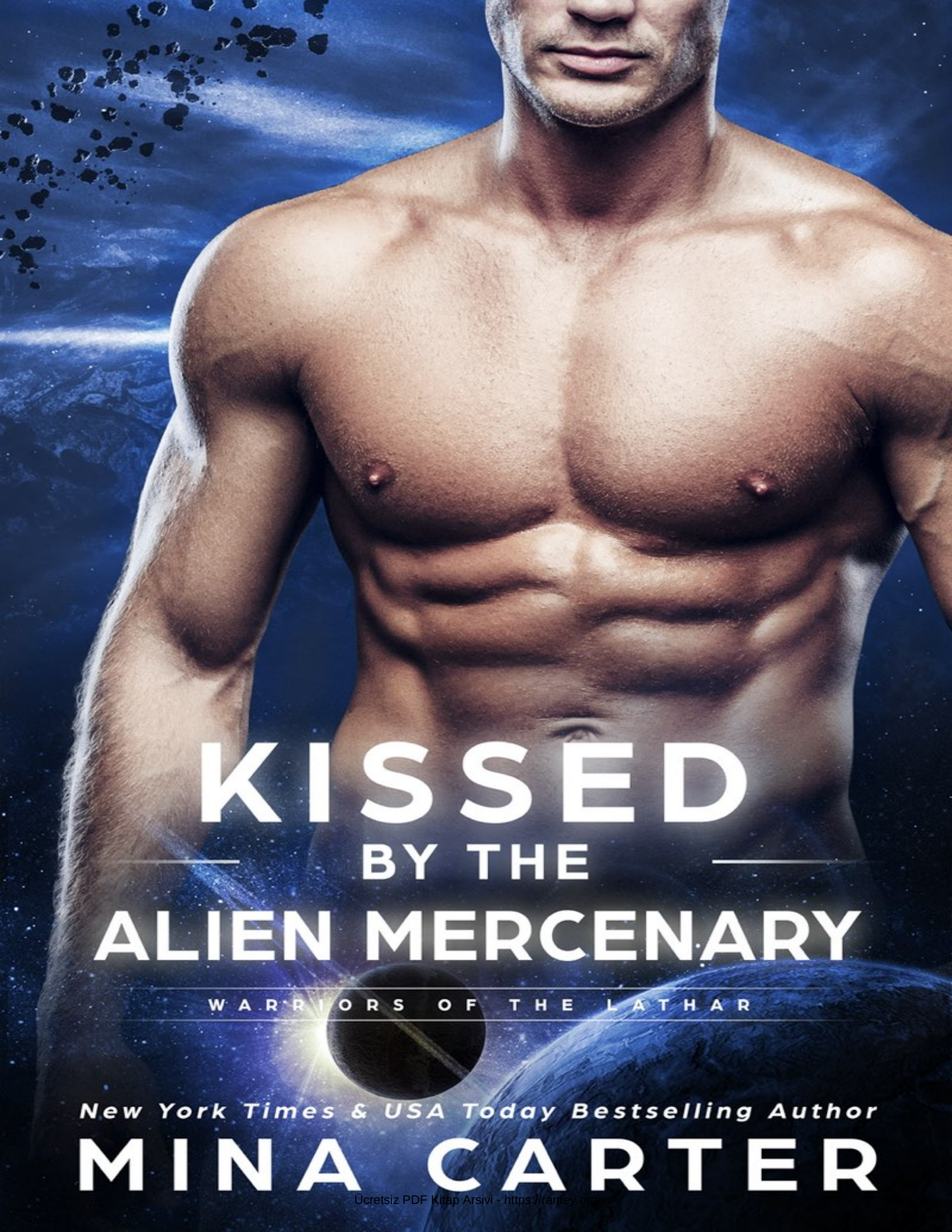
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page background image featuring a close-up of a man's muscular torso. He has a light beard and is looking directly at the camera. The background is a deep blue space scene with a large planet's horizon at the bottom, a bright star or planet in the lower left, and a trail of asteroids in the upper left.

KISSED BY THE ALIEN MERCENARY

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLI PARALI ASKER TARAFINDAN ÖPÜLDÜ

LATHAR SAVAŞÇILARI

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Copyright© 2020 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Sonsöz

Also by Mina Carter
Yazar Hakkında

Hİnsan dişileri kadar güzel bir şey görmemişti.

Lord Şifacı'nın eşi, kucağında bebek prensesi tutan annesiyle birlikte yanından geçerken Saal J'Qess bir hastanın istatistiklerini kaydetme görevine ara verdi. Leydi Jessica onu izlediğini fark edince küçük bir tebessüm etti. O da ona gülümsedi ama arkadaşı onun dikkatini çoktan çekmişti. Eteklerinin hışırtısıyla şifacının salonundan geçtiler, seslerinin melodisi ve kahkahaları orada iyileşmekte olan savaşçılar için hoş bir merhem oldu.

Ve Saal'ın da dikkat çekmeyecek bir mesafeden takip ettiği, giderken hastaları kontrol ettiği için. Teknik olarak görevlerinin bir parçası olmasa da, aylarca salonda gönüllü olarak çalıştıktan sonra şifacılar ona güvenmiş ve bu da onları şifa vermek için serbest bırakmıştı. Yani bu bir kazan-kazan durumuydu. Şikayet etmiyordu. Zamanı vardı. Ailesi ya da ait olduğu bir birim olmadığı için dinlenme saatleri boş geçiyordu ve bir erkek ancak bu kadar çok saatini eğitime ayırabilirdi.

Ayrıca... bakışları özel bir odaya yönelen kadınları takip etti... şifahanenin etrafında olmanın başka avantajları da vardı. Son bölmedeki hastayla işini bitirdi, omurgasından yaralanmış bir savaşçı iyileşene kadar uyutuluyordu,

ve tüm sonuçlarını kaydetmek için sondaki tezgâha doğru ilerledi. Aslında onları kaydetmek istiyordu... ama onun yerine dikkati açık kapıya kayd.

Leydi Lizzie'nin odasıydı, Leydi Jessica'nın hasta olan *litanıydı*.

Onu buraya getirildiğinde görmüştü, solgun ve hareketsiz bir şekilde durağanlık tütünün içindeydi. İlk başta Jessica'nın kendisi olduğunu, daha önce onu öldürmeye çalışan yobazların bunu gerçekten başardığını düşünmüştü. Ama imparatorun gölgesinin, efsanevi suikastçının varlığı onu durdurmuştu. Sonunda onu bir şifacıdan çıkarmıştı. Jessica'nın kız kardeşıydı ve hastaydı, çok hastaydı. Sürekli uyuduğu anlamına gelen bir tür insan hastalığı.

Ve onu Leydi Jessica'dan çok daha güzel buluyordu, her ne kadar iki kadın da aynı *bedene* sahip olsalar da. Lizzie'de Jessica'da olmayan bir yumuşaklık vardı. En azından onun gözünde ve uzun gece vardiyaları sırasında onu izlemek için saatler harcamıştı.

Onun *iyi olduğundan emin olmak için*, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Başka bir şey değil. Salonda bir gönüllüydü, bu yüzden bakım altındaki herkese bakılmasını sağlamak onun göreviydi. Onun odasının görevlendirildiği odalar arasında en temizi olduğu ve şifacıların çoğu akşam için ayrıldığında geceleri ona kitap okuduğu gerçeğini görmezden geldi - herkes gidene kadar çantasında sakladığı çocuk masalları kitabı. Belki de sadece onun hayal gücüydü ama o kitap okurken daha rahat dinleniyor gibiydi, buraya ilk getirildiği haftalardaki huysuzluğundan eser yoktu.

Sık sık Leydi Lizzie'nin odasında bulunmasına rağmen, aile oradayken, özellikle de Lord Şifacı Laarn'ın sesini koridorun ilerisinde duyduğunda mesafesini koruyordu. Her ne kadar ikisi farklılıklarını çözmüş olsalar da, eğitimi sırasında ve Saal'ın

Laarn'ın eşini sahiplenmeye çalıştığı için içtenlikle özür dilerim, o sadece bir J'Qess'ti ve imparatorlukta aynı konumda değildi.

Laarn yanından geçerken başını salladı. Hareketi kısıydı ama yine de bir onaydı. Saal da Laarn'ın taşıdığı ağaca duyduğu merakı gizlemeye çalışarak başını salladı. Bu bir *Aathari*'ydi, genellikle yabani ot olarak kabul edilir ve her ortaya çıktığında kökü kazınırdı.

"Sorma," diye söylendi büyük şifacı, şeyi kapıdan geçirmeye çalışıp başaramayınca. "Görünüşe göre 'güzel' ve Leydi Lizzie için orada olmasını istiyorlar."

Saal bir kaşını kaldırdı.

"Biraz yardım eder misin?" Laarn homurdandı.

Saal başıyla onayladı ve hızla ağacın içinde bulunduğu büyük küvetin diğer tarafına geçti. İki savaşı, inatçı otu odanın içine sokmayı başardılar.

"Oh, mükemmel," diye gülümsedi Jessica. "Sadece Lizzie'nin yataktan görebilmesi için biraz yana kaydırın."

Onların yüzündeki zevki görmek, kapıdan geçerken ve neredeyse gözünün bir dal tarafından oyulmasına değdi. Saal, Laarn'la birlikte onu gereken konuma getirirken çabayla homurdandı. Lizzie'nin uyuduğunu ve bunu göremeyeceğini belirtmedi. Bu gibi durumlarda, aileyi rahatlatan neyse o yapılırdı.

"Teşekkür ederim aşkım," dedi Jessica parmak uçlarında yükselip eşini öpmek için. Saal, aralarına girmek istemediği için gözlerini kaçırdı. Sonra Jessica da ona dönerek onu şaşırttı.

"Teşekkür , Saal." Sonra onu yanağından öpmek için uzandı. Adam dondu kaldı.

Laarn dondu
kaldı.

Sonra hırladı.

Draanth. O çok ölüydü.

"Terbiyeli ol!" Jess, Laarn'ın koluna uyarıcı bir şekilde vurarak onu azarladı. "Saal bir arkadaş. İnsanlar arkadaşlarına sevgi gösterir. Bu onunla yatağa atlamak istediğim anlamına gelmez."

Saal nereye bakacağını bilmiyordu. Bu belli ki aralarında uzun süredir devam eden bir tartışmaydı. Onun arkadaşı olarak anılmaktan duyduğu memnuniyeti yuttu ve başını eğdi. "Rica ederim leydim. Şimdi izin verirseniz, yerine getirmem gereken görevlerim var..."

Ama Laarn patlamak ya da cinayet işlemek üzereymiş gibi görünüyordu. İkisi için de burada olmamayı tercih ederdi.

"Lütfen, zamanınız varsa..." Jessica elini koluna atarak onu durdurdu ve Laarn'dan bir uyarı bakışı ve homurtu daha aldı. "Eğer o ışıklardan yedekte varsa. Hani şu geçici bölmeler için yere bantladığınızı gördüğüm ışıklardan. Ağaç için bulabilirsen gerçekten minnettar olurum. Lizzie'nin evde bahçede böyle bir ağacı vardı ve içine peri ışıkları koymuştu."

Başını eğdi. Dükkânlarda özgür bırakabileceği bazı şeyler vardı. Özellikle de bu ona burada daha fazla bulunmak için bir bahane verecekse. "Elbette leydim. Ne yapabileceğime bakacağım."

Odadan çıkarken, Jess'in arkadaşına yumuşak mırıldanışına kulak misafiri olmaktan kendini alamadı. "Mükemmel... Keşke Lizzie sonunda uyanıp bunu görebilse."

Laarn'ın sesi Saal'ın odadan çıkışını takip ederken Saal'ın kalbi onun için, kız kardeşine duyduğu sevgi için acıdı. "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, aşkım. Söz veriyorum."

"Biliyorum..." Jess hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Belki de ilaç değildir. Belki de onu öpüp bir prenze ihtiyacımız vardır."

O AKŞAM Saal normalde yaptığı gibi temizlik yapmak için Lizzie'nin odasına geri döndü. Tüm özel odaları temizlemiş, insan dışıninkini en sona, vardiyasının sonuna bırakmıştı. Ve kendisi bile inkâr edemese de, ona diğerlerinden çok daha fazla özen ve dikkat göstermişti.

Aathari ağacı köşede duruyordu, dallarını ışıklar süslüyordu. Onları daha önce bırakmıştı ve şimdi ağacın etrafına sarılmış olduklarını görebiliyordu. Güzel göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Bir ailenin birbirine olan sevgisinin, Lizzie'nin farkında olmasa da sevdiği bir şeyi yeniden yaratmaya çalıştıklarının kanıtıydı.

Kalbi küçük bir sızı hissetti. Buna hiç sahip olmamıştı. Soyunun sonuncusu olarak daha yürümeye başlamadan yetim kalmış ve imparatorluğun himayesinde büyümüşü. Gençlerin evi sevgi ifadelerine, hatta ev konforuna pek önem veren bir yer değildi ve fiziksel olarak savaşıacak kadar olgunlaşır olgunlaşmaz oradan ayrılmıştı. Dünyada kendi yolunu çizmek için hızla büyümek zorunda kalmıştı. Ailesini zar zor hatırlıyordu. Onlar sadece zihninin gerisindeki izlenimlerdi - büyük, gürültülü bir savaşçı ve annesinin parfümünün narin kokusu, çınlayan kahkahaları. Daha fazlası değillerdi ve bunların bile kendi hayal gücünün ürünü olduğundan emin olamıyordu.

Ağacın etrafındaki hiçbir şeyi rahatsız etmemeye dikkat ederek temizliğini bitirdi. Ayağa kalkarak Lizzie'nin istatistiklerini iki kez kontrol etmek için yanına gitti. En azından yapmak istediği şey buydu. Bunun yerine, kendini yataktaki kadının güzelliğine kapılmış buldu. Kız nefesini . Jess gibi o da küçük ve narindi, hafif çarşafların altındaki figür, erkek içgüdülerinin üzerinde durmasına izin vermemeye çalıştığı bir figürdü, özellikle de o uyurken. Bilinci yerinde olmayan bir kadına şehvet duymak bir şekilde yanlış görünüyordu.

Uyurken bile çok güzeldi. Koyu renk saçları bir pelerin gibi omuzlarına dökülüyor, teninin kusursuz fildişi rengini ön plana çıkarıyordu. Mavi gözleri vardı, derin ve gizemli. O buradayken gözlerini birkaç kez açmıştı ama onu gerçekten görmediğini biliyordu. Sık sık gözlerini açıyor ve pencereye oturması, duş alması ve diğer gerekli abdestleri yapması istenebiliyordu. Onu ilk gördüğünde, tamamen uyanmasına kıl payı kaldığına ikna olmuştu ama o her seferinde yeniden bilinçsizliğe gömülüyordu. Burada oturup ona kitap okuduğu geceler, en sevdiği ve en değerli anılarından bazılarıydı.

Çantasından kitabı çıkarırken bir an durakladı ve Jessica'nın söylediği bir şeyi hatırladı. Uyuyan kadının üzerine eğilerek alnına nazik bir öpücük kondurdu.

"Uyanın leydim. Aileniz sizi özlüyor," diye fısıldadı ve geri çekildi.

Gözlerini açık bulmak için. Kalbi yerinden fırladı ama sonra odak dışı bakışı fark etti. Gerçekten uyanık değildi. Adamın fiziksel yakınlığı, öpücüğü onu tekrar yarı-duruma getirmişti.

"Sorun yok, *Kelarris*," diye onu rahatlattı ve küçük bir cazibeye kapılıp, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırmak için uzandı. Küçük temas onu bir iniltiyi bastırmaya zorladı. Teni o kadar yumuşaktı ki... şimdiye kadar hissettiği en yumuşak şeydi.

"Uyu hadi," diye mırıldandı, kendini bir adım geri atmaya zorladı ve kitabını açarak onun yanına oturdu. "Ben hikâyemize devam edeceğim."

Gözleri tekrar kapanırken Saal okumaya başladı ve Lathar'ın ilk savaşçısı Cesur Iaanis'in hikâyesini seçti.

"Bu, başladığımızdan beri çektiğin beşinci as."

Lizzie pek sabah insanı sayılmazdı. Hiçbir zaman da olmadı.

Ama uyuklayan bir insandı ya da son birkaç yıldır kesinlikle öyleydi. Bunu Xenobiyoloji alanında doktora yapmasına bağlıyordu. Başladığında bunun zor bir ders olacağını biliyordu, ama cehennem... zordu. O kadar çok çalışıyordu ki, fırsat buldukça uyuklamaya alışmak zorunda kalmıştı. Bu da neden annesi ve kız kardeşinin kavgaya sesleriyle uyandığını açıklıyordu. Yine.

"Değil. İki tane yazdım. Doğru hatırladığına emin misin anne? Yaş, bilirsin... hafıza genellikle ilk giden şeydir."

"Seni arsız küçük inek... Her şeyi gayet iyi hatırlayabilirim, çok teşekkür ederim!"

Yorganın kucağına daha da gömülürken kendi kendine gülümsedi. Jess izinli olarak eve dönmüş olmalıydı. Tuhaf. Net olarak hatırladığı son şey dönem sonu sınavlarının Paskalya tatiline yaklaştığıydı ve Jess'in aylarca eve dönmemesi gerekiyordu. Ama uyanması ve kendine gelmesi her zaman biraz zaman alırdı, bu yüzden hatırlamamak onu çok fazla endişelendirmiyordu.

"Ne? Geçen gün kahveni tamamen unutmuşsun! Soğuk olduğu için döktüğünü görmediğimi sanma. Hem de sana kahve yapmak için sıcak su ısıtıcısının başında köle gibi çalıştıktan sonra!"

Tartışma onun etrafında devam ediyordu, bu yüzden yine kanepede uyuyakalmış olmalıydı. Alışılmadık bir durum değildi. Jess'le ikiz olduklarını ve birbirlerinin aynısı gibi göründüklerini söyleseler de kişilik ve tavır bakımından birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Jess tamamen ateşli ve kalkıp giden biriydi, Lizzie ise daha çok gözlemci ve ince bir alaycıydı. Ve son zamanlarda, sahip olduğu herhangi bir kalkıp gitme kesinlikle kalkıp gitmişti.

"Ha! Sen mi? Kahve mi yapıyorsun? Evet, doğru. Sadece bir zil çalıyorsun ve bunu biliyorsun!"

İç geçirdi, arkasını döndü ve battaniyeyi yukarı çekti. "Siz ikiniz şurada sessiz olur musunuz? İnsanlar burada biraz dinlenmeye çalışıyor."

Bir sessizlik oldu. Sonra ayak sesleri.

"Aman Tanrım! Lizzie, uyanık mısın?" Arayan Jess'ti, sesi keskindi.

"Bebeğim?" Annemin sesi daha yumuşaktı, Lizzie'nin yanaklarını nazikçe okşuyordu. "Bebeğim, lütfen bana bak."

Gözlerini açtığı anda annesi ve Jess'in etrafında toplandığını gördü, yüz ifadeleri umut ve endişeyle çarpılmıştı. Gözlerini kırptırdı. Gözleri sanki yüz yıldır uyuyormuş gibi çamurla doluydu. Sonra odaklanmayı başardı ve tekrar gözlerini kırptırdı.

"Bugün kıyafet kurallarının resmi olmasına siz mi karar verdiniz?" diye sordu, ikisinin de giydiği güzel elbiselere bakarak. İpek gibi görünüyorlardı ama tasarımları tuhaftı. Daha önce okuduğu tarih kitaplarında bile böyle bir şey görmemişti. Yeni bir film falan çıkmış olmalıydı.

Oturur pozisyona gelmeye çalıştı ve o anda evde olmadığını fark etti. "Oh... *kahretsın*."

Gözlerini kocaman açarak odayı inceledi. Soluk duvarları ve cilalı ahşap zeminiyle oldukça normal bir odaydı. Yumuşak yatak takımı, yatağın yanında duran karmaşık görünümlü tıbbi ekipmanla tam bir tezat oluşturuyordu ve bu da buranın bir hastane odası olduğuna dair bir ipucuydu. Ama burası şimdiye kadar gördüğü en gösterişli, en lüks hastane odasıydı. Neden hastanedeydi? Ne olmuştu?

Bakışları odanın köşesindeki ağacın yanından geçti, aniden durdu ve tekrar ona döndü. Gördüklerine inanmakta güçlük çekerek yataktan fırladı ve ona doğru yürüdü. Zar zor fark etti

Jess ve annesi, her an düşmesini bekledikleri bir çocuk gibi yanından ayrılmıyorlardı. Tek konsantre olduğu şey ağaçtaki yapraklardı.

"Aylardır uyuyorsun..." Jess fısıldadı, sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

"Evet, biliyorum. Hatırladığım son şey Paskalya tatiliydi. Biraz zaman kaybettiğimi düşündüm."

Bir yerlerde bir şeylerin ters gittiğini ve anılarındaki sisin bunu gizlediğini biliyordu ama tek görebildiği önündeki ağaçtı.

Çekingen bir tavırla, yapraklarını hafifçe okşamak için elini uzattı. Köknara benziyordu ama değildi. Beklediği düz iğneler yerine, dal tek bir varlıktı ve yan dallara ayrılıyordu. Ama onlar gerçek dallar değildi. Ana bölümün bir parçasıydılar. Yaprak dökmeyen bir ağaçtan beklediği gibi, tomurcuklara benzeyen küçük yumrularla boğumlara benzeyen bir şey vardı. Sorun şu ki, hepsi birbirine yapışmış yeşil kar taneleri gibi kristal bir yapıdaydı.

Jess'e baktı. "Tamam... Neredeyiz? Çünkü artık Dünya'da olmadığımız kesin."

Jess anneme muzaffer bir bakış attı. "Sana söylemiştim. Bana on dolar borçlusun."

"Evet, evet... Fenriis beni ziyaret için Dünya'ya geri götürdüğünde senin için alacağım... önümüzdeki on yıl gibi mi?" Annem homurdandı ve sonra Lizzie'ye gülümseyerek onu uzaylı ağacından indirdi. "Gel ve otur, bebeğim. Sana anlatacak çok şeyimiz var."

Lizzie yönlendirilmesine izin verirken kaşlarını çattı. Ağacı gördüğündeki ilk adrenalin seli akıp gitmiş, başının döndüğünü ve bacaklarının onu taşıyamayacağını hissetmesine neden olmuştu. Yatağa ulaştığında ailesi iki yanında oturuyordu.

"Tamam," dedi onlara. "Dökülün."

"Şey..." Annesi yavaşça başladı. "Jess'in nasıl olduğunu hatırlıyorsun..."

"Uzaylılar tarafından yakalandı." Lizzie sisin içinden anıları geri geldiğinde kaşlarını çattı. Paskalya tatili kesin olarak hatırladığı son şey olsa da, ondan önceki anıları da biraz bulanıktı. Zihinsel olarak dürttüğünde pamuk gibi tepki veren geniş boş alanlar vardı. Kız kardeşine baktı.

"Uzaylılar tarafından esir alındınız, o kadarını hatırlıyorum ve eğer artık Dünya'da değilsek..."

Bakışları elbiselerine kaydı. *İnsan* modası bile olmasalar garip tasarımları mantıklı olurdu.

"Uzaylıların adı Lathar," dedi Jess sessizce. "Savaşçı temelli bir toplum ve kadınları yok."

Lizzie'nin kaşı kalktı. "Yani başkalarınınkini çalıyorlar. Pislik gibi görünüyorlar."

Jess'in kaçırıldığı haberi geldiğinde annesinin yaşadığı paniği ve gözyaşlarını hatırlıyordu. TDF'deki hizmetin tehlikeli olduğunu her zaman biliyorlardı. Uzay tehlikeli bir yerdi. Ama "asteroid çarpması" ile "küçük yeşil adamlar tarafından kaçırılmak" arasında belirgin bir fark vardı.

Jess'in yüz ifadesi bir anlığına sabitlendi, bir elini karnına bastırırken gözlerinde karanlık vardı. "Şey... bazıları olabilir. Ama biz tamamen aynıyız. Bazı insanlar tam bir pislik. Ve gerçekten mi? Lathar o kadar da kötü değil." Yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. "Bazıları çok... iyi."

Lizzie ikizinin duygularını anlayarak nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Onlardan birine aşık oldun. Değil mi?"

Jess sırtıttı. "Sadece bana değil."

Lizzie'nin bakışları yana kaydı. Annesinin elmacık kemiklerinde bir kızarıklık belirdi.

"Anne!" diye tısladı, skandala uğramıştı. "mı?"

"Kendimi savunmam gerekirse, ilk başta evet dedim çünkü Fenriis beni ikinize götüreceğine söz verdi."

Bu haber Lizzie'yi olduğu yerde durdurdu. Kendini dengesiz hissediyordu ve bunun tek nedeni bildiği her şeyden koparılıp yeni ve tuhaf bir dünyanın içine itilmiş olması değildi. Bu her ev kuşu için travmatik bir durumdu. Üniversiteye bile alışması biraz zaman almıştı ve o da Dünya'da bir taneydi. Dünya dışındaki her şeyi hemen göz ardı etmişti. Ya şimdi? Tüm varlığı alt üst olmuş ve sarsılmış gibi hissediyordu. Ve sanki bir şeyler eksikmiş gibi...

"Özür dilerim, Fenriis? Evdeyken kim o? *İkimiz mi?* Ve burada benimle konuşan bir adam var mıydı?" Kaşları çatık bir şekilde onlara hızlı hızlı sorular yöneltti.

"Fenriis benim annem... kocam," diye açıkladı annesi onun elini tutarak. "Ve Lathar tarafından kaçırılan tek kişi Jess değildi. Seni de almak için birini gönderdiler. İkinizi de kaybetmiştim. Hastaydım ve sonra Fenriis sizi bulmama yardım etmeyi teklif etti."

"Oh. Ve yolda ona aşık mı oldun?" Lizzie, seçkin gümüş tilki Lathar imajını küçük yeşil adamlar fikrine uydurmaya çalışarak sordu.

"Onun gibi bir şey." Amanda gülümseyerek onun elinin arkasını sıvazladı. Lizzie annesine baktı, *gerçekten* baktı. Mutlu görünüyordu, Lizzie'nin onu uzun zamandır görmediği kadar sağlıklıydı.

"Peki neden beni de aldılar?" diye sordu Jess'i de bakışlarına dahil ederek. "Peki ya benimle konuşan adam?"

Jess nazikçe, "Kocam Laarn buranın baş doktorudur," diye açıkladı. "Uyku hastalığını tedavi ediyordu. Belki de onun yüzünden

duydun mu?"

"Hey! İçeri gir, kardeşim! Bir doktor. İyi bir tane kapmışsın," diye sırttı Lizzie. "En azından... henüz onu korkutup kaırmadın, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın."

Kapının yanından gelen bir ses hepsinin dikkatini çekti ve döndüklerinde uzun saçlı bir adamın odaya baktığını gördüler. Un fark edince gözleri . Sonra aniden ortadan kayboldu.

"Bu muydu?" Lizzie annesine yaslanarak fısıldadı. Yorgundu, çok yorgundu, ama bu yeniden uyumaya ihtiyaı varmış gibi hissetmekten ziyade kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluktu. Aslında daha uyuyabileceğinden de emin değildi.

"Hı-hı," diye başını salladı Jess. "Arayan Ivaas'tı, seninle ilgilenen şifacılardan biri."

"ok... normal görünüyordu. İnsan gibi."

"şey, onlar insan. Bir nevi." Jess gülümseyerek yatağa daha rahat bir şekilde yerleşti. Anneleri gibi o da mutlu görünüyordu, neredeyse parlıyordu. Biraz kilo almıştı, bu ona yakışıyordu ama başka bir şey daha vardı. Lizzie'nin henüz anlam veremediği bir şey. Ve bu sadece Jess'in aşık olmasından kaynaklanmıyordu. Bu apaçık ortadaydı. Başka bir şey daha vardı.

"Ya da daha doğrusu," diye devam etti Jess. "Biz Lathar'ız. İnsanlık onların kaybolan keşif gezilerinden birinin soyundan geliyor. Düştüler ve nereden geldiklerini unuttular... biz olduk."

Lizzie'nin gözleri bu haberle irileşti ve o güne kadar grdği en iri adam kapıdan içeri girdiğinde daha da irileşti. tarafı yara bere içindeydi ve omuzlarına dökülen uzun, siyah saçları vardı. Kollarındaki küçük kızı görür görmez her iki ayrıntı da dikkatini çekmedi. Minik ve narin kızın küçük bir eli adamın uzun saçlarına sarılmış, diğer elinin başparmağı da ağzındaydı.

Çocuk ona bakarken Lizzie nefesini tuttu, yaşlı bir ruhun saygısının ağırlığını hissetti. Sonra bebek gülümsedi ve kollarını uzattı.

Lizzie'ye.

İri yarı adam yanına gelip bebeği otomatik olarak eline alınca gözlerini kırıştırdı. "Ailemize hoş geldin, Lizzie. Uzun zamandır uyanmanı bekliyorduk."

"Uh... merhaba?" diye cevap vermeyi başardı, çocuktan önündeki uzaylıya, sonra da ıslıl ıslıl parlayan Jess'e baktı.

"Kocam Laarn ile tanışın, *bu* da Miisan. Yeğeniniz."

SYabancı bir gezegendeydi. Lanet olası bir *uzaylı* gezegeni. Lizzie etrafına bakmaktan kendini alamadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. etrafındaki bahçedeki bitkiler. Gözlerini kısıp yana doğru baktığında neredeyse hepsini tanıyordu. Dünya'daki bitkilere çok benziyorlardı. Sanki buradaki evrim de aynı yolları izlemiş ve neredeyse aynı tasarımla sonuçlanmıştı.

Hiç şaşırmamıştı. Bu Dünya'da da olmuştu. Her nişte tasarım için bir zirve noktası vardı ve dünyanın zıt taraflarındaki kapalı ekosistemlerde bile evrim aynı temel tasarımı yarattı, kurt ve uzun süredir nesli tükenmiş Tazmanya kaplanı gibi. Aynı tasarım, aynı yırtıcı niş, ama bir acı bakla ve bir keseli.

Bu yüzden etrafındaki tüm bitki çeşitlerini neredeyse tanıyabiliyor olması şaşırtıcı değildi ve aslında oldukça rahatlatıcıydı. İç çekerek başını şezlonga yasladı ve gözlerini kapatarak ağaçların dalları arasından geçen esintinin rahatlatıcı hışırtısını dinledi. Bahçedeki sıcaklık hoştu, hatta ılık bile sayılabilirdi. Belki de burada mevsimler Avustralyada olduğu gibi tersine işliyordu?

Bunu daha sonra birine sormak üzere bir not alarak kendini rahatlamaya bıraktı. Sabahı Jess'in kocası Laarn'ın yaptığı işlerle geçmişti.

testler yapıldı. Diğer doktorlarla yaptığı konuşmalardan anladığı kadarıyla, neden uyandığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Onların yaptığı bir şey değildi.

İlginç. Daha önce onu soktukları holografik tarayıcı makinesi de dahil olmak üzere tüm yüksek teknoloji ürünü tıbbi bilgi ve cihazlarına rağmen her şeyi bilmiyorlardı. Bu bile başlı başına rahatlatıcıydı. Uzaylılar yeterince rahatsız ediciydi ve *ateşli* uzaylılar daha da kötüydü. Ama seksi uzaylılar her şeyi bilirdi. Bu Lizzie'nin şalterini her şeyden daha çabuk indirirdi.

Ve, şu anda? Onu için fazla bir şey gerekmez.

Bütün sabah arayı kapatmaya çalışmıştı. Jess'in uzaylılar tarafından kaçırıldığını biliyordu, bu yüzden biriyle evlendiğini öğrenmek sürpriz olmadı. Jess zekiydi, konuşması kolaydı ve güzeldi... Lizzie'nin olmadığı her şey... bu yüzden Laarn'ın sert ve hızlı bir şekilde düşmüş olması onu şaşırtmadı. Ve yeğeni, küçük Miisan, son derece hoştu.

Annesinin evli olması mı? Bu sürpriz oldu. Görünüşe göre Fenriis şu anda bir görevdeydi ama yakında dönecekti. Üvey babası bir uzaylıydı. Fuuuuuck... *Buna* alışmak biraz zaman alacaktı.

Ama şimdilik tek başınaydı. Laarn testlere şimdilik bir son vermiş ve ona doğada dinlenmesi için biraz zaman ayırmasını emretmişti. Görünüşe göre Lathar doktorları - pardon, *şifacıları* - insan doktorlarından çok daha fazla doğayla iç içe olmayı savunuyorlardı. Yine şaşırmadım. Teknolojik olarak insanlıktan çok daha ileriydiler.

İzlendiği hissi gözlerini açmasına neden oldu. Laarn onu تنها bir alana götürmüş, bahçeleri ve güneşin doğuşunu iyi gören bir ağacın gölgesinde ona bir şezlong hazırlamıştı.

büyük duvarların ötesinde, yayılan bir şehir. Onun ilk uzaylı şehri.

Ancak, manzaraya sahip olsa da, Laarn ve görevlileri ayrıldığından beri kimseyi görmemişti. Şezlongun kendisinin onu izlediğini fark edene kadar buna şaşırmıştı.

Doğrulup etrafına bakındı ve onu izleyen kişiyi bulmaya çalıştı Orada... çalılar arasında.

"Hey!" diye seslendi ayağa kalkarak. Aylarca yatakta kalmanın sonucu olarak bacakları hâlâ biraz dengesizdi, bu yüzden kendini sabitlemek için şezlongun arkasına tutundu. "Hey... korkma. Dışarı çıkabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim."

Çalılar sakinleşmişti ama arkalarında bir hareket sezdiği kesindi. Gerçi çalılar yüksek ve kalındı, bu yüzden gözlerini kısarak baksa bile kim olduğunu anlamak için onları geçemedi.

"Dışarı çıkar mısın?" diye sordu. "Lütfen? Biriyle konuşmak istiyorum..."

Daha fazla sessizlik. Vazgeçmek üzereydi, hayal kırıklığı içinde iç geçirdi ve oturmak için hareketlendi, o sırada çalılar tekrar hışırdadı.

Uzaylı bir adam içeri girdi ve kadının nefesini boğazında dondurdu. Neredeyse Laarn kadar iriydi, geniş omuzlu ve kaslıydı ama yara izleri yoktu. Adam boyuna doğru yükselirken soluk gözleri onu dikkatle inceledi. Kadın bir iniltiyi bastırdı, dizlerinin bağı çözüldü.

Uzaylı ya da insan, gördüğü en muhteşem adamdı. Ve... bakıyordu. Ağzını bir tıkırtıyla kapattı ve ona baktı. "Hey." "Merhaba."

Derin sesi ona ılık hızında giden bir mekik gibi çarptı ve nefesi kesildi. Bu oydu.

O daha ne olduğunu anlamadan, adam boşluğu geçmiş, kolunu uzatarak onu sabitlemeye çalışıyordu.

"Leydi Lizzie? İyi misiniz?" diye sordu, yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bir şifacı çağırayım mı?"

"Hayır, hayır, sorun yok," diye başardı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Bu sensin. O sensin. Rüyalarımındaki adam."

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kadın düşünme yetisini kaybetti. Ensesinde toplanmış siyah saçları ve solgun gözleriyle muhteşemdi. Gülümsüyor muydu? Evet, kırmızı kanlı hiçbir kadının şansı yoktu.

"Beni onurlandırdınız leydim," derken bir an için bakışlarını kaçırdı, başını hafifçe eğerek kibar ve eski dünyaya ait bir tavır takındı.

"Hayır, yani seni hatırlıyorum," dedi, elini onu tuttuğu koluna doğru uzatarak. "Sesini yani. Rüyalarımdaydı. Uyandığımda herkes bana senin hayal gücümün bir ürünü olduğunu söyledi. Bir rüya insanı. Yanıldıklarını *biliyordum*. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum."

Birdenbire ona yapıştığının farkına vardı. Uykusundan tanıdık gelen bir şeyin, onun sesinin katıksız rahatlaması, kabul edilebilir tüm davranış duygusunu kaybetmesine neden olmuştu.

"Ah, çok üzgünüm," diye mırıldandı, adamın onu her yerinde istemediğinden emindi. Görünüşüne bakılırsa, Dünya'daki kadınlardan seçebilirdi. Muhtemelen çoktan sahip olmuştur, diye düşündü, Dünya'ya bir darbeyle iniyordu. Tamam, Dünya'ya değil, diye hatırlattı kendine, ama burası her neresiyse oraya bir darbeyle geri dönmüştü.

"Özre gerek yok leydim." Gülümsedi ve kız onu bıraktı ama yakınında kaldı. Muhtemelen onun için endişeleniyordu.

Yüzünü çimlere gömdü. "Ben Saal. Salondaki... bakıcılardan biriyim."

Ona tekrar oturmasını işaret etti ve karşısına oturması için küçük bir bank çekti. "Sana kitap okudum, evet. Lord Şifacı Laarn uykunda bile bizi duyabilmenin mümkün olduğunu söyledi ve... kendini yalnız hissetmeni istemedim."

Ona şaşkınlıkla baktı ve sonra gülümsedi, içinden bir zevk şimşegi geçti. "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

Başını eğdi ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ona bakış şekli... gözlerindeki ilgiyi saklamıyordu ve yakınlığı midesini kelebeklerle doluymuş gibi hissettirdi. "Seni duydum," diye itiraf etti usulca. "Sesin beni güvende hissettirdi."

Bu sadece küçük bir itiraftı ama yüz ifadesi... sanki kız ona dünyayı gümüş tepside sunmuş gibiydi. "Sevindim. Sen-"

"Saal."

Onaylamama ve öfkeyle karışık derin bir ses Lizzie ve büyük uzaylı savaşçının dönüp bakmasına neden oldu. Konuşmalarına o kadar ki, ikisi de Laarn'ın yaklaştığını duymamıştı. Arkalarında durmuş, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş ve diğer savaşçıya bakarken yüzü gök gürültüsünü andırıyordu.

"Yapmanız gereken işleriniz yok mu?"

Saal bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı, yüz ifadesi gergin ve kontrollüydü.

"Evet, Lord Şifacı." Lizzie'ye döndü ve alçak sesle eğildi. "Leydim, sizinle tanışmak bir onur."

Ve böylece gitmiş oldu.

"Bunu neden yaptın?" Lizzie, Laarn yaklaşırken ona dönerek talepte bulundu. Yüzü sert bir maskeye dönüşmüştü, çünkü bir çeşit

bilekliğine monte edilmiş bilgisayar, kadının üzerinde dinlendiği şezlonga bağlandı. "Biz de tam konuşuyorduk."

"Sadece konuşmak olduğu sürece." Laarn ona doğrudan bir bakış attı. "Lizzie, tüm bunların senin için büyük bir şok olduğunu ve hızla alışmak zorunda kaldığını anlıyorum. Ama asla sana benzediğimiz için insan olduğumuzu düşünme hatasına düşme. Biz Lathar'ız. *Saal* bir Lathar... ve bu da onun gerçekten çok tehlikeli olduğu anlamına geliyor."

"Bana iyi davrandı. Tehlikeli görünmüyordu."

Laarn onun yanına çömeldi.

"Her erkek bir şey istediğinde iyi davranabilir. Sonra... " Omuz silkti. "Saal iyi bir savaşçı ve ona güveniyorum... bir noktaya kadar. Onunla bir daha yalnız kalma ve zararsız görünse bile asla hiçbir şeyi kabul etme. Kültürümüzü daha iyi anlayana kadar olmaz, yoksa kendini istemediğin bir erkekle çiftleşmiş bulabilirsin ve bu konuda ne benim ne de kız kardeşinin yapabileceği hiçbir şey olmaz. Anladın mı?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sadece *konusuyor* muyuz? Bu tehlikeli . Emin misin?"

Laarn başını eğdi. "Ne hakkında konuştuğunuza ve farkında olmadan ne gibi sözler verdiğinize bağlı. İmparatorluğun bazı bölgelerinde dans etmeyi kabul ederseniz kendinizi çoklu bir evliliğin içinde bulabilirsiniz."

Gözleri büyüdü. "Tamam. Dans etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Gülümsedi. "Güzel. Şimdi, biraz daha iyileşmiş görüldüğüne göre, Jess ve diğer hanımlarla sana ders aldırımları için konuşacağım. Böylece başını belaya sokmazsın."

Laarn'ın şaka yapmadığı ortaya çıktı. Latharian kültürü Lizzie'nin şüphelendiğinden *çok* daha karmaşıktı. Lizzie ilk dersinden sonra başını masaya koydu ve inledi. Şimdi

hayal bile edemeyeceği kadar çok kural ve protokolle doluydu. Dünya'da bir devlet ziyafetinde doğru bıçak ve çatalı kullanmanın Lathar'da hiçbir hükmü yoktu. Burada bir erkeğe yanlış bir şekilde bakmak bile bir kızın başını belaya sokabilirdi.

"Bitkiler daha kolay," diye mırıldandı oturduğu yerden, öğle yemeği için bahçelere bakan terasa çıktıklarına içten içe seviniyordu. Öğrenmek onu her zaman aç bırakırdı.

Kucağında uyuyan kızıyla yanındaki pelüş koltuğa yerleşen Jess kıkırdadı. "Hey. Kendini şanslı say. Hepimiz geldiğimizde hiç ders yoktu. Entegrasyon dönemi yoktu. Sadece idare etmek zorundaydık."

Bu Lizzie'yi susturdu. İkiziyle kıyaslandığında, onun işi kolaydı. Jess ve Sentinel Beş üssündeki diğer kadınlar kaçırılmış ve esir tutulmuşlardı, rahat bir özel hastane odasında aylarca süren bir uykudan sonra uyandırılmamışlardı.

İçini çekti ve dikkatini onlar için hazırlanmış olan öğle yemeğine verdi. Bitkilerde olduğu gibi, yana doğru bakıp gözlerinizi biraz kısarsanız her şey tanıdık geliyordu. Üzerinde peynir ve domatese benzeyen küçük sandviçler vardı ama ekmek bir fırıncı somunundan çok pide ekmeğine benziyordu. Yine de ufalanmıştı, daha çok bisküvi gibiydi. Çok garipti. Bir tanesini ısırırken lezzetli olduğuna karar verdi.

Sandviçlere, burnunun ona çiçeksi olduğunu söylemek istediği ama damak tadının daha çok meyve bazlı olduğuna yemin ettiği bir tür köpüklü içecek eşlik ediyordu. Karpuz ile portakal arası bir şeye benzeyen dilimlenmiş meyveler masanın ortasındaki bir tabağa konmuştu.

Ancak yemek uzun süre dikkatini çekmedi. Yakınlarda bitkiler olduğu gibi her zaman olduğu gibi bakışları bahçeye kaydı ve mutlulukla çekti, üzerine bir sükûnet çöktüğünü hissetti. Her zaman bahçede olmayı sevmişti.

Doğaya yakın olmak ve yabancı bir gezegendeki doğa bile işe yarayacak gibi görünüyordu.

Ta ki Saal ortaya çıkana ve tüm sükûnet duygusu bir çanta dolusu ganimetle kaçan bir banka soyguncusu gibi olay yerinden uzaklaşana kadar. Dün Laarn'ın onu kaçırmamasından beri onu görmemişti. İlgisini kız kardeşinden gizlemeye çalışarak yüzünde sakın bir ifade tuttu ve bakışlarını bahçelerde gezdirdi. Ancak gözleri, birçok patikayı çevreleyen çitlerden birini budamaya başlayan uzun boylu, geniş omuzlu yabancıya takıldı.

Adamın ne yaptığını bildiğini, büyük bir çift makası bir profesyonel gibi kullandığını fark etti. Neden daha yoğun emek gerektiren el aletleri yerine motorlu testere ya da benzeri bir şey kullanmadığını merak etti. Ama adamın omuzlarındaki ve kollarındaki ağır kasların kalın yaprakları kesmek için bükülmesinin çekici bir görüntü oluşturduğunu da iddia edemezdi.

"Ağzını kapat, canım kardeşim," diye yorum yaptı Jess. "Ağzından salyalar akıyor."

"Değilim!" Lizzie karşılık verdi, ama kontrol etmek için dudaklarının altına otomatik bir hareket yapmaktan kendini alamadı.

"Yakaladım seni!" Jess kıkırdayarak Miisan'ı hafifçe salladı. Bebek burnunu çekerek mırıldandı ve elini annesinin saçının bir tutamına doladı.

"Kaltak," diye Lizzie. Kendini ele vermişti, bu yüzden suçlayacağı tek kişi kendisiydi.

"Yine de oldukça çekici biri. Öyle değil mi?" Jess göz kırptı. "Bunu söylediğimi Laarn'a *asla* söyleme."

"Oh, etme. Sırrın benimle güvende. Ve evet, öyle."

Saal "oldukça çekici "den daha fazlasıydı. Adam ölümüne muhteşemdi. Lizzie içini çekti ve başka tarafa baktı.

"Laarn zaten beni ondan uzak durmam konusunda uyarmıştı. Tehlikeli olduğunu söyledi."

"Oh, yaptı. Öyle mi?" Biraz doğrulunca Jess'in gözlerine ışığı girdi.

"Hey! Saal!" diye seslendi. "Buraya gel. Seni kız kardeşimle tanıştırmak istiyorum."

Bahçivana dönüşen uzun boylu savaşçı omzunun üzerinden baktı ama sonra makasını bırakıp onlara doğru ilerledi. Çizmeli patikanın küçük taşlarını çıkırtıyordu. Lizzie onun gömleksiz olduğunu fark etmemeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Sert kasların üzerindeki o saten ten dikkat istiyordu ve sahip olduğu tüm kadınsı içgüdüler ayağa kalkıp dikkat kesildi.

"Leydi Jessica." Konuşurken , derin sesi Lizzie'nin omurgasını ürpertti. "Leydi Lizzie."

Doğruldu ve Lizzie'ye küçük bir gülümseme fırlattı. "Leydi Lizzie ile tanışma zevkine çoktan eriştim."

Lizzie gülümsedi ama Jess cevap verdi. "Anladığım kadarıyla kocam olaya karışmış. Senin tehlikeli olduğunu söyledi. Doğru değil mi, Lizzie?"

Lizzie neredeyse içkisini tükürecekti ama önündeki narin masa örtüsüne sıçratmaktansa boğulmayı tercih etti. Gözlerinde yaşlarla başını salladı. "Bu yönde sözler, evet. Onun yanında dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Onunla tek başıma kalmamam gerektiğini."

"Tamamen saçmalık! Saal hiç de tehlikeli biri değil. Öyle misin, Saal?" Jess uyandığında endişelenen Miisan'ı yatıştırmasını istedi.

Saal'ın yüz ifadesi biraz buruştu ama neredeyse anında tekrar düzeldi. "Özür dilerim leydim ama o haklıydı. Ben tehlikeliyim." Doğrudan Lizzie'ye baktı. "Kız kardeşinin eşi sana iyi bir öğüt verdi. Niyetini bilmediğin bir savaşçının yanında dikkatli ol."

Jess kızını sallamak için ayağa kalkarak "Huh," diye yorum yaptı. "Şey... Sanırım o haklı. Bütün Lathar'lar tehlikelidir. Ama Saal sana zarar vermez. Ona hayatım pahasına güveniyorum. Ona hayatım pahasına güvendim. Bu doğru değil mi?"

Lizzie'nin gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Jess'in boş bir sandalyeyi işaret etmesiyle davet edilen Saal otururken ona yaklaşmamaya çalıştı. Jess'in Lathar'la geçirdiği zamanı ve sonunda nasıl olup da gerçek bir uzaylı prensle evlendiğini sormak için can atıyordu ama şimdiye kadar ikizinden sadece çıplak kemikleri öğrenebilmişti. Bir imparatorluk prensesi ve bir anne olarak rolleriyle zamanını tüketmişti. Bu süre zarfında onu tanıyan birine sormak güzel olurdu. Adamın aynı zamanda çok yakışıklı olması ve midesine taklalar attırması tamamen mutlu bir tesadüftü.

"Gerçekten mi?" Saal Jess'e bir bakış attı ama biraz rahatladı. "Daha çok tam tersi oldu," diye itiraf etti Lizzie'ye. "İmparator ve kuvvetleri beni pürist eğilimlerimden dolayı idam etmeye hazırlanırken beni korudu. Ana laboratuvarları daha yeni havaya uçurmuştu, o yüzden kimsenin onunla tartışmak istediğini sanmıyorum."

"Laboratuvarları havaya mı uçurdun?" Lizzie şaşkınlıkla dönüp kız kardeşine baktı.

Bildiği kadarıyla Jess operasyundaydı, çatışmada değil.

"Tanrı aşkına," diye iç geçirdi Jess. "Küçük bir laboratuvarı havaya uçuruyorsun ve herkes aklını kaybediyor." Ağlamaya başlayan Miisan'a ve sonra ikisine baktı. "Dün gece iyi uyuyamadı, o yüzden gidip onu biraz kestireceğim."

Lizzie peçetesini katladı ve masanın üzerine koydu. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, hayır!" Jess ona yerine oturmasını işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bir tane alabilirim. Sen Saal'la kal ve konuş. O sana Latharian kültürü hakkında daha fazla bilgi verebilir. Derslerinize yardımcı olur. Eğer bu

iyi olur mu?" Soruyu Saal'a yöneltti. "Eğer sizi görevlerinizden alıkoymayacaksak."

"Hayır leydim. Olmazdı. Listedeki görevlerimi birkaç saat önce bitirdim. Ben sadece..." diye omuz silktilti. "Boş zamanlarımda yapacak bir şeyler bulmak için bahçelerde çalışıyorum."

Çarpan kalbi dursun. Lizzie dudaklarına yayılmak isteyen gülümsemeyi gizledi. "Bitkileri sever misin?" diye sordu hevesle, öne doğru eğilerek. "Ben bir zenobiyoğum... yani eğitimciyim," diye hızla ekledi. "Yani bitkiler benim işim sayılır."

Kursunu bitirmemişti. Belki bir gün ona geri dönecekti. Ama şimdi... tam da işin ortasındaydı, başka herhangi bir Terran zenobiyoğunun gördüğünden şüphe duyduğu bitkilerle çevriliydi.

Saal gülümsedi. "Onları seviyorum, evet. Çok sakinleştiricidirler. Kimsesizler yurdunda grubumla ilgilenen yaşlı savaşçı bir *jeraalis*'ti."

"Bir *jeraalis* mi?" Bilmediği bu sözcük Lizzie'nin beyninde sarsıntı yarattı. Laarn ona Latharian dilini anlayabilmesi için bir şey verdiğini açıklamıştı ama bazen İngilizceye doğrudan bir çeviri olmadığında anlaması bir iki saniye alıyordu. Sonra anlamı aklına geldi. "Bir bitki uzmanı mı?"

"Evet, sanırım. Tam zamanlı bir şifacımız yoktu, bu yüzden bahçedeki bitkilerden çay ve lapa yapardı."

Başını salladı. "Kesinlikle bir bitki uzmanına benziyor. Bir tür şifacı. Mükemmel! Bana hangi bitkilerin ne için kullanıldığını gösterebilir misin? Bu bahçeleri gördüğüm andan beri onları kataloglamak için *can* atıyorum."

Ayağa kalktı ve sanki ona dans teklif ediyormuş gibi resmi bir jestle kolunu uzattı. "Leydim, benim için bir zevktir. Dans edelim mi?"

Saal yapamadım inanmak onun ŞANS
olarak Jessica sol ile onu Lizzie ile yalnız
bıraktı. Onu saklamak zorunda kaldı

ayağa kalkıp ona eşlik etmek için kolunu uzatırken gülümsedi. Elini koluna dokundurduğu anda omurgasını sarmak isteyen ürpertiği saklamak zorunda kaldı. Kızın eli o kadar küçük ve narindi ki, her dokunuşu onun yalnız ruhunu okşar gibiydi.

Çok fazla uyumamıştı, yanında yürüyen ve kokusu onu ipeksi sarmallarıyla saran kadının rüyaları uykusunu kaçırıyordu. Bu olağandışı bir şey değildi. Aylar önce staz tüpüyle geldiğinden beri her gece onu rüyasında görüyordu. Onu ilk gördüğünde kalbi duracak gibi olmuştu, safların Leydi Jessica'yı yine incittiğini düşünmüştü. Ama ona kısa bir süre baktığında bile onun Jess olmadığını anlamıştı. Diğer şifacılarından bazıları ikisini ayırt edemiyordu ama o edebiliyordu. Belki de Jessica'nın ruhu onunkine uzanıyordu, ama birbirlerinin aynısı olsalar bile onları kolayca ayırt edebiliyordu.

Lizzie'ye her yerde söyleyebilirdi.

Ama önceki rüyaları farklıydı. Daha şövalyece. Adam ona sarayda eşlik ederken onun kolundaki görüntüleri. Onun giydiği

Turnuvalarda yarışırken renklerini. Hayatını onunkiyle birleştirirken bağlayıcı elbisesi ve kolyesiyle.

Müstehcen bir şey yok. Erotik değil.

Sanki beyni, o uyurken ve farkında değilken oraya gitmesine bile izin vermiyordu. Ama şimdi onun gözlerindeki ilgi ışığını, bir dişinin ilgilendiği erkeğe verdiği o yumuşak, küçük gülümsemeyi görmüştü... o baraj yıkılmıştı. Hayır, sadece kırılmamıştı... Patlamıştı. Yok oldu.

Bir kaya kadar sert bir şekilde uyandı, onun altındaki görüntüleri ve alırken güzel yüzünün ecstasy içinde büküldüğünü gördü. Onu sahiplenmişti. Onu kendine ait kılmıştı. Terden sırlısıklam olmuş, eli sikine dolanmıştı ama kendini okşayıp bitirirken onun eli olduğunu hayal etmişti. Hayatında hiç boşalmadığı kadar sert boşalmıştı. O kadar sert boşalmıştı ki, gözlerinin arkasında patlayan havai fişekler yüzünden beyin kanaması geçirdiğine yarı yarıya ikna olmuştu.

Onun varlığına istemeden de olsa fiziksel bir tepki vermemek için bu düşünceleri bir kenara bırakarak, bahçelere giden patikadan aşağı inerken ona ayak uydurdu. Etraflarındaki bitki ve çiçeklerden aldığı zevk gözlerinde parlıyordu.

"Aman Tanrım," diye soludu ve onu kenara çekerek bordürdeki canlı pembe bir çiçeği inceledi. "Bu neredeyse bir peygamber çiçeğine benziyor..." Bitkiyi incelemek için onun kolunu bıraktı. "Ama pembe. Kesinlikle Knapweed ailesinden ama daha önce hiç görmediğim bir varyant."

"*Naapisa*," dedi usulca, Lizzie'yle birlikte yürüdükleri yolun karşısındaki patikada yürüyen birkaç şifacıya başıyla işaret ederek. "Çürüklere ve yaralara iyi gelir." Kıkırdadı. "Kimsesizler yurdunda çok kullanırdık."

Çömeldiği yerden başını kaldırıp ona baktı. "Çocuk evinde mi büyüdün?"

Kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken başını salladı.

"Ben yaptım. Ailem ben küçükken öldü ve ailem yoktu. Bu yüzden imparatorluğun himayesine alındım. Kötü değildi," diye güvence verdi yüz ifadesi endişe ve sempatiyle çarpılırken. "İyi besleniyorduk ve bize bakılıyordu. Şifacı için paramız yoktu, bu yüzden evlat edinen babalar bizi iyileştirmek için *jeraalis* ve bitkilerine başvurdular. Genç erkeklerin bir günde ne kadar çok çürük ve sıyrık edindiğini tahmin bile edemezsiniz."

Kadın, adamın hemen tekrar duymak istediği küçük bir kahkaha attı. "Oh, yapardım. Biz büyürken yanımızda yaşayan ailenin erkek çocukları vardı. Sürekli dizlerinin ve dirseklerinin derisini yüzerlerdi. Mantıkları ve korkuları yoktu."

"Kulağa doğru gibi geliyor." Saal onu patıkada ilerletirken sırttı. Artık bahçenin daha تنها bir yerinde, kimsenin onları göremeyeceği bir yerdeydiler. Boğazında yumuşak bir hırıltı yükselmeye çalıştı, tüm erkek içgüdüleri ona küçük dişiyi sıkıştırmasını ve onu sahiplenmesini söylüyordu. Dudaklarının tadına bakmasını.

Dişlerini sıkarak bu dürtüyü görmezden ve bir ağacın altında büyüyen başka bir bitkiyi işaret etti. "*Ocrablade*, açık yaralar için ve zehiri dışarı atar. Mutfak işleriyle görevlendirilen gençlerden biri güveç için yanlış mantarları seçince hepimiz onu aldık."

"Görünüşe göre ucuz atlatmışsınız ve orada bir bitki uzmanınız olduğu için şanslısınız." Kadın yüzünü buruşturdu ve durup ona baktı. Adam otomatik olarak ona yer açmak için yana doğru hareket etmeye çalıştı ama kadın göğsünün ortasına küçük bir el koyarak onu durdurdu.

Bu kez ürpermesine engel olamadı. Botlarının içindeki ayak parmaklarından başının tepesine kadar tüm vücudunu sarmıştı. Ona baktı, yumuşak dokunuşun etkisinde kalmıştı.

Etraflarında savaş çıksa bile kılını bile kıpırdatamazdı.

"?" diye sordu usulca.

Sonra kız parmak uçlarında yükselip yumuşak bir ses çıkarınca beyninin bağlantısı kesildi. "Daha önce hiç bir uzaylıyı öpmemiştim."

Dudakları onunkilere değdi ve kalbi durdu. Dudaklarının onunkilerin üzerinde yumuşak bir şekilde gezinmesi aynı anda hem cennet hem de cehennem gibiydi. Kız bunu tekrar yaptığında kıpırdamadan durmak için kendini zorladı, onu korkutmamak için her şeyi yaptı. Ama korkmuş gibi görünmüyordu, ona güvenle yaslanmış, vücutları göğsünden kalçasına kadar birbirine yapışmıştı.

"Oldukça güzel," diye fısıldamak için uzaklaştı ve ona baktı. Gözlerindeki karanlık bunu yaptı. Onu bağlayan zincirler kırıldı. Bir hırıltıyla kollarını ona doladı ve bir elini saçlarına götürdü.

Sadece bir ipucu bulabildiği tatlılığı aramak için onun ağzını kendi ağzının altına sıkıştırdı. Nefes nefese kaldı, dudakları onunkilerin altından ayrıldı ve adam bu daveti reddetmedi. Başını eğerek öpücüğünü derinleştirdi. Dilini kızın ağzına soktu ve tarif edilemez ve anında bağımlılık yaratan tadı dilinde patlarken inledi. Vücudundaki her hücre değişti ve kendini ona ayarladı. O anda bir öpücüğün yeterli olmadığını, asla yeterli olmayacağını biliyordu. Zamanın sonuna ve ötesine kadar onun olmuştu.

Yavaşça, dikkatlice öpücüğünü geri çekerek vücudunun tepkilerini kontrol etti, böylece onu arkalarındaki taş bankın yuvarlayıp orada almayacaktı. Hayır, onu ilk kez herkesin karşısına çıkabileceği bir bahçede almayacaktı. Bunun özel ve aceleyle getirilmemiş olmasını, romantizmle dolu olmasını ve çiftleşmiş bir çift olarak birlikte yaşamaya başlamalarının bir anlamı olmasını istiyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı adam geri çekilirken, yumuşak öpücükler yerini ortak nefeslere bıraktı. "Uzaylılar gerçekten öpüşebiliyor. Jess'in aşık olmasına şaşmamalı

Laarn ile aşk."

İlkel içgüdüleri diğer erkeğin adını dudaklarında duyunca hırladı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Hiddetle onları geri püskürttü. O bir insandı, Lathar değil. Farklı gelenek ve görenekleri vardı ve eğer birlikte bir hayatları olacaksa bunu hatırlaması, öğrenmesi gerekiyordu.

"Bilmiyorum," dedi ona, ağzını tekrar onunkilere sürterek. Dudaklarının sanki bırakmaya hazır değilmiş gibi onunkilere yapışması erkek egosunu besledi. "Laarn'ı hiç öpmedim. Hiç istemedim. O yüzden iyi öpüşüp öpüşmediği konusunda bir fikrim yok."

Tekrar güldü, yüzündeki eğlence ve mutluluk ifadesini hafızasına kazıdı, böylece nefes almayı bırakacağı güne kadar bu ifadeye sahip olacaktı. Sonra ifadesi ve sanki gözlerinde evrenin cevaplarını arıyormuş gibi onu inceledi.

Onları bulmasını istedi. Onun içinde. Onunla birlikte. Ona ihtiyacı olan her şey olmak istiyordu.

"Neden seni tanıdığımı hissediyorum?" diye sordu usulca. "Sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi? Seni bekliyormuşum gibi?"

Onun sözleriyle kalbi yerinden fırladı. Böyle hisseden tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. Onu ikna etmesi, cezbetmesi... ona kur yapması gerektiğini düşünüyordu. Ama bu mümkün müydü? O da şimdiden aynı şeyleri hissediyor olabilir miydi?

"Bilmiyorum." Elini uzatıp dudaklarına götürürken sesini alçak tuttu, böylece parmak eklemlerinin arkasına yumuşak bir öpücük kondurabildi. "Bazen sadece olur. Her zaman tanışmaları gereken iki insan... farklı gezegenlerde farklı türlerde doğmuş olsalar bile. Ruh eşleri," dedi ona. "Benim ruhum seninkini çağırıyor ve seninki cevap veriyor. Birlikte olmamız gerektiğini bilmek."

"Ruh eşleri mi? Lathar bunlara inanır mı?" Kıkırdadı ama bu kez sesi gergindi. Saal dişlerini gıcırdattı ve kendine her türlü *draantik* aptal yakıştırmasını yaptı. Onu çok zorlamıştı. Çok hızlı.

"Var." Tutuşunu hafifletti, onu daha gevşek tuttu ve ona biraz alan tanıdı. "Nadiren... insanlar ve Lathar arasında birkaç örnek oldu gerçi. Ama bu sizin kararınız leydim. İçten içe her zaman senin olması gerektiğini bilen bir erkek bile olsa, her türlü talebi kabul etmelisin."

Lathar Prime'daki başkentin sokakları pek de güvenli yerler değildi. Ama Saal burada, Üç Ay Hanı ile tapınak bölgesi arasındaki kimsesizler yurdunda büyümüştü, bu yüzden burayı iyi biliyordu. Arnavut kaldırımlarının her santimini, her kestirme yolu ve arka sokağı biliyordu... hangi hanın en iyi birayı sunduğunu, hangisinin içkileri sulandırıldığını ve hangi sokak yemeği satıcısının para ve lezzet açısından en iyisi olduğunu biliyordu.

Ayrıca yaşı da ilerlemiş değildi, bu yüzden son üç sokaktır birinin onu takip ettiğinin farkındaydı. Neredeyse şu anda evim dediği pansiyondan dışarı adımını attığından beri.

Yine de alarm vermek ya da kuyruğuna yapışan erkeğin farkında olduğunu belli etmek yerine saraya doğru yürümeye devam etti. Genellikle Kuzey Yolu'nu kullanır ve İmparatoriçe Kapısı'ndan girerdi ama zaman zaman rotasını değiştirmesi gerektiğini bilecek kadar uzun süredir savaşıydı. Bu yüzden sola, tabakhanelerin arkasındaki ara sokağa döndü ve küçük "arkadaşını" kaybetmemek için yeterince yavaşladığından emin oldu.

Saal ara sokağa girdiğinde derin kapılardan birinin gölgesine saklandı ve bekledi. Yarım kilisek içinde, uzun boylu bir adam,

iri yarı erkek onun ardından içeri girdi. Saal gözlerini kıstı. Erkeğin buralı olmadığı şeref örgülerindeki boncuklardan anlaşıyordu ve giysilerinin taşralı kesimi onun dış sistemlerden geldiğini gösteriyordu. Saal kaşlarını çatı. Sistem dışından birinin Lathar Capita'da onu takip ederek ne işi olabilirdi ki?

Siperden kayarak erkeğin arkasından yaklaştı ve erkek farkına bile varmadan bir kolunu boğazına dolamayı planladı. Ama ya dış-sistemcinin ekstra duyusal algısı vardı ya da Saal'ın beklediğinden daha iyi bir savaşçıydı çünkü Saal onu yakalayamadan etrafında döndü. Erkeğin yumruğu çenesine çarparak Saal'ın başını geriye savurdu. Acı yüzünde patlarken homurdandı. Bir şekilde ayaklarının üzerinde durdu ve çenesini ovuştururken dış-sistemcinin etrafında dönmeye devam etti.

"Şifacılar salonundan bir erkekle neden kavga ettiğini söylemek ister misin?" diye sordu hafifçe. Yara izi olmaması şifacı olmadığını kanıtlasa da, kuşağındaki salon logosunu kimsenin görmemesine imkân yoktu. Genellikle bu sembolü taşıyan herkes kutsal sayılırdı. Kimse bir şifacıya şiddet teklif etmek ve şifacı salonunun hizmetlerinden men edilmek istemezdi. Lathar gibi savaş odaklı bir tür için böyle bir şey ölüm cezasıyla eşdeğerdi.

"Sen şifacı değilsin!" diye homurdandı erkek, aksanından bile taşralı olduğu anlaşıyordu. "Duyduğuma göre orada insan dişileri varmış. Ben ve bizimkiler bir dişiye çok ihtiyaç duyarız. Orada çok yalnız kalıyoruz."

Saal midesinin bulandığını hissetti. Bu... *draanthic* parçası bir insan dişisini kaçırmayı ve onu dış sistemlere götürmeyi planlıyordu. "O ve çocukları" için. Lizzie'yi ya da şu anda sarayda bulunan diğer kadınlardan birini kaçırabilirlerdi. Bir an için beyni hıçkırdı ve tanrılardan herhangi birine hararetli bir dua gönderdi

Eğer böyle bir hödük gerçekten böyle bir planı gerçekleştirmeyi başarırsa, kaçırmayı başardıkları kadının Jane Allen olduğunu dinlemek. Ya da kendilerine "denizci" diyen insan dışilerden biri. Belki de etrafta dolaşıp bir şeyler atıştırabilirdi. Bilet satabilir.

Ancak o cevap vermeden önce, sistem dışı çalışan kişi, birbirine yakın binaların arasındaki gölgelerde parıldayan, tırtıklı kenarı olan vahşi görünümlü bir av bıçağı çıkardı. "Çalışma kartını ver yoksa sana yeni bir gülümseme oyarım."

Saal neredeyse iç çekecekti. Bu, erkeğe gülmenin bir adım ötesiydi ama gecenin yarısını Leydi Lizzie için güzel bir şeyler hazırlamakla geçirdiği düşünülürse, buna ayıracak enerjisi yoktu. O yüzden iç geçirdi. Bu salak cidden bunun işe yarayacağını mı düşünüyordu?

Salondaki tüm hademeler orada tedavi görmüş, savaşta sertleşmiş savaşçılardı. Yeni vakaların kaydını tutan tek bacaklı yaşlı Torvaai'den, Krynassis'le girdiği çatışmada görme yetisini kaybeden ve mühendis salonunda göz implantı bekleyen genç Svett'e kadar. Her biri birden fazla onur örgüsü takıyordu ve tek kolları arkadan bağlı olsa bile bu *pisliğin* kışını tekmeleyebilirlerdi.

Saal da dahil. Ve o sadece savaşta sertleşmiş bir savaşçı değildi. Tam burada, Capita'da, bilinen evrendeki en acımasız ve en acımasız sokaklarda yetişmişti. Hiçbir *çiftçi* sokak kavgasında onu alt edemezdi.

Rakibi alçaktan ve hızlıca saldırdı. Erkeğin aksanının Trisemiika Genişliği'ne yakın sistemlerden geldiğini anlamamış olsaydı, hızı Saal'ı yine şaşırtabilirdi. Bu sistemler genellikle önlerine çıkan her şeyi yiyen devasa uzay örümcekleri olan Isaarian-örümcekleriyle sorun yaşıyordu. Yörünge savunma sistemleri genellikle yumurta bulutlarını bir sistemin üst atmosferine çarpmadan önce yok ederdi.

gezegeninde, ancak daha kırsal yerleşimlerde bu bir seçenek değildi ve örümcekler ortalığı kasıp kavuruyordu.

Isaarian-örümcekleri *draant* kadar ve nekrotik ısırıklarıyla öldürülmesi zordu. Yakından ve kişisel olarak yaklaşmak isteyeceğiniz bir şey olmadığı kesindi. Saal artık neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu ve rakibine ringdeki herhangi birine davrandığı gibi aynı saygı ve ihtiyatla davranarak kolaylıkla engelledi.

Dövüş hızlıydı, hiçbir engel yoktu. Rakibinin hamlesini savuşturan Saal onun arkasına geçti ve böbreklerine iki sert darbe indirdi. İkisi de rakibinin bir hafta boyunca acı çekmesine ve kan işemesine neden olacaktı. İkisi birlikte çiftçiye dize getirebilirdi.

Bunun yerine Saal'a bir hırlama ve yüzüne bir dirsek kazandırdı. Zamanında engelleyemediği için başını çevirerek darbenin burnundan yüzüne yayılmasına izin vermek yerine yanağından ve çenesinden geçmesini sağladı. Böyle yukarı doğru bir açıyla gelen darbe öldürücü olabilir, burnunu parçalayabilir ve kemik parçalarını beynine gönderebilirdi.

"Sarayın artık çalışma kartlarının yanı sıra biyometrik taramalar da kullandığını biliyorsun. Değil mi?" sordu hafifçe, diliyle gevşek bir arka dişi yoklarken. *Draanth*, bu erkek vurabiliyordu, hem de çok sert. "Puristler aylar önce seninle aynı fikre sahipti, bu yüzden güvenlik yükseltildi."

"*Saçmalık!*" Farmer karşılık verdi ama Saal onun gözlerindeki ani şüpheyi fark etmedi. "Bu fanatik *draantikler* neden Lathar olmayan birini istesin ki? Eğer 'ırksal saflıklarını' koruyacaklarsa birbirlerini becermeyi tercih ederler."

Haksız değildi. Saal omuz silkti, şu anda yumruk atmak yerine konuşuyor olmalarına rağmen gardını düşürmedi. "Tanrıçayı geri getirmekle ilgili saçma sapan bir kehanet. "Tanrıçayı geri getirmekle ilgili

Bir dişiyi kurban etmek yarayacaktır," dedi ağızının kenarındaki kanı silerken.

şok, çiftçinin yüzünü gevşetmişti. "Bir dişiyi mi *silahlandır*acaklar? Elimizde hiç yokken mi? Ne tür-"

"Kesinlikle." Saal başını salladı ve erkeğın bu fikir karşısında yüzünde beliren dehşet ve öfkeyi fark etti. Leydi Jessica'ya yapmayı planladıkları şeyi duyduğunda hissettiğı şeyle aynıydı... neredeyse ona ve bebeğine yapmayı *başardıkları* şey.

"Potansiyel bir eş programı olduğunu biliyorsun, değıl mi?" diye sordu, hâlâ gardını düşürmemişti. İçgüdüleri ona savaşın bittiğini söylüyor olabilirdi ama deneyim, *raalix*'lerini yumurtadan çıkmadan saymaması gerektiğini biliyordu.

"Var mı?" Çiftçinin şaşkın bakışları yerini umut ve ilgiye bıraktı.

Saal bu bilgiyi vererek riske girmişti ama ruhunun derinliklerindeki yalnızlığın hızlı parıltısı ona haklı olduğunu söylüyordu. Bu kötü bir erkek değıldi, sadece çaresiz bir erkekti.

"İnsan dişilerinin birden fazla çiftleşmeye alışık olduğunu sanmıyorum," diye alçak sesle uyardı. "Bazıları olabilir. Bilmiyorum. Belki de ilginizi kaydederken bundan bir olasılık olarak bahsedebilirsiniz?"

Çiftçi sakalını sıvazlayarak başını salladı. "Bir dişiyle şansımızın olmasının tek yolunun paylaşmaya razı olmamız olduğunu düşündük. Ama bizi nasıl isterse istesin bir tane alacağız. Sadece bakmak için güzel bir şeye sahip olmak güzel olurdu, biliyor musun?"

Saal başını salladı. Tanıdığı çoğı erkek bir dişi elde etmek için her şeyi kabul ederdi. Gerekirse Leydi Lizzieyi bile paylaşırdı, eğer onu kabul etmesinin tek yolu buysa. Hayatında bir dişinin sevgisini ve yumuşaklığını bilmek için her şeyi yapardı.

"Sarayda kayıt yaptırabilirsiniz," diye önerdi. "Eşleşme programı herkese açık. Bildiğim kadarıyla imparator

insan liderleriyle istenmeyen dişilerini almamıza izin vermeleri konusunda konuştuk."

"İstenmeyen dişiler..." diye mırıldandı çiftçi, sanki böyle bir kavram ona tamamen yabancıymış gibi. Adil olmak gerekirse, öyleydi de. Lathar'ın hâlâ dişileri olsaydı, hiçbiri istenmezdi. Bu konudaki derslerini uzun zaman önce almışlardı.

Sonra kendini toparladı, başını salladı ve doğrudan Saal'a baktı. Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. Saal'ın yaralarını işaret ederek, "Bunun için üzgünüm," dedi.

Saal omuz silkti ve gülümsedi. "Bunun için endişelenme. Şifacılar salonunda çalışmanın avantajlarından biri, değil mi? Pekala... başvurunda bol şans dostum."

Çiftçi gülümseyerek, "Sen de," dedi ve geldiği yöne doğru döndü.

Saal'ın saraya yaptığı yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Çok geçmeden giriş yapmış ve ikincil şifacılardan birinin siparişi üzerine hasta istatistiklerini kontrol ederken bir bölmeden çıktı ve neredeyse Lord Şifacı'nın kendisine çarpıyordu.

Laarn'ın sert ifadesi değişmedi ama Saal onun sokak kavgası sırasında aldığı yaraları fark ettiğini biliyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, emir eri?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

Saal yüz ifadesini aynı seviyede tuttu. Laarn şifacının efendisi olduğu kadar salonun da efendisi olduğundan, yasalar gereği her türlü şiddet eylemini ona bildirmesi gerekiyordu. Ama... yapamazdı. Çiftçi sadece kendisi ve kardeşleri için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Onun yerinde Saal da aynı şeyi yapabilirdi. Bu imkânsız bir durumdu. İçinde olmadığına memnun olduğu bir durumdu.

"Hayır, lordum. Rapor edilecek bir şey yok." Küçük, alaycı bir gülümseme ekledi. "Sadece utanç verici bir şekilde bir kapıyla tartıştım."

"Hmmm," diye homurdandı Laarn, belli ki ona inanmıyordu. Onun yerinde olsaydı Saal da inanmazdı. Bir erkeğin yüzündeki şiddet izleri çok açıktı. "Pekâlâ, kapılarla olan anlaşmazlıklarınızı sınırladığınızdan emin olun. Hiçbir üyenin bu salonun itibarını zedelemesine izin vermeyeceğim. Eğer yaparsanız sürgün edilirsiniz. Anladınız mı?"

Saal tartışmadı ama sadece başını salladı. "Evet, lordum. Mükemmel bir şekilde."

Hareket etmedi, protokol gereği bekledi.

Laarn uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Gidebilirsin. Yüzün iyileşene kadar seni bir daha görmeyeceğimden emin ol."

S iddiasını kabul etmek zorunda kaldı.

Lizzie yakışıklı savaşçının yüzünü görememişti. kelimeleri aklından çıkardı. Onlar ve o, bir gece önce rüyalarına girmişti. Dudaklarının onunkiler üzerindeki anısı onu uykudan uyandırıp gündüz düşlerine sürüklemişti. Daha fazlasını istiyordu, onun öpücüklerini ve arkadaşlığını.

Şifacının salonunda dolaşırken onu göremedi, bu yüzden bahçelere doğru yürüdü. Belki de bugün orada görevdeydi? Ama o da bahçıvanlar arasında değildi, bu yüzden saraya doğru geri yürüdü. Belki de bugün izin günüydü? Onu bugün göremeyeceği düşüncesi ruh halini altüst etti.

Sonra onu buldu, tamamen kazara. Bir köşeyi dönerken neredeyse ona çarpıyordu. Şaşkınlıkla aniden durdu, elindeki kovadan kirli su neredeyse ayak parmaklarına sıçrayacakken onu durdurmak için bir elini uzattı. "Dikkatli olun leydim!" diye uyardı, kovayı dikkatlice yere bıraktı ve onu kirli su birikintisinden yana doğru bir adım atmaya teşvik etti.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle çevrelerini işaret ederken. Hizmetlilerin işlerini yaptıkları bir servis alanındaydılar.

Normalde bulunabileceği bir alan değildi. Hizmetkârlardan biri onu görürse, genellikle nazikçe ama sert bir şekilde sarayın daha "kabul edilebilir" alanlarına geri yönlendirirlerdi. Nedenini anlamamıştı. Bu alanlar genellikle daha az gösterişli dekorasyona sahip, çok daha güzel yerlerdi.

"Seni arıyordum," diye itiraf etti.

"Benim için mi?" Gözlerinde bir zevk patlaması belirdi ve gülümsedi. "Nasıl yardımcı olabilirim leydim?"

"Ben... Err-" Gidip bunu sormak zorundaydı. değil mi? Bunu kelimelere dökmesini sağlamalıydı. Sonra adamın dudaklarında hınzır bir gülümseme yakaladı ve nefesi kesildi. "Seni kötü adam!"

Kıkırdadı, derinden gelen ses teninde ürpertiler yarattı ve onu kucağına aldı. Onu yakındaki karanlık bir oyuğa çekti, dudakları neredeyse o hareketi fark etmeden önce onunkilerin üzerindeydi ve kollarında eridi.

"Beni suçlayabilir misin?" diye mırıldandı öpüşmeyi kestiğinde, ikisinin de nefesleri kesilmişti. Alnını onunkine yasladı. "Senin kadar güzel bir kadının beni aramaya gelmesi sık rastlanan bir şey değil."

Gülümsedi ve kollarını onun boynuna doladı. "Eminim Lathar'ın hâlâ kadınları olsaydı, benim gibi basit, küçük bir hiçliğe iki kez bile bakmazdın."

Adam geri çekilirken yüzündeki şaşkınlık ve öfke ifadesi kadının nefesini kesti.

"Sade kimse mi?" diye sordu, elleri kızın kollarının üst kısmındaydı ve hafifçe sarsıldı. "Bir daha asla kendini bu şekilde aşağıladığını duymayayım. Beni duyuyor musun?"

Dudağını ısırды ve başını salladı, onun sert tepkisi karşısında nutku tutulmuştu. Ona her zaman ikizinin gölgesinde yaşadığını hissettiğini nasıl açıklayabilirdi? Her zaman ikizinin gölgesi olarak görülmenin

Daha sessiz, daha az başarılı ikiz mi? Jess yıldızları gezerken hep evde kalan.

Ama bu artık tam olarak doğru değildi. Doğru muydu? Artık Dünya'da değil, yabancı bir gezegendeydiler... Dünya'nın güneşinden farklı bir yıldızın altındaydılar. Yani Lizzie de yıldızları dolaşmıştı.

"Ben burada hiç kimseyim." Saal gülümsedi ve kız onunla tartışmaya kalkıştığında parmağını dudaklarına götürdü. "Öyleyim ve bunu biliyorum. Sen bir K'Vass'sın ve ben de sadece bir J'Qess'im. Laarn'ın seninle aynı odada bulunmama izin vermesine bile şaşıyorum."

Sinirli bir şekilde elini . "Ben bir K'Vass *değilim*. Annem ve Jessica öyle. Ben bir Kallson'um ve bundan gurur duyuyorum! Ve kiminle istersem onunla konuşurum. Arkadaşlarıma benim yerime karar veremezler. Kimse veremez."

Saçından bir tutam yakalamış, parmağına dolamıştı. "Öyleyse arkadaş mıyız, Leydi Lizzie?" diye mırıldandı. Dudakları neredeyse birbirine değene kadar onu kendine çekmek için hareket etti. Kalbi tekledi ve sonra midesinde dans eden kelebeklerle eşleşerek göğsünün içinde iki kez çarptı.

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim," diye nefes aldı, adam bu kadar yakinken bir düşünce kurmakta zorlanıyordu. Hele dudakları neredeyse onunkilere değecekken.

"Güzel," diye gülümsedi dudaklarına karşı ve sonra onu hızla öptü. Neredeyse başlamadan bitmişti ve daha fazlası için can atıyordu. Sıcak ve soğuk ürpertiler tenini sarmış, cinsel hayal kırıklığının keskin sınırlarında gezinirken vücudu alev alev yanıyordu.

"Senin için bir şeyim var," dedi cebine uzanarak. "Gözlerini kapat." "Öyle mi?" Küçük bir sevinç çığlığı atmasına engel olamadı. "Ama bugün benim doğum günüm değil!"

Başını iki yana salladı. "Sana bir şey vermek için doğum gününü beklemem mi gerekiyor?"

Yumuşak bir şekilde güldü ve emredildiği gibi gözlerini kapattı. "Hayır, hiç de değil."

Beklerken gülümsedi, kulakları ondan gelecek herhangi bir ses ya da hareket için gerilmişti. Merak onu sardı. Ona ne getirmişti? Bir kumaş hışırtısı duyuldu ve ardından küçük ve serin bir şey göğsünün ön tarafına, boğazının hemen altına yerleştirildi.

"Ah!" Gözlerini açtığında, adamın boynundaki kurdeleye yıldız şeklinde bir kolye yerleştirdiğini gördü. Merkezdeki mavi taştan uzanan narin gümüş ışınları vardı ve gümüş telle karmaşık bir desenle sarılmıştı.

Hızlı bir nefes . "Oh, Saal, bu çok güzel."

Dönerek bakışlarını onunkilere dikti. "Ama senin için hiçbir şeyim yok!"

Boynunun arkasındaki kurdeleyi bağlarken başını salladı, parmakları tenine değiyordu. Kadın bu küçük temas karşısında titremesini bastırdı.

"Karşılığında bir şey bekleyerek verilen hediye, hediye değildir," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece senin için bir şey yapmak istedim."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla. Parmakları kolyeye tekrar dokundu. O kadar güzel ve narindi ki, bunu gerçekten onun yaptığına inanamadı. Onun için yaptığına. "Daha önce kimse benim için bir şey yapmamıştı."

"Ben yaptım. Çocukken mühendisler salonuna katılmak için yanıp tutuşurdum..." Omuz silkti. "İşler planladığım gibi gitmedi ama elimi işin içinde tutuyorum."

Kurdeleyi düzleştirdi ve onu kendi eserini giyerken hayranlıkla seyretmesi için çevirdi.

"Fazla bir şey değil, sadece hizmet dışı bırakılmış bir iletişim biriminin merkezi kristali," dedi, yanaklarında belli belirsiz bir renk vardı. "Fazla bir şey değil."

K'Vass ailesinin kasalarındaki mücevherler gibi-"

Adamın kollarına doğru bir adım attı ve onu susturmak için parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı. Adam da ona parmak uçlarını öperek karşılık verdi ve bu da kızın hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

"Bayıldım," diye fısıldadı ve bir öpücük daha almak için parmak uçlarına uzandı. İkisi de etraflarındaki herhangi bir şeyin farkına varmadan önce uzun bir süre geçti. Sadece birinin Saal'ın adını çağırma sesi onları romantik yakınlaşmalarından kopardı.

"*Draanth,*" diye homurdandı Saal, hızlı bir öpücükten sonra onu bıraktı. "Şifacı Lord bütün gün benimle uğraştı. Artık gitmeliyim."

"Bekle!" Elini koluna koyarak onu durdurdu. "Seni bu gece görebilecek miyim? Bir çeşit balo var..."

Başını salladı ve sonra göz kırptı. "Korkarım ayaktakımını davet etmiyorlar. Yine de garson kadrosuna girebilir miyim diye bakacağım, o yüzden gözünüz üzerimde olsun."

"SAAL! DÖRDÜNCÜ BÖLMEYİ TEMİZLEYİN!"

Bir göz kırpma ve sert bir öpücükle gitmişti.

LATHARI KÜLTÜRÜ çok garip bir şeydi. Tepeden tırnağa silahlı savaşçı derileriyle dolaşıyorlardı, sanki istediklerini istedikleri zaman alan kötü alfa erkeklerinin en kötüsüydüler. Ama sonra kibar bir toplumda nasıl davranacaklarına dair, bir kraliyet balo salonunda bile yadırganmayacak kuralları olduğu ortaya çıktı.

Lizzie büyük salonun bir tarafındaki ipek kaplı kanepede, annesi ve kız kardeşinin yanında oturuyordu. Saçlarında çiçekler olan güzel elbiseler giymişlerdi ve Laarn'ın yanında durmuş, yaklaşılmaya cüret eden herkese yasaklayıcı bir gözle bakıyorlardı. Birkaç savaşçı çoktan yaklaşmıştı bile, gözlerindeki ilgi ışıyla

Lizzie'ye saldırdı, ancak Laarn'dan gelen bir hırıltıyla uyarıldı. Bu sahne odanın her yerinde tekrarlanıyordu, her kadın grubunun yanında bir ya da daha fazla taş suratlı koruyucu vardı.

"Çiftleşmediğini biliyorlar," diye mırıldanmak için eğildi Jess, saçlarındaki narin çiçekler hareket ettikçe minik çanlar gibi tıngırdayan bir ses çıkarıyordu. Herris çiçekleri. Ona sadece imparatorluk ailesinin bunları takmasına izin verildiği söylenmişti. Odadaki tüm kadınlar arasında saçlarında Herris olan sadece üç kadın vardı. "Yani Laarn'ın onları tanıştırmaya değer bulup bulmadığını görmek için şanslarını deniyorlar. Ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Başını salladı. Yaklaşan erkeklerin hiçbiri onunla en ufak bir şekilde ilgilenmemişti. Hepsi yakışıklı ve iri yapılıydı, ağır kaslı vücutları güç ve erkeklik çılgınlıkları atıyordu ama hiçbiri dün Saal'ın yaptığı gibi midesini bulandırmamıştı.

Onun adını düşünmek bile bahçedeki olayın anılarının neden oldu. Dudakları öpücüğünden dolayı hâlâ karıncalanıyor, ona sarılma şeklinden dolayı damarlarında sıcaklık akıyordu. Adamın ruh eşlerinden bahsetmesi onu biraz korkutsa da içinde bir yankı uyandırmıştı. Bir insan tüm hayatını bir insanla geçirmek istediğini nasıl bilebilirdi ki?

İlk görüşte aşk belki? Zihninin gerisinde küçük bir ses duydu. O kadar yumuşaktı ki kolayca gözden kaçabilirdi, ama sanki odaya aniden sessizlik çökmüş gibiydi, bu yüzden kaşlarını çatarak ona dikkat etti. İlk görüşte aşka inanmıyordu. İnanır mıydı? Bununla birlikte, birkaç yıl önce uzaylılara da inanmıyordu...

Odanın diğer tarafından yükselen sesler hepsinin şaşkınlıkla dönmesine neden oldu. Etrafta dolaşan erkeklerden biri, gümüş rengi elbiseli bir kadınla bir kanepeye oturmaya çalışırken, kadının yanındaki savaşı iki suç ortağıyla sohbete dalmıştı. Onlar

iki erkek, dişisinin büyülediği yere doğru onları geçmesini engellemeye çalıştı.

"Oh, bu ilginç olacak..." Jess, sesinde parça eğlençeyle yorum yaptı.

Lizzie neyin eğlençeli olduğunu anlamadı. Kanepedeki zavallı kadına karşı bir kıskaç manevrasıydı bu. Evet, uzun boylu ve inceydi ama onu sıkıştırmaya çalışan Lathar kadar uzun değildi. Lizzie'nin kalp atışları endişeyle hızlandı. Eğer bir kavga çıkarsa, zavallı kadın yaralanacaktı-

Sonra kadın kolunu geri çekti ve müstakbel talibinin çenesine bir yumruk indirdi. Uzaylı savaççı yere yığılırken, Lizzie ellerini ağzına bastırarak nefesini tuttu, yüzünde Çok ifadesi .

Kadın zarif bir hareketle ayağa kalktı, etekleri etrafında dönüyordu ve ağır bir tabancayı doğrultarak uzaylının gözlerinin tam ortasına nişan aldı. Lizzie bu mesafeden bile kadının gözlerindeki soğukkanlılığı ve silahın zerre kadar titremediğini görebiliyordu. Gerçekten iş yapmak isteyen bir kadına benziyordu.

Savaşçı ve arkadaşları kışları tutuşmuş gibi kaçışırken Jess kıkırdadı. "Sarayda yeni olmalı... ve Jane'e sataşıyorlar. Zavallı piçler."

"Bunun olacağını biliyor muydun?" Tabanca hacimli eteklerinin arasında kaybolurken Lizzie gümüşler içindeki kadına hayranlıkla bakarak nefes aldı. Kadının eteklerinin altına giydiği ağır savaş botlarını da gözden kaçırmamıştı.

"Aynen öyle. Jane buraya geldiğimizden beri ortalığı kasıp kavuruyor." Jess küçük gruplarına dönerken gülümsedi. "Karryl'i zehirleyen adamı öldürdü -şurada yanında arkadaşı var- ve ona sahip çıkmaya çalıştı. Gözlerinin ortasından vuruldu. O zamandan beri burada bir efsane oldu."

"Vay canına..." Lizzie gözlerini kocaman açarak çifte tekrar baktı. İri Lathar insan eşini kollarına almış, dans pistine doğru götürüyordu. Lizzie'nin eteklerinin arasında bir yere sakladığı el topundan hiç rahatsız benzemiyordu.

"Dediğim gibi, sarayda yeni olmalılar. Onu ya da Karryl'i tanıyan hiçbir erkek Jane'e asılacak kadar aptal olamaz." Jess artık boş olan bardağına bakarken kaşlarını çattı. "Kahretsin, bu çok güzel."

"Al bakalım. Sana bir tane daha getireyim." Lizzie bardağı almak için elini uzattı. Annesinin bardağına hızlıca bir göz attığında çoğunlukla dolu olduğunu ve yakındaki bir gruptan bir kadınla sohbet ederken unutulduğunu gördü.

"Hayır, hayır. Sakın . Birazdan gideceğim."

Lizzie hayal kırıklığı içinde, "Cidden," diye homurdandı. "Aylardır falan yatıyordum. Sorunsuz bir şekilde içki içebileceğime eminim."

Bardağı alan Lizzie, kız kardeşi onunla gelmeye karar vermeden bir tazı gibi yola koyuldu. Jess'i çok seviyordu ama bazen kendisinden daha güzel, daha zeki ve daha komik olan ikizinden biraz uzak kalmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu hep böyle olmuştu, Lizzie Jess'le kıyaslandığında kendini arka planda kalmış gibi hissediyordu. Kız kardeşinin bunu bilerek yapmadığını biliyordu ve muhtemelen Lizzie'nin bazen böyle hissetmesinden dehşete düşerdi ama... evet, bazen biraz yalnız kalmaya ihtiyacı oluyordu.

Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken yanlarından geçtiği birkaç kadına gülümsedi. Yabancı adamlarla göz teması kurmamaya çalıştı, o adamların Jane'e nasıl yaklaştıklarını gördükten sonra olmazdı. Ve uzun boylu sarışının aksine, Lizzie'nin eteklerinde bir topun desteği yoktu.

Sorunsuz bir şekilde içki masasına ulaştı ve taşıdığı iki bardağı da doldurdu. Ancak, tam dönüp ailesinin yanına gitmek üzereyken, bir grup erkek yanından geçip gitti ve kolunun altındaki bir el onu odadan çıkarıp terasa götürdü. Öyle yapıldı

Hızlı ve düzgün bir şekilde, itiraz edecek zamanı bile olmamıştı. Bir an balo salonundaydı ve bir an sonra etrafını sarmaya çalışan üç iri adamdan geri geri kaçıyordu.

"Hey, güzel bayan," diye gülümsedi içlerinden biri ama ifadesi gözlerine tam olarak ulaşmamıştı. Bu onu ürpertti. Kötü bir şekilde.

"Affedersiniz, lütfen. Bunları geri götürmem gerekiyor," diyerek gözlüklerini kaldırdı.

"Bu hiç kibarca değil," diye itiraz etti duvara yaslanmış bir başkası. "Gezeganimizde misafirsiniz. En azından bizimle konuşabilirsiniz."

Onlarla konuşmak istemiyordu. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı kibar ve hoş Lathar'ın aksine, bunlar ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

"Aslında ben Laarn K'Vass'ın misafiriyim," dedi sesini kibarlıktan uzak tutarak. "Kibar değil" ya da "patronunuza şikâyetle bulunacağım" seçenekleri de vardı. Daha önce laboratuvarda böyle pisliklerle uğraşmak zorunda kalmıştı, bu yüzden onlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. En azından öyle umuyordu. "Bu yüzden davranışlarımla ilgili her türlü sorunu ona iletin."

Lord Şifacı'dan bahsedilmesi arkadaki iki kişiyi tedirgin etmiş benziyordu. "Errr... Raaneth... belki de hanımefendiyi daha fazla rahatsız etmemeliyiz?"

"Evet, yani o bizimle konuşmak istemezse başkaları konuşabilir."

Huh, buna güvenmeyin çocuklar, diye düşündü. Bu yaklaşımla olmaz.

Ama ya Raaneth aptaldı ya da... o aptaldı. Onların endişelerine omuz silkti.

"Hayır, bizimle konuşacak. Değil mi güzelim? *Yakala onu...*" emrederek ileri atıldı.

Ama Lizzie onlar için hazırды. Bardağının içindekileri bir çılgılık atarak onların gözlerine fırlattı ve koşarak alçak duvardan atlayıp

bahçelere kaçıyor.

TOP ÇOK İYİ İLERLİYORDU.

Saal başını kaldırdı ve tırpanının üzerine yaslanarak imparatorluk bahçelerinin üzerinden süzülen müzik sesini dinledi. Balo yüzünden bu gece çalışmayı tercih etmişti. Davet edilmeyi umamayacak kadar düşük rütbeli olsa da, Lizzie'ye yaklaşabilmesinin ve onu şıklığı içinde görebilmenin tek yolu buydu... muhtemelen burada olduğuna dair hiçbir fikri olmasa bile. Ama sonra müzik sesleri başka, daha yakın sesler tarafından bastırıldı ve kaşlarını çatı.

Sıkıntı içindeki bir dişinin sesi açıldı ve Saal'ın tahmin edebileceğinden çok daha üzücüydü. Kendi ırkından dişiler olmadan, bu daha önce hiç duymadığı bir şeydi. Benzersiz bir şeydi. Diğer ırklar korktuklarında aynı sesleri çıkarmazlardı. *Oonatlar* alçak sesle öterdi, tarihi kayıtlara göre Krynassisler tıslardı... Yakın geçmişte hiç kimse gerçek bir kertenkele dişisine bunu öğrenecek kadar yaklaşmamıştı. Ve Krin... Evet, bu *draantiğin* hiç sıkıntı hissettiğinden emin değildi.

Ama bu ses, paniğin soluk soluğa haykırışı, arka beynine takıldı ve anında alarma geçti, vücudu savaşa hazır hale geldi. Elleri, alt sınırlardaki uzun otları kesmek için kullandığı tırpanın üzerinde sıkılaşıırken, başını bir o yana bir bu yana çevirerek sesi izole etmeye çalıştı.

Orada, orta çizginin solunda. Hiç düşünmeden yola koyuldu, çığlıklar kalbini göğsünden söküp atmakla tehdit ediyordu. Bu Lizzie'ydi. Öyle olduğunu biliyordu. Nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu bilgi ruhunun merkezinden fişkırdı ve hırladı. O nefes alırken kimse Lizzie'ye zarar veremezdi.

Sadece bitki bekçilerinin bildiği gizli patikaları kullanarak bahçeler arasında koşturdu. Ana çimenlikte yarışmak yerine keskin bir sola saptı ve *xariista* tarlasının içinden geçti. Baldırlarının saplara vurması çiçekleri sporlarını salmaya zorladı ve o da onları içine çekti. Bir anda dünya daha keskin bir odak haline geldi ve uzuvları sanki *Izaea*'nın kendisiyle mücadele edip kazanabilecekmiş gibi enerjik hissetti. Dişlerini sıkarak daha fazla hız için daha derine indi ve seslerin geldiği yere doğru koşmaya başladı.

Çitlerin arasından geçerken, imparatoriçenin kameriyesinde Lizzie'nin etrafını sarmış üç erkek buldu; Lizzie'nin yüzü korku maskesine dönüşmüştü. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Küçük dişinin tüm kaçış yollarını kapatmışlardı. Onu balo elbisesi içinde görmek istemişti ama bu şekilde değil.

"Doğurgan bir insan dişisi ile oğullarım güçlü olacak," diyerek öndeki onu sıkıştırdı. "Sonra yavrularımı doğurduğunda... belki adamlarımın insan amının tadına bakmasına izin veririm."

"Onun yerine bunun tadına bakmaya ne dersin?" diye homurdandı Saal ve tırpanı savurdu. Son anda bıçağı hareketsiz hale getirdi ve sapı savaşçıyı kulağının arkasından yakaladı. Savaşçı anında yere yığıldı, yere yığılırken vücudundaki tüm canlılık kaybolmuştu.

Diğer ikisi hırlayarak kılıçlarını çekip Saal'a doğru ilerledi. Dişlerini sıktı ve kılıcını harekete geçirdi. İlkinde sürpriz yapma şansını yakalamıştı ama bu ikisini silahsız yakalayabileceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Bıçağın çıkardığı sessiz uğultu dikkatlerini çekti ve o da espri yapmadan gülümsedi.

"Denemek ister misiniz? Sizi temin ederim, *pilaris kökü* toplayacak kadar keskindir," dedi onlara, kesmesi Lathar kemiğinden daha zor olan bir mahsulün adını vererek. "Ama şansınızı denemek isterseniz..."

Hareket etmeden önce sinirlerinin bozulduğunu, beden tepki vermeden önce zihnin ince bir şekilde geri çekildiğini gördü. Önce biri arkadaşına bakmadan bir adım geri attı, sonra diğeri. Aynı anda ikisi de dönüp kaçmaya başladılar ve Saal'ın kararlılıkla arkalarından bakmasına neden oldular.

"Tanrım, teşekkürler, buradasın!"

Lizzie kendini kollarına atıp ona sıkıca yapışmadan önce bıçağı etkisiz hale getirecek zamanı ancak bulabilmişti. İçgüdüsel olarak onu kucakladı ve vücuduna yakın tuttu. Lizzie titriyor ve ağlıyordu, gözlerinden sızan sıcak yaşlar adamın yeleğinin ayırdığı göğsünün çıplak tenini yıkıyordu. İçgüdüleri onu ayaklarının *dibine serilmiş draantiği* uyandırmaya ve tırpanla parça parça etmek için onu bir çemberin içine itmeye zorluyordu.

Yine de içinde tuttu, dışisini rahatlatma ihtiyacı galip geldi. Onun ihtiyaçlarının her zaman galip geleceğini fark etmişti, kendi savaşçı doğasına karşı bile. Hayatı tehlikede olmadığı sürece... o zaman tüm bahisler kapalıydı.

"Şşşt," diye mırıldandı, dudakları onun saçlarına gömülmüştü. Tanrı yardımcısı olsun, onun kendisine bu şekilde sarılmasından hoşlanıyordu. Dün gece bütün gece bunun hayalini kurmuş, ruhunun derinliklerinde ona sahip olma ve onu kendine ait kılma ihtiyacıyla huzuru kaçmıştı. "Her şey yolunda. Ben buradayım. Yanındayım."

"İstediler... Neredeyse..." Kelimeleri çıkaramadı, sesi dehşet içinde kesildi. Bir kez daha, elektro tırpanı ve dışisini korkuttukları için üç savaşçıyı da küçük parçalara ayırmak istedi.

Çünkü o onun dışisiydi. Onu henüz sahiplenmemiş olmasını, bileklerinde bağ izleri olmamasını boş verin. O onun dışisiydi.

ve hepsi bu kadardı. Tanrılar, kızın onun olmasını istemeselerdi onları bir araya getirmezlerdi.

"Şşşt... bunu düşünme. Onlar yapmadı. Ben buradaydım."

Ve tanrılara şükürler olsun ki bu akşam bahçelerde gezinmeye karar vermişti. Eğer yapmasaydı... Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yuvarlandı ve gözlerini kapattı. Ona saldıran üç kişi A'Raant'tı, nazik ve sevgi dolu doğalarıyla tanınmayan bir klan. Eğer onu saray arazisinden çıkarmayı başarmışlarsa... Hayır, bunu düşünemezdi bile.

"Lütfen..." diye yalvardı usulca, ona daha da sokularak. "İçeri geri dönemem. Beni buradan çıkar."

"Dileğiniz benim için emirdir leydim," diye mırıldandı ve eğilerek onu kucağına aldı. Fiziksel olarak neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu, ama onun küçük, kıvrımlı formunu göğsünde hissetti, sanki bu his ruhunun derinliklerine kadar işlemişti.

Düşen A'Raant'ı korkak akrabaları tarafından kurtarılması için geride bırakan Saal, kollarında değerli dişisiyle bahçelerden uzaklaştı.

Saal onu kurtarmak için oradaydı. İmkânsız ama öyleydi. Bir şey için dua ediyordu, herhangi bir şey... ve orada İntikamını alan bir kahraman gibi çitlerin arasından geçip gitmişti. Hayatı boyunca kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Koridorlarda Saal'ın kollarında taşınan Lizzie başını onun omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Kendini güvende ve mutlu hissediyordu. Tamam, belki memnun değildi. Adamın yaptığı her hareketin ve bedeninin onunkine karşı gücünün farkındaydı. Bu durum nefes alış verişinin kısılmasına ve midesindeki kelebeklerin aşırı hızlanmasına neden oldu.

Koridorlar boş görünüyordu, bu yüzden odasına giderken kimsenin yanından geçmediler. Adam adres sormayınca dudakları büküldü. "Ev ödevini yapmışsın o zaman."

Homurdandı, boğazının arkasından gelen en yumuşak sesle, kapıyı omuzlayarak açtı. "Ev ödevi mi? Saray için bahçe işleri yapıyorum ve şifacı salonunda çalışıyorum. Evlerde çalışmıyorum."

Kıkırdadı ve adam onu yatak odasına taşıırken gözlerini açıp ona baktı. Parmak uçları adamın omzunun üzerinden geçerek köprücük kemiğiyle flört etti. "Beni nereye koyduklarını öğrendiğini kastetmiştim."

"Evet... Yaptım. Gerçi bana birkaç iyiliğe mal oldu." Yatağının yanında dururken yana doğru attığı küçük bakış hızlıydı ve karanlık bir ateşle doluydu. Adam onu bıraktığında nefesini içine çekti, gözlerini kaçırdı ve ona nefes alması için yer açtı.

"Lizzie..." diye başladı ve sonra gözlerini kapattı. "Seni yere bırakmamı ve gitmemi söyle."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Onun gitmesini istemiyordu. Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Güvende ve... hiç de güvende değil, ama tamamen farklı bir şekilde, bu da onu ürpertti ve kalçalarını birbirine yaklaştırmak istedi.

Gözleri birden açıldı ve solgun bakışlarıyla onu kısırdı. Beyaz bir aleve bakmak gibiydi ve onu ruhuna kadar yaktı.

"Çünkü eğer yapmazsan, sana sahip çıkacağım," dedi açıkça.

Adamın sesindeki sertlik kalp atışlarını hızlandırdı. "Peki bu nasıl bir sorun?"

Hırladı, yüz ifadesi gergindi.

"Şaka yapmıyorum ya da oyun oynamıyorum, Lizzie. Eğer kalırsam, seni bu yatağa yatırır, muhteşem vücudundaki her dikişi söker ve güneş doğana kadar seni almaktan vazgeçmem."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşmasına rağmen bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Tekrar. Bunda bir sorun görmüyorum."

Çenesinde bir kas kasıldı ve kısa bir kahkaha attı. "Tamam, iyi davranmayı bıraktım. Sana bir çıkış yolu verdim. Kibarca sordum. Şimdi... benimsin."

Adamın ağzı kadınının üzerine çöktü ve kanına bir sıcaklık dalgası gönderdi. Dilinin sert bir hareketiyle dudaklarını ayırdı ve dizlerini indirirken içine girdi. Vücudunun ön kısmından aşağı doğru kayd, küçük şaşkınlık ve zevk sesi öpücüğünün altında kayboldu. Adam serbest kalan elini kadının artık gevşemiş olan

saçlarına, diğeri de onu yatağa doğru geri götürürken sırtının küçük kısmına.

Nefes nefese kaldı, ağzını onunkinden ayırdı ve geriye doğru düşerken adamın geniş omuzlarına yapıştı. Ama adam onun yanındaydı, küçük bedeni kollarının onu sarmasıyla korunuyordu. Yatağa çarptılar, adam başını eğip onu tekrar öperken kızın üzerinde duruyordu.

Sadece bir öpücük değildi.

Bu sefer keşif yoktu. Nazikçe alay etmek ve tepkilerini test etmek yok. Tüm bunlar gitmiş, yerine açlık ve ihtiyaç gelmişti. İnledi ve ona sarıldı, eli saçlarının gevşek düşüşüne kilitlendi, omuzlarına düşmek için ensesindeki bağdan kurtardı.

Onunla birlikte, ona karşı hareket ediyor, her talepkâr öpücüğe kendi öpücüğüyle karşılık veriyordu. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu... ama gergin hissetmiyordu. Aksine, *doğru* hissetti. Sanki onun hakkında her şeyi biliyordu, derinlerde bir yerde. Sanki bir ömür boyu onu aramış ve beklemişti ama aynı zamanda onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibiydi.

İNledi, aralarındaki sıcaklık cehennem seviyelerine yükselirken ses bir hırıltının kenarını içeriyordu. Elleri elbisesini çekiyordu. Kimin olduğundan emin değildi, onun mu yoksa onun mu, ama umurunda değildi. Çok geçmeden onun altında çıılçıplak kalmıştı. Latharian modasını ilk gördüğünde, iç çamaşırının olmamasından dolayı skandala uğramıştı ama şimdi... onun gözlerindeki karanlık ateşi görünce...

"Benim..." diye mırıldandı saygıyla, eli karnına doğru uzandı ve yumuşak tenini okşadı.

Kıkırdadı ve onu bir öpücük daha için aşağı çekti. "Sanırım bunu yanlış anladın, yakışıklı. Sen benimsin."

Onu öptü, bu sefer saldırgan olan oydu ve adam inledi. Ama aldığı cevaba hazırlıklı değildi. Kolay bir güçle

onları ters çevirdi, böylece kadın yatağın üzerinde ona sarıldı. Ağzını yağmalarken bir ürperti onu vurdu, eli uyluklarının arasında kayıyordu. Güçlü parmaklarıyla kedi dudaklarını ayırırken homurdandı, sadece ihtiyacının ıslak sıcaklığıyla yıkanmalarını sağlamak için.

Öpüşmeyi keserek, başparmağı klitorisini sıyırırken onu izledi, tepki olarak titremesine ve dudağını ısırmasına neden oldu.

"Bu iyi," diye başardı. "Oh, Tanrım evet..."

Uzun sürmezdi, bu şekilde olmazdı. Ona nasıl dokunacağını biliyor gibiydi. Nasıl mı? Analitik beyni bilmek istiyordu. Eğer Lathar'ın hiç kadını yoksa, bunu nasıl yapacağını nereden biliyordu? Beyninin kadınsı, ilkel kısmı bu tür düşünceleri kovdu, lezzetli hissin daha fazlasını istedi.

"Tanrılara gerek yok..." diye nefes aldı, hızlı vuruşlarla onu kızdırırken boynu boyunca öptü. "Sadece senin eşin."

Onun için hareketsiz durmaya çalışırken tırnakları omzuna yarım ay şeklinde hilaller çizdi. Yine devücutunun girişini bulduğunda ve bir parmağını amının ipeksi kucağının derinliklerine kaydırduğunda bunu sudan çıkardı.

"Ohhh..." Adam tekrar inerken ısırdı, cümle kurma yeteneği kaybolmuştu. Kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyordu... önemli olan tek şey oydu ve ona ne yaptığıydı.

"Aman Tanrım, çok darsın," diye mırıldandı ve ikinci bir parmak ekleyerek yavaşça içini okşadı. Sırtını dikleştirdi, elini sürmek için kalçalarını salladı. "Çok sıkı ve ıslak. Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Olmana gerek yok. Tanrım, bunu daha çok yap..."

Onun sunduğu zevkin peşinden koşarak elini sürdü. Vücudunu çalıştırdı, onu germek ve onu sahipliğine hazırlamak için parmaklarını makasladı. Adam g-noktasını bulduğunda inledi ve kalçalarını zıplatacak şekilde ona doğru bastırdı.

"İşte bu," diye mırıldandı, boştaki eli boynunun arkasında onu yerinde tutmak için tekrar bastırdı ve onu sert zevki kabul etmeye zorladı. Adam hem zeki parmaklarıyla hem de sakladığı öpücük vaadiyle onunla dalga inledi, nefesi kısa ve sert pantolonlarla geliyordu.

"Benim için gel, güzelim. Senin zevkini istiyorum."

Dudağını ısırdı, onun gözlerinde kayboldu. Sonra başparmağı klitorisinin üzerine sertçe bastırdı ve kız paramparça oldu. Zevki yumuşak sesle dile geliyordu, kalçaları adamın eline çarparken nazik bir çığlıktı, amı parmaklarının etrafında sertçe kenetleniyordu. Adam onu kollarının arasına aldı ve kendinden geçerken ona sıkıca sarıldı. İçindeki parmaklarının yumuşak vuruşları onun doruk noktasını dışarı çıkardı. Dalgalar küçük dalgalanmalar haline gelene kadar azaldıkça ürperdi.

Onları yatağın üzerinde ters çevirerek dışarı çıkardı. Adam ayağa kalkıp soyunurken ve kıyafetlerini umursamadan yere atarken kadın çarşaflara . Adam bir kalp atışı kadar kısa bir sürede geri dönmüş, kadının üzerine doğru eğilirken bakışlarını ona dikmişti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, diziyle uyluklarını ayırarak aralarına yerleşti.

Gülümsedi ve uzanıp adamın saçlarını yüzünden geriye doğru itti, başparmağı adamın çenesinin kırışmış çizgisini sıyırdı. Adam ona doğru bastırırken dudakları aralandı. Aletinin kalın ve sert başı amının dudaklarına değdi ve içinden vahşi bir acı geçti. Buna ihtiyacı vardı, daha önce hiç karşılaşmadığı bir yoğunlukla *ona* ihtiyacı vardı.

"Ah..." Adam bir elini saçlarına, diğerini de geniş göğsüne dayayarak bastırmaya başlayınca başardı. Gözleri irileşti. Adam kocamandı, birlikte olduğu tüm insanlardan çok daha büyüktü.

"*Draanth*," diye *küfretti*, yarım santim içine girmeyi başarırken çenesi sıkıştı. Onu çoktan boşalttığı için şanslıydı, bu yüzden önceki doruk noktasından gelen kayganlık penetrasyonuna yardımcı oldu. Kadın

Kalçalarını salladı, yardım etmeye çalışmak için bacaklarını kaldırdı, ama doğru açıyı alması birkaç itişini aldı. Sonra adam itip birkaç santim ilerleyince göz göze geldiler.

"*Siktir!*" diye tısladı, eli hâlâ adamın saçındaydı.

Hareket etti ve kadının içine daha da fazla kayd. Derin iniltisi, geri çekilip sonra tekrar ileri atılırken havadaki daha yumuşak iniltilerin etrafını sardı. Kalçalarının kısa, keskin hareketleriyle onu içine iterken, kadın da kendini onun etrafına sardı. Bir dirseğini kızın üzerine dayayan adam, diğer elini kızın bacağına vücuduna yakın tutmak için kalçasından yukarı kayd. Aralarındaki konuşma yumuşak iç çekişler ve zevk dolu inlemelerle sınırlıydı.

Sonra onu tamamen doldurdu, vücudunun ipeksi kucağında zonkladı ve durdu. Nefesini tuttu, kendini onun kalın, istilacı şaftının etrafında sıkıca gerilmiş hissetti. Adam eğildi ve onu öptü. Hareket etmeye başladığında öpücüğü çiğ, ilkel bir ihtiyaçla doluydu.

İlk başta yavaştı ve bu çabanın ona pahalıya mal olduğunu söyleyebilirdi. Adam geri çekilip tekrar içine girdiğinde vücudu gergin ve her hattında kontrol vardı. Kadın bu his karşısında inledi - uzun, yavaş bir zevk yolculuğu.

"Tanrım, daha fazla... lütfen, Saal."

Sözleriyle adamın kontrolünün kırıldığını hissetti. Bir sonraki sefer içine girdiğinde, baraj yıkılmıştı. Kadın zevkle haykırdı. Ayarladığı tempo sert ve güçlüydü... o kadar sıcaktı ki gerçek dışıydı.

Adam ona sarılırken, iri ve güçlü vücudunun her santimi zevke doğru eğilmişti. Onu sahiplenmeye ve kendi yapmaya. Ona sahip olmak ve ruhunu damgalamak için. Yumuşak yakarışlar ve inilti, erkeksi inlemeleriyle eşleşecek şekilde etraflarındaki havayı . Uzanarak ona dudaklarını uzattı, adam da bu teklifi geri çevirmedi ve ateşli bir öpücükle onun ağzını tekrar sahiplendi.

Yatak altlarında sallandıkça zevk daha derin, daha sert... daha sıcak hale geldi. Ona dokunmadan duramıyor, bu muhteşem adamın kendisine ait olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Ona nasıl dokunacağını, onu nasıl yakacağını biliyordu ve onun kollarında tekrar alevler içinde kalmaktan başka bir şey istemiyordu.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı, vücudu neredeyse anında yeniden gerilmeye başladı.

"Saal... Yapacağım... Tanrım, *Saal!*" diye çığlık atarak tekrar boşaldı ve adamın kalın sikini sıkıca kavradı.

Homurdandı ve onu kendine çekti, kolunu onun altına kaydırды ve hızlanırken büyük bir elini boynunun ve omzunun arkasına sardı. Zevk onun üzerinde yıkanırken onu izledi, her ağır itme damarlarında kıvılcımların uçmasına neden oldu. Yüzü ihtiyaçla buruştu, birkaç kez içine girerken boynundaki kordonlar öne çıktı... sonra başını arkaya attı ve boşalırken kükredi, horozu sarsıldı ve içinde derinden nabız attı.

Onu tohumuyla
doldurmak. Onu onunla
damgalamak.
Onu kendisininmiş gibi sahipleniyor.

OH. Aman Tanrım. Tanrım.

Bir uzaylıyı becermişti ve bu Ah-Maze-Ing'di. Lizzie ertesi sabah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uyandı. Saal'ı incelemek için yan döndüğünde ilk gün doğumunun yumuşak sıcaklığı panjurlardan sızmaya başlamıştı. Saal hâlâ sırt üstü yatmış uyuyordu. Yatağın üzerine yayılmamıştı ya da örtünmeye çalışmıyordu. Aslında şikâyet edebileceği tek şey, onun kendisini fazla uyutmamış olmasıydı. Eğer bir neden arıyorsa, ki kesinlikle aramıyordu.

Bakışları adamın yakışıklı profilinde gezinirken dudağını ısırdı. Dayanıklılık doğru kelime değildi. Onu bütün gece ayakta tutmuştu ve şimdi çok hoş bazı yerleri ağrıyordu. Ve muhtemelen o kadar çığlık attığı için sesi de kısılmıştı.

Lizzie kendini masum olarak görmüyordu. Aksine, yatakta fazlasıyla yetkin olduğunu düşünüyordu... önceki erkek arkadaşlarının kesinlikle hiçbir şikayeti yoktu. Ama onun seksi uzaylısı, birlikte olduğu tüm erkekleri sudan çıkarmıştı. Sadece dayanma gücü ve buna uygun donanımına sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda bununla *ne* yapacağını da biliyordu. Ve ona göre, iyi bir aleti olan bir adamdan daha hayal kırıklığı yaratan bir şey yoktu - çok uzun değil, ama güzel ve kalın - sadece tüm cinsel repertuarının onu içeri ve dışarı itmekten ibaret olduğunu öğrenmek. Sik güzeldi ama iyi bir seks seansının her şeyi ve sonu değildi.

Saal öyle biri değildi. D'ye sahipti ve bir kadınla ne yaptığını biliyordu. O kadar çok boşalmıştı ki sayısını unutmuştu ve Saal'ın her zaman önce onun zevkini düşünmesi gözünden kaçmamıştı.

"Sadece izleyecek misin? Yoksa günaydın mı diyeceksin?" Saal gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. Sonra bir tanesini açtı ve yüzüne vuran güneş ışığının turkuaz rengine dönüştürdüğü açık mavi bakışlarıyla onu süzdü. "Çünkü sana nasıl günaydın demek istediğime dair bazı var."

Sırıttı ve sonra adam hareket edip güçlü bir hamleyle onu çevirip altına sıkıştırınca şaşkınlıkla ciyakladı. Kız daha ne olduğunu anlamadan, adam diziyile bacaklarını ayırmış ve aralarına yerleşmişti.

"Saal! Daha kahvaltı bile etmedik!" Adam içine doğru kayarken nefesi kesildi, yavaş ve kaygan bir şekilde saf bir hisle onu tamamen doldururken bakışlarını onunkilerle birleştirdi. "*Ohmigod!*"

"Kimin yemeğe ihtiyacı var ki?" Sırttı, kalçaları kadının damarlarında kıvılcımlar saçan kolay bir ritimle pompalanıyordu. Daha önce hiç sabah seksi yapmamıştı ama uzaylı sevgilisi fikrini değiştirme yolunda ilerliyordu.

Gece boyunca onu sayamayacağı kadar çok kez götürmüş olmasına rağmen, hızla tekrar büyüüne kapıldı. Kendini onun etrafına sararak her itişini memnuniyetle karşıladı ve her geri çekilişinde onun kenetlendi. Isı kanında dolaştı ve ihtiyacının arttığını hissetti, amı ağrıyordu ve vücudu ona yaklaştıkça sıkılaşıyordu-

"Hey! Lizzie!" Jess yan odadan seslendi. "Uyandın mı? Dün gece aniden gittiğin için senin için endişelendik." Donup kaldılar, Saal'ın bakışları onunkileri buldu.

"Kahretsin. Jess," diye fısıldadı ama Jess bir parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Muhtemelen yorgundur," dedi Laarn'ın , biraz daha alçaktan. "Onu dinlenmeye bırakmalıyız."

"Kahretsin, Laarn onunla birlikte. Ne yapacağız?"

Saal başını hızlıca sallayarak onun sorusunu kesti.

"Lizzie? Uyanık mısın?" Jess tekrar seslendi, sesi daha yakındı.

"*Kahretsin,*" diye tısladı Lizzie. "Buraya gelecek."

Saal onun yüzüne dikkatle baktı. "Bırak onu. Saklayacak bir şeyimiz yok. Biz dostuz."

Bir ciyaklamayı geri püskürttü. "Bizi görmelerini istemiyorum."

İfadesi dondu ve kadından çekildi. "Özür dilerim Leydi Lizzie. Utanç kaynağı olacağımı fark etmemiştim."

"Hayır!" Kadın onu durdurmaya çalıştı ama adam bir anda yataktan kalktı ve kıyafetlerine uzandı. Ona doğru koşarak elini koluna koydu. "Öyle demek istemedim. Ben sadece... sahip olduğumuz şeyi bir süreliğine kendimize saklamak istedim. Sadece ben alışana kadar. Ben... Ben uzun zamandır bir ilişki yaşamadım."

Pantolonunu çoktan giymiş ve bir ayağı botun içindeyken ona için durakladı. Onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu ve kalbi sızladı.

"Lizzie?"

"Biraz sabırlı ol. Hemen geliyorum," diye seslendi Jess'in içeri dalmasını engellemek için. Saal kız kardeşinin çıplak kıçını görmesinden rahatsız olmasa da, Jess kesinlikle rahatsız olmuştu. Jess'in kendi uzaylı savaşçısı vardı. Lizzie'ninkini kabul etmiyordu.

"Lütfen, Saal," diye mırıldandı, çırılçıplak onun kucağına sürünerek. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Senden utanmıyorum. Bana sadece ikimizin olacağı birkaç gün ver. Sonra onlara anlatabiliriz."

"Birkaç gün," diye isteksizce kabul etti ve kollarını ona dolamak için botu bıraktı. "Ama sonra herkese söyleyeceğiz. Sen benim eşimsin ve herkesin bunu bilmesini istiyorum."

Gülümsedi ve kollarını omuzlarına dolayarak onu öpmek için kucağına diz çöktü. Kız ona sokulduğunda inledi, çıplak göğüsleri onun çıplak göğüsüne bastırdı.

"Beni ldreceksiniz Leydi Lizzie," diye mırıldandı Lizzie'nin dudaklarına, sonra onu çabucak öptü ve kucağından indirdi. "şimdi giyin yoksa yakın zamanda bu yataktan ıkamayacaksın."

İpekli arşaflarla kaplı yataktan fırlarken sırtıttı ve omzunun üzerinden şımarık bir bakış atarak bir şal almak için gardıroba yöneldi.

"Bu gece için söz alabilir miyim?"

Saal lojmanına ulaşmayı, üzerini değiştirmeyi ve vardiyasının başlaması için zamanında şifacı salonuna dönmeyi başardı. Fakat

Çünkü yolun çoğunu koşarak gitmişti, antrenmanlarda geçirdiği fazladan saatler işine yaramıştı. Eğer Lizzie'yle yatakta kalsaydı bunların çoğunu kaçıracaktı. Onu terk etmek istememiş olsa da, kalbinin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordu. O K'Vass'tı, sadece ailevi bir bağla da olsa, o ise J'Qess. Ona layık olduğunu kanıtlamak için önünde uzun bir yol vardı.

Vardiyasına başladığında, Lord Şifacı Laarn'ın kendisini izlediğini fark etti. Saal'dan kısa bir süre sonra gelmişti ve Laarn'ın bu sabah Lizzie'odasında olduğunu bildiğini biliyordu. Sessiz kaldığı ve konuşmadığı için nasıl olduğunu bilmiyordu ama Laarn'ın ona bakışından *anlıyordu*.

Saal onu görmezden gelerek görevlerine odaklandı. Bir yanı Laarn'ın yanına gidip, evet, bunu yapanın o olduğunu söylemek istiyordu. Tam da lord şifacının şüphelendiği şeydi bu. Saal Lizzie'ye aşıkı ve onlar birbirlerinin eşiydiler. Ama daha mantıklı bir yanı bunun meydan okuma çevrelerinde dayak yemenin hızlı bir yolu olduğunu fark etti. Bu yüzden dilini ısırды ve temizliğinin ayıplanmayacağından emin oldu.

Salonun ana bölümlerini bitirdikten sonra bölmelere geçti, bölmelerdeki hastalar kendisiyle konuştuklarında başını sallayarak onları onayladı. Bazen ondan su istiyorlar ya da şifacıya ihtiyaçlarını bildirmesini rica ediyorlardı. İhtiyaç duydukları yardımı sağlayabildiği sürece hiçbiri soyadının ne olduğunu ya da nereden geldiğini umursamıyordu.

"Saldırıya uğradık! *Adalet* istiyorum!"

Salonun ana girişinden gelen bağrıışmalar Saal ve şifacıları bölmelerinden çıkarıp gürültünün ne olduğunu görmek için ortak alana çekti. Girişteki kalabalık bir savaşçı grubu iki yaralı savaşçıyı değerlendirme alanına taşıdı. Ağır yaralanmışlardı ve muayene yataklarına yatırıldıklarında sürekli kan damlıyordu.

Bir gece önce Lizzie'ye saldıran erkeklerden ikisini tanıyınca Saal'ın gözleri biraz açıldı. İçlerinden üçüncüsü, tırpanla vurduğu kişi, ak saçlı, yaşlı bir savaşçının arkasında duruyordu. Saal onu tanı mıyordu ama zırhındaki mühürlerden onun A'Raant'ın lideri Janaar olduğunu anlamak zor değildi.

Bu da arkasındaki benzer zırhlar giymiş savaşçının oğlu olduğu anlamına geliyordu. Dudağı tiksintiyle kıvrılmak istese de, Saal yüzünü şifacılar salonunun bir üyesine yakışır şekilde nötr bir nezaketle düzeltti. Burası çocukken ait olmak istediği mühendisler salonu olmasa da, yine de burada bir yeri olduğu için onur duyuyordu.

"Ne oldu burada?" Laarn iki savaşçıyı incelemek için öne doğru adım atarak sordu.

Arkasından Saal temiz bir paspas ve kova kaparak zemini temizlemeye koyuldu. Kurallar çok katıydı - başka kaza risklerini azaltmak için salona dökülen her kan derhal temizlenmeliydi. Kan yoluyla bulaşan enfeksiyonlar artık

Genetik manipölasyon nedeniyle türlerindeki bir şey, ancak kurallar bundan çok önce taşa oturtulmuştu.

"*Saldırıya uğradılar!*" A'Raant tükürdü. "Sadece işlerini yaparken şehrin bir ara sokağında köşeye sıkıştırıldılar ve acımasızca saldırıya uğradılar."

Daha iyi bir çiftin başına gelemazdi, düşündü Saal kanı temizlerken. Kan tazeydi ve bol miktarda vardı, bu da iki A'Raant savaşçısını her kim etiketlediyse onları iyi hakladığını gösteriyordu.

"Kalabalık olmalılar," diye yorumladı Laarn, yaralı erkekleri incelerken sesi dalgın çıkıyordu. "Bunlar oldukça kötü yaralar. Bir süre bizimle birlikte olacaklar."

"Değildi." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturan A'Raant'ın sesi sertti. Yüz ifadesi öfkeliydi.

"Ne değildi?" Laarn sözlerini sakınmadı, belli ki A'Raant'ın tavrından memnun değildi, özellikle de burada, Laarn'ın hüküm sürdüğü şifacı salonunda. Burada imparator bile Lord Şifacı'ya karşı gelemazdi.

"Kalabalık değildi," diye tükürdü A'Raant. "*Tek bir* erkekti."

Saal bunu duyunca gözlerini kırıştırdı ve muayene masalarındaki erkeklere irkilerek baktı. Eğer bir erkek onlara bunu yaptıysa, savaşçı olarak yetenekleri hakkında pek bir şey düşünmüyordu.

Sesinin tonundan Laarn'ın da aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. "Ne? İkisi de aynı anda mı? Yoksa farklı zamanlarda mı saldırıya uğradılar? Belki de pusuya düşürölmüşlerdir?"

Haklı bir soruydu. Saal'ın da bildiğı gibi, sokaklarda yürümek tehlikeli olabilirdi. Dışarıda, eşyalarının karaborsada getireceğı birkaç kuruş için bir Lathar erkeğini bile öldürebilecek kadar çaresiz varlıklar vardı.

"Bir erkek," diye tekrarladı A'Raant ve sonra kolunu sallayarak Saal'ı işaret etti. "*Şu* erkek!"

Saal gözlerini kırptırdı, yüz hatlarından akan şaşkınlığı gizleme zahmetine girmede. "Ben mi?"

Onlara elini bile sürmemişti. O daha yanlarına yaklaşmadan korku içinde kaçmışlardı ve Lizzie o haldeyken normalde yaptığı gibi peşlerinden gitme zahmetine katlanmamıştı.

"Saal?" Laarn en az Saal kadar şaşırmış bir sesle sordu. "Emin misin? O sadece koridorda çalışan bir hademe."

Saal dövüş yeteneklerine yapılan bu hakaret karşısında yorumunu ısırarak geri aldı. O *sadece* bir emir eri değildi. O da tıpkı Laarn gibi birinci sınıf bir savaşçıydı. İmparatorluk ve şan için savaşmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi ve bunu kanıtlayacak saç örgüleri de vardı.

"O... oydu," dedi savaşçılardan biri titreyerek. "Meydanın hemen dışında, *Liaanas'ın* tapınağının yanında bize saldırdı."

Saal doğrudan Laarn'a baktı ve başını salladı. "Ben..."

Sonra aniden durdu. Bütün gece sarayda olduğunu söyleyemezdi. Söyleyebilir miydi? Burada ne bir lojmanı vardı ne de geceyi burada geçirmesini gerektirecek bir görevi. Karanlıkta bahçeyle uğraşmak zordu ve dün gece şifacı salonunda görevlendirilmemişti.

Draanth. Boku yemişti. Ve iyi bir şekilde değil.

"Saal?" Laarn'ın sesi daha sertti. "Bu adamlara sen mi saldırdın?" Çenesini kaldırdı. "Hayır, Lord Şifacı. Ben saldırmadım."

Lizzie'yle birlikte olmasaydı *yapardı*. Eğer ona zarar verselerdi, onları evrenin sonuna kadar takip eder ve hiç doğmamış olmayı dilemelerini sağlardı. Kahretsin, *büyükanne* ve *büyükbabalarına* da hiç doğmamış olmayı diletirdi.

"Dün gece neredeydin?" Laarn'ın sesi alçak ve sakindi ama gözlerindeki ifadede Saal'ın elinde olduğunu bildiği anlaşılıyordu.

Trallshit.

"Ben..." Vücudundaki her hücre gerçeği söylemek istiyordu - hepsine eşiyle, iddiasını kabul eden güzel küçük insanla birlikte olduğunu duyurmak istiyordu - ama yapamazdı, ona verdiği sözü bozmadan olmazdı.

"...Lojmanımdaydım," diye yalan söyledi. "Kuzey meydanının dışında. Bütün gece."

"YALAN!" A'Raant kükredi. "Akrabalarımı takip etti ve onlara saldırdı. Tanıklarımız var."

Diğer A'Raant savaşçıları iki sokak tacirini öne doğru itti. Lathar değillerdi, biri Aravonyalıydı ve diğeri de bir çeşit Krynassis melezi gibi görünüyordu. İkisi de kimsenin gözünün içine bakmayı reddetti.

"Saldırıyı gördünüz mü? Bu erkeği gördünüz mü? *Ona bakın,*" emretti Lord Şifacı tanıklara ve onlar da bakışlarını Saal'a çevirdiler. "Erkek bu mu?"

İkisini de hayatında daha önce hiç görmemişti ama ikisi de kafaları düşecekmiş gibi başlarını salladılar.

"Evet lordum, efendim," diye mırıldandı melez. "Bu ."

"Yalan söylüyorlar," dedi Saal açıkça. "Onları daha önce hiç görmedim."

A'Raant omuz silkti. "Bu onun akrabalarımın saldırdığını görmedikleri anlamına gelmez."

"Doğru," diye yorumladı Laarn, elini sallayarak tanıkları başından savdı. Dönerek arkasındaki şifacılarla başıyla işaret etti. "Bu ikisini bölmelere götürün ve iyileştirmeye başlayın. Lord A'Raant, ziyaretçi kabul edecek kadar iyi olduklarında size haber verilecektir."

A'Raant kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı ve sonra elinde paspasıyla olduğu yerde donup kalmış olan Saal'a doğru başını salladı. "Ne olmuş ona?"

"Sen onun için endişelenme," dedi Laarn sert bir sesle. "Adalet yerini bulacaktır. Sizi temin ederim."

"BUNU YAPAMAZSINIZ!" Bir muhafız birliği onu sarayın ana kapısından atarken Saal bağırdı, çantası ve diğer eşyaları da peşinden toprağa savruldu. Muhafızlar sadece güldü ve kapıyı yüzüne kapattı.

Bir an için gözlerini kapatan Saal inledi. Bunun tahmin etmeliydi. Laarn o adamlara saldırmadığını *biliyordu* ama dün gece nerede olduğunu söyleyemediği, eşine verdiği söz yüzünden Saal'ı gerçeği söylemeye zorlayamadığı için, bu fırsatı Saal'ı salondan çıkarmak için kullanmıştı.

Ve bu canını yaktı. Tam olarak arkadaş olmasalar da Laarn'dan daha fazlasını beklerdi. Evet, Jess ve diğer insan dişiler Lathar Prime'a ilk geldiklerinde sorunlar yaşamışlardı ama Saal neden olduğu incinme ve hakaretin bedelini fazlasıyla ödemişti.

Hayır... kendine itiraf etti. Bunun geçmişteki sorunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bunun tek nedeni onun daha düşük rütbeli olmasıydı ve Laarn ailede bir J'Qess istemiyordu, hele de kardeş olarak. Bu yüzden Saal'dan kurtulmak için ilk fırsatta atlamıştı.

Toprağa sürtünen bir botun çıkardığı sesle gözlerini açtı ve tam zamanında bir sokak çocuğunun çantasına doğru yaklaştığını gördü.

"Hayır, yapamazsınız," diye tısladı, eşyalarını kaptı ve etrafını saran sokak veletlerine dişlerini gösterdi. Eşyaları, konuşmanın ucuz olduğu ve hayatların *osharin*'e mal olduğu şehrin arka sokaklarında bile fazla para etmeyecek olsa da, hiçbirini kaybetmek istemiyordu.

"Defolun gidin," diye tehditkâr bir şekilde homurdandı ve kestaneler gölgeli ara sokaklarda gözden kayboldu.

Lojmanına geri dönmek uzun bir yürüyüştü ve onu takip eden iki gün daha da . Sonunda, tek kişilik odasının önünde otururken

Odasında avunurken, Lizzie'nin ona gönderdiği mesajların hiçbirine yanıt kabul etmek zorunda kaldı.

Hırlayarak elini saçlarının arasından geçirdi ve ekrana bakarken saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Neden onunla konuşmuyordu? Üzerindeki kod satırına inanılacak olursa mesajları okumuştı ve saray sistemi gezegendeki en gelişmiş sistemdi. Bu da şu anlama geliyordu.

Gözlerini kapattı, gerçekle yüzleşirken acı kalbine saplandı ve nefesini çaldı.

Onunla konuşmak istememişti. Ve kimsenin onları bilmesini istemiyordu. İlişkilerini birkaç günlüğüne kendilerine saklamak istemeyi unutmuştu. Kesik kesik bir nefes aldı, yumruğunu ağzının önünde sıktı. Kimsenin onları bilmesini istememişti çünkü zaten onlarla ilgili hiçbir zaman ciddi olmamıştı. Sadece biraz eğlenmek, çarşaflarda bir gece geçirmek ve sonra... hiçbir şey istememiş miydi? Onu tamamen unutmak mı? İnsanların böyle olduğunu düşünmemişti. Toplayabildiği tüm kanıtlar, insan dişilerinin biriyle yakınlaşmak için duygusal bir bağa ihtiyaç duyduğunu söylüyordu.

Yanağından aşağı süzülen tek bir damla gözyaşı, çıplak göğsüne önemsenmeden sıçradı.

Kız onun tüm dünyasıydı... ve kız onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Acı bir kahkaha attı. Bir insan kadına sırılsıklam aşık olmuştu, birlikte bir gelecekleri olduğuna inanmıştı ve kadın onu kullanmıştı. İstedikini elde etmiş ve onu bir kenara atmıştı.

Draanthing aptalı.

Kapıya vurulan bir yumruk onu yerinden sıçrattı.

Kaba bir ses "Oi! Odanın zamanı geldi!" diye bağırdı.

Saal iç çekerek ayağa kalktı ve konsolun yanındaki küçük yığından bozuk para toplamaya başladı. Bu kadar para

birkaç günden fazla. Şifahanenin verdiği yetersiz maaşın çoğunu biriktirme zahmetine hiç girmemişti. Diğer hastabakıcılardan bazılarının kasabadaki barlarda güvenlik gibi ikinci bir işi vardı. Onun hiç ihtiyacı olmamıştı. İhtiyacı olan şeylerin çoğu, çalışırken yiyecek ve giyecek, salon tarafından sağlanmıştı. Ayrıca, başka bir iş onu sadece Lizzie'den uzaklaştıracaktı. En azından bir kısmını biriktirmeliydi. Ama ne için? Kendisini istemediği belli olan bir kadının etrafında dolanmak için mi?

Kapıya ulaştığında kapıyı açtı ve ev sahibine başıyla selam verirken çerçeveye yaslandı. Kendini günlerdir savaştaymış gibi hissediyordu; bitkin, hırpalanmış ve yara bere içindeydi.

"Hey, Malaac," dedi parasını uzatırken. "Son zamanlarda kasabada işe alım yapan herhangi bir birim duydun mu?"

Yara izlerinden ve saç örgülerinden birkaç savaş gazisi olduğu anlaşılan yaşlı loca yöneticisi şaşırılmış görünüyordu. "Şifacının salonunda olduğunu sanıyordum?"

Saal omuz silkti. "İşe yaramadı. Gitmeme izin verdiler. Son giren, ilk çıkar. Nasıl olduğunu bilirsin..."

Acıması bir bahaneydi ama umurunda değildi. Neyse ki Malaac ona bunu söylemedi, sadece endişeyle baktı.

"Warborne'un eleman aradığını duydum," dedi efsanevi paralı asker birliklerinden birinin adını vererek. "Dün gece Üç Tanrıça'daydılar."

Saal kapıdan uzaklaşırken başını salladı. "Teşekkürler, bir deneyebilirim."

Malaac'ın eli yılan gibi uzandı ve onun kolunu yakaladı. Yaşlı adamın bakışı doğrudan ve endişeliydi.

"Dikkatli ol delikanlı," diye uyardı. "Bir kez o yola girdin mi, sonu tektir. Zafer olmadan kan ve ölüm."

Saal acı acı güldü. "Kaybedecek bir şey kalmadı, ihtiyar. Para kazanmak için de kullanabilirsin."

ERKEKLERİN HEPSİ AYNIYDI. Türleri ne olursa olsun yalancı domuzlar.

Lizzie teşhis yatağına uzanırken içini çekti ve vücudunu moleküler seviyeye kadar tarayan cihaz etrafında uğuldarken gözlerini kapadı. Hafta başında olduğu gibi etrafına bakma zahmetine katlanmadı, hastabakıcılar arasında tanıdık bir figür görmeyi umuyordu. Altı gün olmuştu ve Saal'dan ne bir haber alabilmişti ne de kılını kıpırdatmıştı.

Acı acı homurdandı. "Sen benim eşimsin" ve "Herkesin bunu bilmesini istiyorum" buraya kadarmış. Memlekette tanıdığı çoğu erkek gibi, adam ondan istediğini aldıktan sonra bir daha tozunu bile görmemişti. Tipik bir durum.

"Taramalar iyi görünüyor." Laarn'ın derin sesi hayalini böldü ve gözlerini açtı, şifacı salonunun tonozlu tavanı onun üzerinde yükseliyordu. Laarn testleri gerçekleştirirken, perdeli bölmelerden birindeydiler. Bir insan hastanesinin aksine, prosedürlerin çoğu ana salonda gerçekleşiyor, steril olması gerektiğinde alan perdeler ve güç alanlarıyla bölünebiliyordu.

Bugünkü kontrolde yalnız değildi. Belki de Lizzie'nin hafta boyunca giderek kötüleşen ruh halinin farkında olan Jess, sık sık yaptığı gibi Lizzie'nin yanından ayrılmıyordu. Bazen Lizzie tuvalete yalnız gitmesine izin verilmesine şaşırıyordu.

"Yani daha iyi mi?" Jess sordu, kocasının omzunun üzerinden Lizzie'nin tarama sonuçlarına bakarken yüz ifadesi endişeyle gerilmişti. Belki de Laarn ona Latharian tıbbını öğretiyordu çünkü neye baktığını biliyor gibiydi. Lizzie'ye hepsi boş laf gibi gelmişti.

"Öyle... öylesin," onayladı Laarn, eşine yer açmak için yana kayarken Lizzie'ye gülümseyerek. Bir kolunu otomatik olarak Lizzie'nin beline doladı ve sert yüz hatlarını tamamen değiştiren yumuşak bir onu kendi tarafına çekti. Lizzie gözlerini kaçırdı, yüreğini bir kıskançlık acısı sardı. Bunu istiyordu... bir erkeğin ona bu şekilde bakmasını istiyordu.

Saal ona *öyle bakmıştı ki*, kafasının arkasından küçük bir ses yükseldi. Ona sanki güneş ve yıldızlar bir araya gelmiş gibi bakmıştı. Ne yazık ki bunların hepsi bir yalandı - onu yatağa atmak için bir oyun.

"Uyku hastalığı mı?" diye sordu, aklını pislik *yalancı* uzaylılardan daha önemli konulara geri getirdi. "Geçti mi? İyileştim mi?"

Laarn gülümsedi ve başını salladı. "Merkezi sinir sisteminize saldıran ve uzun süredir devam eden bir tür viral enfeksiyon gibi görünüyor. Birkaç tedaviye daha ihtiyacınız olacak ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca yeterince dinlendiğinizden emin olmalısınız ama iyi olacaksınız."

Başını salladı ve bu haberle rahatladığını hissetti. En azından artık sabah uyandığında aylar geçmiş olduğunu görüp görmeyeceğini merak etmeden uyuyabilirdi.

"Teşekkür ederim, Laarn. Minnettarım." Bir gülümseme ekledi. "Bu yakında eve gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Ev mi?" Jess şok içinde sordu. "Neden eve gitmek isteyesin ki?"

Lizzie omuz silkti. Onlara Lathar Prime'dan uzaklaşmak istemesinin gerçek nedenini söyleyemezdi. Evet, sadece yatağının direğinde bir çentik isteyen yalancı bir savaşçıya aşık oldum ve bu süreçte kalbim kırıldı.

"Hayatım Dünya'ya geri döndü. Üniversite..."

"Lizzie, lütfen. Seni daha yeni geri aldık." Jess aceleyle başucuna , yüz ifadesi acı ve endişeyle doluydu.

Bundan bahsettiğim için bile suçluyum. "Ve annem de burada. Dünya'da sana bakacak kimse yok-"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi gülümseyerek ve Jess'in elini okşadı. "Gerçekten."

Laarn boğazını temizledi, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Üzgünüm Leydi Lizzie, ama Dünya'ya geri dönemezsiniz."

Kızın tüyleri anında diken diken oldu. "Öyle mi? Neden olmasın?"

"Birkaç nedeni var." Bir düğmeye bastı ve kızın etrafındaki ekran kapandı. "En önemlisi DNA'nızda benzersiz bir işaretleyici olması. Tüm Lathar'da ve insanlığın çoğunda eksik olan bir işaret."

"Ve?" Adamın makineyi kapatmasını izlerken kaşlarını çattı. Bir DNA işaretinin eve gitmesini neden engelleyeceğini anlamamıştı.

Laarn bir tabure çekti ve yatağının yanına oturdu. Yüz ifadesi açık ve dürüsttü, tam bir profesyonel gibiydi.

"Başlangıçta sadece sende ve kız kardeşinde olduğunu düşünmüştük ama görünüşe göre tüm Kallson kadınlarında var, yani bu eşsiz dizilime sahip bildiğimiz sadece dört varlık var. Ve bu, türümüzle veba salgını yüzünden yok olmamız arasındaki tek şey. İnanın bana siz ve aileniz tüm galaksideki en önemli kadınlarsınız."

"Vay canına. Tamam." Küçük bir kahkaha atmayı başardı. "Bir kızın yelkenlerini nasıl şişireceğini çok iyi biliyorsun."

"Ama bu *en* önemsiz neden. En azından bizim için," diye devam etti Laarn, Jess'in yüzündeki aynı endişe karışımıyla ona bakarak. "Hâlâ tedaviye ihtiyacın var. Seni en azından birkaç ay daha benim gözetimimden çıkarmaktan mutlu olmam. İnsanların tıbbi bakımının nasıl *bir* felaket olduğunu gördüm ve benim... ailemin sağlığı ve refahı benim öncelikli meselem."

Lizzie alt dudağını ısırarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Cidden, onun nesi vardı? Kadınların kalbi her zaman kırılırdı. O özel biri değildi. Sadece büyük kız külotunu giyip devam etmesi gerekiyordu.

"Öyle mi?" Kız kardeşinin eşine meydan okumaktan kendini alamadı. Acıyı öfkeye dönüştürmek falan. "Ya burada senin beklentilerini karşılamayan bir savaşçıyla yuva kurmak isteseydim?"

Bir an için Laarn'ın gözlerini şaşkınlık gölgeledi, ama sonra, neredeyse kaçıracağı kadar hızlı bir şekilde, bir suçluluk duygusu parladı. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu.

"İstediğin savaşçıyı seçebilirsin. Değil mi, Laarn?" Jess gülümseyerek söyledi ama arasındaki gerginliği fark etmişti. "Tamam, bilmediğim ne var?"

Lizzie kollarını kavuşturdu ve uzaylı kayınbiraderine baktı.

"Saal J'Qess." Laarn iç çekti. "Lizzie'ye benim hoşuma gitmeyecek kadar çok mu ilgi gösteriyordu?"

Jess kız kardeşinin üzerine yürürken sevincini gizleyemedi. "Gerçekten mi? Onun hakkında ne düşünüyorsun, Lizzie?"

Omuz silkti. "Önemli değil. Laarn'ın da artık onun için endişelenmesine gerek yok. İstediklerini aldı ve o zamandan beri ondan haber almadım. Tipik, değil mi?"

Korkudan sesi çatladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ah, Lizzie," diye mırıldandı Jess, uzanıp onu kendine çekti sıkı bir kucaklaşma. Bu çok fazlaydı. Lizzie'nin savunması kırıldı ve hıçkırıklara boğuldu, sefil çılgınlık kalp kırıklığını dile getirdi.

TÜç Tanrıça tıka basa doluydu, ki bu da Saal'ın Warborne'un ikametgahında beklediğinden daha azı değildi.

Şehirdeki hemen hemen tüm hayranlar, paralı asker birliğinin kahramanlık hikâyelerini dinlemek ya da sadece soludukları havayı paylaşmak için birahaneye doluşmuştu. Üst kastlar için imparator Daaynal en üst düzey savaşçıydı ama Saal gibi gerçekçiler alt kastlardan herhangi bir erkeğin bu mertebelere ulaşmayı asla umut edemeyeceğini biliyordu.

Bunun yerine, Warborne ve diğer paralı asker ekipleri onların kahramanlarıydı. Yetenekleri olması koşuluyla herkes bir ekibe katılabilirdi. Saal kesinlikle yetenekliydi. Sadece kötü doğmakla kalmamış, aynı zamanda geçen yılın büyük bir bölümünde sarayda eğitim görmüş deneyimli bir savaşçıydı. Bu da artık çok acımasız ve tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Yine de kalabalık salonda omuzlarını öne doğru uzatırken bunların hiçbirini söylemesine gerek yoktu. Bunun yerine, kişisel silahlarının ve çok sayıda onur örgüsünün iyi kullanılmış ama özenli görünümünün kendisi için konuşmasına izin verdi. Kazara onlara çarptığında dönen, birayla kafayı bulmuş ve en ufak bir provokasyonda kavgaya hazır erkekler aniden geri çekildi ve geçmesine izin verirken çok ilgili davrandılar. Kendisini

kendi kendine gülümsedi. Kendisine karşı hiçbir umudu olmadığını bildiği erkeklere dayak atmaktan onur duymuyordu.

Ön tarafa yakın bir tabure bulduğunda içsel eğlencesi azaldı. Her şey yolunda giderse, bu noktadan sonra saç örgüsüne ihtiyacı kalmayacaktı. Hayatı artık onurla ilgili olmayacaktı. Burada bulunmasının amacı da buydu. Her şeyi geride bırakmak, Liz'i terk etmek... Düşüncesini kasıtlı olarak kesti. *Onu* düşünmenin getireceği acıya ihtiyacı yoktu. Kendi hayatına odaklanmaya ihtiyacı vardı. Hayatına devam etmeliydi.

Kendi kendine kaşlarını çatarak, Warborne'ları incelerken boş boş bileğini kaşdı. Sayıları yaralanmalar ve ölümlerle değişse de beş kişiydiler. Onlara T'Raal adında devasa bir Lathar komuta ediyordu ve eğer Saal daha iyi bilmeseydi, erkeğin Izaean olduğuna yemin edebilirdi. Kesinlikle bir savaşçının devasa yapısına sahipti, omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar Saal'ın o güne kadar gördüğü en büyük Krynassis'i kollarıyla güreştirirken bükülüyordu.

Gözleri kısıldı. Bu erkeğin *sadece* bir Krynassis olmasına imkân yoktu. Kertenkele adamlar, Lathar kadar iri olsalar da, genellikle o kadar kas yapmazlardı ve kaşının ve çenesinin etrafındaki kemik yapısında bir şeyler vardı. Muhtemelen bir tür melez olduğu sonucuna vardı ve dikkatini başka yöne çevirdi.

Aynı şekilde, türler arası bir melez de gruptaki dişiyi açıklamanın tek yoluydu. Uzun boylu, ince yapılı, ateş kırmızısı saçları, elmacık kemiklerinin etrafındaki hafif pul izleri ve yanında oturan paralı askerle konuşurken attığı kahkahadaki tıslama Krynassis olduğunu söylüyordu ama o bir dişiydi. Kertenkelelerin tam kanlı bir dişinin gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Damızlık kısarak çok nadir ve değerliydi. Hayır, o bir melez olmalıydı, hiç şüphesiz bir sürü azgın kertenkele tarafından bir gezegendeki zavallı, talihsiz bir dişinin üzerine salınmıştı.

"Peki... senin gibi iyi bir çocuğun bir yerde ne işi var?"

Bir savaşının yanındaki koltuğa oturmasından hemen önceki derin ses Saal'ın dikkatini çekti. Kendisini bir kar fırtınasına bakarmışçasına solgun gözlerle mızraklanmış buldu. Beyaz saçları başının tepesinde kalın bir çıkıntı oluşturarak sırtının ortasından aşağıya doğru akıyor, yanları ise kafa derisine kadar tıraş edilmişti. Saal nefesini içine çekti ve Lathar'ın en nadir türlerinden birini anında tanıdı.

"Ben de aynısını sorabilirim. Bir Navarrialının Warborne'da ne işi var?" diye karşılık verdi, tam bir meydan okuma sayılmazdı ama paralı askerin onun kolay lokma olmadığını anlamasına yetiyordu. Erkek, savaş kıyafetleri ve taktik teçhizat içindeyken Savaşçılarla birlikte olmamasına imkân yoktu. Ona ikinci bir deri gibi yapışan tehlike ve ölümcül zarafet aurasıyla değil. "Sizin okyanusun derinliklerini tercih ettiğinizi sanıyordum."

"Görünüş ve zekâ. Seni izlemem gerekeceğini görebiliyorum." Paralı asker sırttı ve küçük bir göz kırptı. "Genelde öyle yaparız. Ama ben varlığımı sürdürmeyi ve nefes alabilmeyi, öngörülebilir gelecekte kendi dünyama ayak basamayacak kadar çok seviyorum."

Sırtarak gömleğini kenara çekti.

"Dışlanmış mıydın?" Saal'ın gözleri damgayı görünce irkildi. Damga onu, yok ettiği çok sayıda karanlık çizgi kadar şaşırtmamıştı. Navarrlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi; Lathar'ın bir kolu oldukları ve ana türden çok uzun zaman önce ayrıldıkları için haklarında pek bir şey bilinmediği dışında. Ama sadece kraliyet soyundan gelenlerin derilerinin bu şekilde işaretlendiğini biliyordu.

"Hey, fin-boy, yerel yeteneklerle sohbet etmeyi bırak da gel Skinny'ye aptal olduğunu söyle," diye bağırdı kadın Warborne kalabalık alanda.

"Fin-boy?" Yeni yoldaşı içini çekip gözlerini devirirken Saal ŐaŐkınılıkla sordu. "Navarr'ın yüzgeçleri olduğunu sanmıyordum."

"Yok." Paralı asker gülümsedi ve kendini ayağa kaldırdı. Ayakta durduğunda Saal'dan çok daha uzun boyluydu ve hız ve g fiŐkırır zayıf, iri bir yapısı vardı. "Ama bunlar kendilerini komik sanıyor. Warborne hakkında bilmen gereken ilk Şey, ismini senin semediğindir. *Onlar seçer*. Fin," diye kendini tanıttı. "TanıŐtıėımıza memnun oldum."

"Ben de yle." Fin, paralı asker grubunun oturduğu masaya doğru ilerlerken onu takip etmesini işaret edince Saal'ın içini ŐaŐkınılık kapladı. Ne haltlar döndüğünü merak ederken dört çift göz hızlı bir değerlendirmeye onun üzerinde gezindi. Elbette buraya bir dinleyici kitlesi edinmek ve Warborne'a katılma Őansı istemek için gelmişti ama bu kadar çabuk, hatta hiç seçilmeyi beklemiyordu.

"Őunun zerindeki örgülere bakar mısınız!" Kadın ıslık alarak taburesine yaslandı, dirseklerini arkasındaki masaya dayayarak Saal'a takdir dolu bir bakış attı. Yanındaki Lathar'la daha önce yaptığı tartışma -görünüşe bakılırsa iri yarı bir ihtiya- unutulmuŐ gibiydi. "Gelip yanıma oturmaya ne dersin Talent?"

"Red'e dikkat et," diye alçak sesle uyarmak için yaklaştı Fin. "Seni kahvaltı niyetine yer."

"Hey! Buradaki yetenek daha çok kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğidir, o yüzden siktir git! Potansiyel müŐterilerini kendine saklayamayacağını biliyorsun. O sadece kıskanıyor," diyerek Red Saal'a göz kırdı. "Ben onu kovmadan önce sadece kahvaltı hazırlamıştı."

"Prospect mi?" Saal tıkanı ve konuşmanın geri kalanını görmezden gelmeye karar verdi. Belli ki Red ve Fin'in bir geçmiŐi vardı - kendisinin bilmediği bir geçmiş.

ortasına düşmek istemezdi. Ancak aniden kendini dört paralı askerin de ilgi odağı olarak buldu.

"Şey," dedi T'Raal, sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü. "Buraya böyle giyinmiş bir erkek geliyor..." Saal'ın derisine ve silahlarına doğru başını salladı. "O zaman ya işe alınmak ya da becerilmek istiyor. Eğer ilkiyse..."

Karşısındaki tabureyi tekmeledi ve ona doğru başıyla işaret etti. "O zaman oturun. Eğer ikincisiyse seni dinamik ikilinin şefkatli merhametine bırakacağım. Ama sonunda takım olursanız beni suçlamayın."

Saal Fin ve Red'e baktı.

"Alınmayın çocuklar," dedi ve koltuğa oturdu. T'Raal'a bakarak başını salladı. "Peki nasıl giriş yapabilirim?"

O WARBORNE'DU.

Saal, Warborne'un çirkin gemisinin önündeki iniş pistinde dururken buna inanamayarak başını salladı. Latharian gemilerinin şık zarafetinin aksine, bodur ve blok halindeydi ama yine de ölümcüldü. Siyahtı, kalın zırh kaplaması vardı ve top dizileriyle doluydu. Savaş için inşa edildiği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Bütün gün orada durup ağzının suyunu mu akıtacaksın Talent, yoksa gemiye gelmeyi mi planlıyorsun?"

Kafasını kaldırdığında, kadın paralı asker Red'in biniş rampasından kendisini izlediğini gördü. Kenarda oturuyordu, bir bacağı sallanıyordu ve önündeki sahra silahı parçalara ayrılmıştı.

"O zaman bu isim kalıcı olacak mı?"

Yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü, çantasını omzuna asmıştı. Sökülmüş silahı temizlerken hareketleri hızlı ve kesindi, uzun bir pratiğin kolaylığını ele veriyordu, dikkati

onun ne yaptığına değil. Bu silahın karmaşıklığı göz önüne alındığında, eğer onu tuttuğu kadar isabetli ateş ediyorsa, evrenin geri kalanının dikkat etmesi gerekiyordu.

Gözlerini kısarak ona baktı ve kıkırdadı, sesin kenarı ıslıklı çıkıyordu. "Evet, sanırım öyle olacak. Şükret, daha kötü isimler de var."

"Sanırım öyle."

Başka bir şey söyleyemeden, rampanın tepesinde beliren devasa figür dikkatini çekti. T'Raal. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, solgun bakışlarını Saal'ın giysileri ve teçhizatı üzerinde gezdiriyordu. Malaac'ta terk ettiği eski görevinin kuşağı olan tüm latharian nişanlarını çıkardığından emin olmuştu ama hâlâ savaş derilerini giyiyordu. Başka bir şeyi yoktu.

T'Raal başıyla onlara doğru işaret etti. "Bunları halletmemiz gerekiyor. BDSM kulübünden atılmış gibi ortalıkta dolaşmanızı istemeyiz. Bizi ne sanıyorsunuz... Latharian savaşçıları mı?"

Saal kaşlarını kaldırdı ve geminin içine doğru ilerleyen savaş liderini takip etti.

"*Sprite*'a hoş geldiniz," dedi T'Raal koridorlarda ilerlerken. Saal'ın görev yaptığı latharian gemilerine kıyasla *Sprite* küçük ve sıkıştıktı, her ikisi de her kesişme noktasında perdelere çarpmamak için başlarını eğmek zorunda kalıyorlardı. Duvarlar ve zemin metaldi, kaymayan ağırlar sürünme boşluğunun görünmesine izin veriyordu.

T'Raal geçtikleri kapıları işaret , "Kişisel odalar geminin iki yanında yer alıyor," dedi, çoğu kapalıydı. Koridorun sonuna yakın olan son kapı açıktı. İçine bakınca bir tarafta büyükçe bir ranza ve saklama dolabı, diğer tarafta duvara cıvatalanmış bir masa ve raflar görüldü. Yatağın üzerindeki küçük bir gözetleme penceresinden ışık giriyordu.

"Bu sensin," diye homurdandı T'Raal. "Takımını bırak ve beni takip et."

Saal söyleneni yaptı ve T'Raal'ı takip etmeden önce tek çantasını ranzanın üzerine bıraktı. Koridorun sonundaki kapı köprüye açıldı, içeridekiler içeri girerken döndüler.

T'Raal uzun boylu Navarr'a doğru başını sallayarak, "Red dışarıda, Fin de biliyorsun," diye gürledi. Sırttı ve pilot koltuğunun arkasındaki operasyon konsolundaki pozisyonundan el salladı.

"...Skinny ile de tanıştınız."

Ağırbaşlı adam elini kaldırdı, önündeki ekranı incelerken yüzü amansız çizgilerle belirlenmişti. Geriye Saal'ın daha önce hiç karşılaşmadığı iki erkek kalıyordu.

T'Raal silah istasyonundaki uzun boylu, ince yapılı bir erkeğe başıyla "Güzelim," dedi. Mürekkep rengi saçları ensesine doğru kısa kesilmişti ve çenesinin üzerinde kirli sakal vardı. Diğerleri gibi o da taktik teçhizat giyiyordu. Büyük klanlardan hiçbirisiyle aile benzerliği yoktu. Warborne'a katılmadan önce geri kalmış bir klandan gelmiş olmalıydı.

"Ve Zero."

İri yarı bir erkek pilot koltuğundan kalktı ama Saal'ın dikkatini çeken onun cüssesi değildi. Bu onur onun koluna aitti. Şifahanede çalıştığı için uzuv değişimine yabancı değildi ama latharian uzuv değişimleri vücuda uyum sağlamak ve fark edilmemek üzere tasarlanırken, Zero'nun kolu hiç rol yapmıyordu. Kürek kemiğinden parmaklarına kadar metal olan uzuv, boylu boyunca zırh plakasına ve sabitleme noktalarına sahipti.

"Hey Talent, senin hakkında çok şey duydum. Nasıl ?" Sırıtarak elini uzattı, kaşlarını kaldırdı.

Saal bir an için eli inceledi. Bu bir test miydi? Uzanıp sayborgun elini tuttu ve sıkıca sıktı. Metal dokunulduğunda sıcaktı. Meraklı.

"İyi karşılaşmalar Zero... hepiniz. Bana mürettebatınızda yer verdiğiniz için teşekkür ederim."

Zero sırtıttı. "İnanın bana, oyumu hemen aldınız." "Öyle mi?" Saal'ın kaşları yukarı kalktı.

"Sen şifacılar salonundansın," diye açıkladı büyük cyborg. "Bu da demek oluyor ki iyileştirme konusunda benden çok daha fazla şey biliyorsun... Bu yüzden de yenilmez olduklarına karar verdiklerinde bu mankafalarla sen uğraşacaksın."

Yanından geçerken Saal'ın omzuna bir el attı ve sahnede fısıldamak için eğildi. "Ve Red'e dikkat et, o aralarındaki en kötüsü."

"Biliyor musun," dedi Jess, arabanın Latharian eşdeğeri gibi görünen yüksek teknolojiye uçaktan indiklerinde sohbet eder gibi. "Her şeyin ne kadar... normal göründüğünü hâlâ anlayamıyorum. Anlıyor musunuz? Sanki şöyle bir baksan buranın Dünya'da bir yer olduğunu düşünmen için affedilebilirsin..."

Lizzie gözlerini altı bacaklı köpekten ayırıp başını salladı. "İki güneş ve her şeyin XXL olması dışında mı?" diye sordu küçük bir sırıtışla.

Bunların hepsi ikizinin iyiliği içindi. Hem Jess hem de Laarn, daha önceki küçük çöküşünden sonra ona çocuk eldivenleriyle davranıyorlardı ve Lizzie'nin bakmadığını düşündüğünde kız kardeşinin ona endişeli bakışlarını kaçırmamıştı.

"Evet, onun dışında." Jess gülümseyerek kabul etti ve pazarın koşuşturmacasına doğru yürürken kolunu Lizzie'ninkiyle birleştirdi.

Jess onu neşelendirmek için bu gezintiyi önermişti. Geçerli bir plandı. Şimdiye kadar şifacı salonu ve saray dışında Lathar Prime'da pek bir şey görmemişti.

Yine de elinin dalgınca boynundaki kolyeye gitmesine engel olamadı. Gerçekten çıkarmalı. Bu sadece bir

ucuz bir dövme. Muhtemelen bunu kendisi bile yapmamıştı... sadece onu yatağa atmak için söylemişti. Ama nedense bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Jess hareketi fark etti ama Lizzie onun bunu istediğini bildiği halde bundan söz etmedi.

"Hey, sence annem böyle bir şey ister mi?" sordu, incelikle oyulmuş saç taraklarıyla dolu yakındaki bir tezgâha doğru başını sallayarak. Kız kardeşler yaklaştı. İmparatorluk Ailesi'nin üyeleri olarak statülerine yakışır şekilde, saray muhafızları onlara eşlik ediyordu; asık suratlı savaşçılar, küçük alışveriş gezilerini kimsenin rahatsız etmediğinden emin olmak için etraflarını sarmıştı.

Çoğunlukla işe yaradı. Lizzie ve Jess tezgâhları dolaştı, sahipleri iki nadir insan dişiye müşteri olarak görmekten çok mutluydu. Yolun yarısına geldiklerinde, Lizzie hepsinin memleketteki ikinci el araba satıcılarıyla aynı satış kurslarını aldıklarına ikna olmuştu. Döndü, elinde garip, sıska bir penguene benzeyen küçük bir süs vardı.

İşte o zaman kıyamet .

Etraflarında silah sesleri patladı, hava lazer ve dumanla doldu. Çığlık attı ve sonra Jess onu tutup ters dönmüş bir tezgâhın arkasına sığınması için aşağı çekti. Dışarı bakarken yüz ifadesi gergin ama sakindi. Pazar kaos içindeydi, tezgâh sahipleri mallarını toplamaya çalışıyor ya da silahlı adamlar pazar meydanına akın ederken korunmak için çabalıyorlardı. İmparatorluk muhafızlarına Lizzie'nin nefesini kesen bir vahşilikle saldırdılar.

Lizzie sıçradı, muhafızlardan biri vurularak öldürölüp tam önlerindeki meydanda cansız bir şekilde toprağa düşerken çığlığını bastırdı. Gözlerini ayıramadı. Yüzü çok huzurluydu, sanki uykudaydı, hoş rüyalar görüyordu... ama hızla yayılan kırmızı havuz farklı bir hikaye anlatıyordu. Kan, beyni

uyuşuk bir şekilde onu bilgilendirdi. Saniyeler içinde kan kaybından ölmüş, hayatının kanı toprağa akıp gitmişti.

"Lizzie, *hadi!*" Jess kolundan tutup onu ayağa kaldırarak bağırdı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Tek başlarındaydılar, tüm korumaları öldürülmüştü, ara sokaklardan ara sokaklara koşuyorlardı, elbiselerinin etekleri arkalarında pankart gibi duruyordu. Lizzie, Jess'in elini sıkıca tutarak onlara ayak uydurmaya çalıştı. En azından içlerinden biri ne yaptığını biliyor gibiydi.

Jess, Lizzie'yi derin bir kapı aralığının gölgelerine doğru çekerken, "Şşşt," diye uyardı. Lizzie başını salladı, nefes alıp verirken çıkardığı ağır sesi bastırmaya çalışıyordu. Aylardır yatakta yatmak kondisyon seviyesine gerçekten zarar vermişti. Kalbinin çarpıntısının bulundukları yeri yanıp sönen bir neon tabeladan iyi duyurmamasına şaşırmıştı.

"Sanırım onları kaybettik," diye fısıldadı Jess sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından usulca.

Lizzie cevap veremedi, arkalarındaki karanlıktan alçak bir kıkırdama duyuldu. "Tekrar düşün, küçük insan."

Ve karanlık, başlarının üzerine geçirilmiş kaba, dokuma torbalar şeklinde indi.

Lizzie'nin hayatının SONRAKİ BİR SAATİ karanlık, sesler ve onu tutsak edenlerin gitmesini istedikleri yöne doğru tökezlemesine neden olan itiş kakışlardan oluşan kafa karıştırıcı, korkunç bir karmaşaydı. Kendini tamamen kaybetmesini engelleyen tek şey Jess'in elini güven verici bir şekilde kavramasıydı. Başka ne olursa olsun, bildiği bir şey vardı. Ne olursa olsun kız kardeşinin elini tutmaya devam edecekti.

Sonunda hareket etmeyi bıraktılar. Lizzie'nin nefesi kesildi, yüzünün önündeki sert kumaş hareket etti. Hiçbir şey söylemeye cesaret edemedi, Jess'e olabildiğince yaklaştı. Odada yalnız olmadıklarını biliyordu. Göremediği için diğer duyuları artmıştı. Arkasındaki iki adamı hissedebiliyor, terlerinin kokusunu ve kendilerini temizlemek için kullandıkları her neyse onun temelini oluşturan hafif otsu bir kokuyu alabiliyordu. Kendini sakinleştirmek için kokuyu tanımlamaya çalıştı; onu pençeleyen paniğe teslim olmamak için her şeyi yaptı.

Önlerinde bir kapı açıldı, eski tarz menteşelerin gıcirtısı açıldı. Bu bile ona artık sarayda olmadıklarını söylemeliydi. Ani, alçak bir hırıltıyla ikisi de sıçradı.

"*Draanth* aşkına, size *bir* dişi almanızı söyledim, sizi aptallar!"

Belirgin bir sessizlik oldu ve neredeyse arkalarındaki iki adamın bakışlarını görebiliyordu.

"Evet, ama ?"

Çuvallar kafalarından fırlatılıp atılırken her iki kadın da nefes nefese kaldı. Lizzie gözlerini kırptırdı, ani ışık hassas gözbebeklerine saldırırken acıyla gözlerini kısıtı. Odaklanmayı başardığında, önlerinde bir savaşçı duruyordu.

Onu bahçede köşeye sıkıştıran savaşçıydı. Neredeyse tanıyarak nefesini tutacaktı ama Jess'in eli uyarıcı bir şekilde onunkini sıkıca kavradı. Yüzünü boş tutarak, ikisini inceleyen adama baktı. Bu bakışı biliyordu. İkisi de biliyordu. Birisi hangi kız kardeşin hangisi olduğunu anlamaya çalıştığında hep böyle bir bakışla karşılaşırlardı. Bu aynı zamanda genellikle içlerinden birinin adını söylemesi için bir ipucuydu, kafası karışan tarafa kolay bir çıkış yolu vermek için.

İkisi de konuşmadı. Bu pislik hiçbir ipucu alamıyordu. Hem de hiç. Hiç.

"*Draanth!*" esir alan kişi arkalarındaki iki adama baktı. "Bir! Sahipsiz olan dedim! *Sahipsiz* olanı aldığınızdan emin olun!"

Kim olduğunu biliyor musun..." Jess'i işaret etti, sonra Lizzie'yi ve tekrar geri d6ndü... "*Bu mu?*"

"Hayır, Lord A'Raant!"

A'Raant içini çekti, yüz ifadesi bir facepalm'a eşdeğerti. "İsim yok," diye inledi. "Burada olmaz."

Lizzie gülmekten kendini alamadı. İşler hiç de A'Raant'ın istediğı gibi gitmiyor gibiydi.

"Hanginiz Lord Şifacı'nın eşi?" diye sordu.

"*Kutsal draant!*" Arkalarından gelen haykırış çabucak bastırıldı.

Jess gülümsedi ve başını salladı. "Boku yedin."

Lizzie oyuna katılarak, " yemişsin," diye ekledi. Anneleri, Laarn ve -kalbi acıyordu- Saal dışında hiç kimse onları birbirinden ayıramamıştı. Bu A'Raant'ın hiç şansı yoktu.

Beceriksiz uşaklarına bakarken bunu fark etmiş gibiydi. "Adamları topla."

"Kaç kişiye ihtiyacımız var?"

"*Draanth aşkına,*" diye tısladı A'Raant, boynuna doğru mor bir kızarıklık yükseliyordu. "Az önce Lord Şifacı'nın eşini kaçırdın. Kaç tane olduğunu *sanıyorsun? !*"

H Sprite'taki odası Malaac'lojmanındaki tek kişilik odadan daha büyük değildi. En azından manzarası vardı, İki santim yüksekliğinde olsa bile, tuğla bir duvar değil. Ve bir başka bonus, jeneratörün üzerinde değildi, yani... kutsanmış sessizlik.

Kapı aralığından çıkıp ranzaya doğru ilerledi ve çantasını açtı. Eşyalarını yerleştirmesi sadece birkaç dakika sürdü. Fazla eşyası yoktu. Kişisel silahlarını yatağın altındaki bagaja yerleştirdikten sonra, dolaba girecek birkaç kıyafeti kalmıştı. Antrenman ve egzersiz kıyafetleri, rahatlamak için biraz daha bol kıyafetler ve eski bir kazak.

Kendi rafına yerleştirirken elleri üzerinde oyalandı. Anne ve babası öldükten sonra kimsesizler yurduna bunu giyerek gelmişti. Yıllardır ona uymuyordu ama onun için çok değerliydi. Annesinin bunu kendisinin yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama öyle olduğunu ve her giydiğinde annesinin sevgisinin onu sarıp sarmaladığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Bu tür hayalleri uzun zaman önce bir kenara bırakmıştı ama yine de o şeyden kurtulamıyordu.

Çantasından çıkardığı son şey alet rulosuydu. Zar zor bakarak yatağın karşısındaki masanın üzerine bıraktı. En son ne zaman

Lizzie'ye kolye yapmak için kullandı. Şimdiye kadar yaptığı en güzel şeydi.

Ama artık onun için ne şifacılıkta ne de mühendislikte bir salon olmayacaktı. Onun hayatı artık buradaydı... Warborne ile.

İçini çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirerek döndü. Gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Kafasını kaldırdığında Beauty'nin açık kapı aralığına doğru eğilmiş, dudaklarını hafif bir gülümsemeyle bükmüş olduğunu gördü.

"İlk başta her zaman klostrofobiktir," diye yorumladı, odayı gösterirken sesi Saal'ın beklediğinden çok daha kültürlüydü. "Ama zamanla alışıyorsun."

"Klostrofobik bulduğumu nereden biliyorsun?" Saal sordu. Çoğu savaşçı böyle bir zayıflığı kabul etmezdi ama o son bir yılını şifahanede geçirmişti. Korkunun insanı zayıf yapmadığını, önemli olanın onunla nasıl başa çıktığını öğreneli çok olmuştu. Ayrıca Beauty'nin nasıl bildiğiyle daha çok ilgileniyordu. O da Zero gibi geliştirilmiş miydi? Ve eğer öyleyse, tüm Warborne'lar gelişmiş miydi?

Beauty'nin dudaklarının kenarındaki kıvrım görünüp bir kayboldu. Kapıya doğru eliyle işaret etti.

"Açık. Başa çıkmayı kolaylaştırıyor. Eskiden ben de aynı şeyi yapardım."

Bu itiraf Saal'ı şaşırttı. Çok az kişi bir diğerine karşı zayıflığını kabul ederdi. Ama eğer birlikte savaşacaklarsa...

"Patron yeni ipliklere ihtiyacın olduğunu söyledi." Beauty bohçayı kolunun üzerinden uzattı. Warborne' geri kalanının giydiği taktik teçhizata benziyordu. "Omuzdan daha genişsin ama bunlar ikmal yapana kadar sana uyar."

"Teşekkür ederim." Saal giysiyi aldı ve silkeledi. Sonra kaşlarını çattı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu çok mu Terran görünüyor?"

Kendisi onları görmemişti, saraydaki tüm kadınlar latharian kıyafetleri giymişti, ama ilk temastaki görüntüleri izlemişti.

insanlar. Savaşçıları birbirine çok benzeyen teçhizatlar giyiyordu.

"Bunu ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim," diye sırttı Beauty tekrar, burnunun kenarına dokunarak ve gitmek için döndü.

"Hey... bekle."

Diğer paralı asker durakladı ve omzunun üzerinden baktı. Saal kısa saçlarını işaret etti. "Gemide makası iyi kullanan biri var mı?"

On dakika sonra kendini Sprite'ın mutfağında otururken buldu. Hepsine zar zor yetecek büyüklükte olan mutfak, çift güverteli motor çekirdeği ile spor salonunun arasına sıkışmıştı. İkincisinin tek bir alana sıkıştırılmış iki depo bölmesi olduğundan şüpheleniyordu. Muhtemelen Zero tarafından o sibernetik kolla. Bölmelerdeki çukurlar bu teoriyi destekliyordu.

Warborne'un geri kalanı onlarla birlikte odaya doluşurken, "Sadece saçımı kestireceğim," dedi. Red ve Skinny bir bankın üzerine sıkışmışlardı, gerçi doğrusunu söylemek gerekirse iri yarı olan herkesi sıkıştırabilirdi. Zero yemek hazırlama ünitelerinin yanındaki tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Beauty köşede, sadece sırttan Fin'in yanında sırtıyordu.

"Bir savaşçı her gün saç örgülerini dökmez," diye gürledi arkasında duran T'Raal. "Bundan emin misin evlat?"

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. " etme zamanı."

Makas bir saniye sonra takıldı ve ensesindeki baskı onu aşağı bakmaya zorladı. Saçları ipek gibi metal zemine dökülüyordu. Örgülerini çoktan çıkarmıştı, bu yüzden en azından etrafına dağıldıklarını görmedi. Savaş komutanı olmayı hayal eden bir erkek için bu çok fazla olurdu. T'Raal saçlarını kısacık keserken gözlerini kapattı ancak makas kapandığında açtı.

"Daha da yakışıklı."

Kafasını kaldırdığında Red'in önünde durduğunu ve elini uzattığını gördü. "Ekibe hoş geldin, Yetenek. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Teşekkür ederim." Kadının kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Görüldüğünden daha güçlüydü, şüphesiz krynassis kanı sayesinde. "Burada olduğuma sevindim."

Zero hemen arkasındaydı, tutuşu cezalandırmaktan kıl payı uzaktı. "Karanlık tarafa hoş geldin..."

"Eğer bir daha kurabiyelerden bahsetmeye başlarsan, Zero, bir dahaki sefere uzaya çıktığımızda seni hava kilidinden atarım," diye homurdandı T'Raal, sonra kendi elini uzattı. "Takıma hoş geldin evlat."

Zero nefesinin altından mırıldanıp uzaklaşırken Saal sıırttı. Bundan sonra elini bırakacaktı ama beklemediği bir karşılamayı kaçıramazdı. Warborne'un onu kabullenmesinin biraz zaman alacağını düşünmüştü, belki de en azından birkaç savaş ve ölüme yakın deneyim.

Finn onu "Gemide normal bir insanın olması güzel," diye selamladıktan sonra göz kırptı. "Benim kamaram seninkinin yanında... sadece söylüyorum"

Beauty, Saal'ın elini son kez sıkarken gözlerini devirdi. "Aşık çocuğu görmezden gel, nabızı atan her şeye saldırır. Geçen ay *Trenaxis Four*'da bir botla sohbet etmeye çalışırken yakaladım onu."

"Hey! Model olmak bir zevkti!" Finn, Beauty'ye kuşu fırlatarak itiraz etti.

"Evet! *Bir keresinde*. Çöp görevindeydi ve sen o kadar sarhoştun ki vitrindeki lanet yansımasına bakıyordun!"

Saal, içini çekip başını sallayan T'Raal'a sırtarak baktı, yüzünde "gördün mü, nasıl bir *saçmalığa* katlanmak zorundayım?" ifadesi vardı.

"Tamam, tamam!" Warborne lideri açıkladı. "Karşılama partisi sona erdi. Bir saatten az bir süre içinde kalkış yerimiz var. Al bakalım

Eşyalarınızı toplayın ve görev rapor verin. *Dağılabilirsiniz."*

İNSANCA BİR SÖZCÜK ALMAK... iyi ve doğru bir şekilde çuvallamıştı. Bu deyiimi iyi biliyordu. Çoğunlukla Jess ona defalarca bağırdığı için. Saatlerce. Normalde sakın olan arkadaşını *hiç* bu kadar öfkeli görmemişti. Şifacılar salonundaki ana laboratuvarları havaya uçurduğu zaman hariç.

Ama bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Ona Saal ile Lizzie arasındaki durumu "düzeltmesini" ya da "yatak odasında lanet bir keşiş kadar aksiyona alışması gerektiğini" söylemişti. İnsan keşişlerin bekâr olduğundan oldukça emin olduğu için, bunun Lizzie'nin onu uzun süre yatağına kabul etmeyeceği anlamına geldiğini varsaydı. Ne kadar kızgın olursa olsun... belki de hiç.

Bu yüzden şehrin köhne bir bölgesindeydi ve bir yandan bıçaklarını hazır tutarken bir yandan da personel dosyalarında Saal'ın ikamet ettiği yer olarak listelenen ucuz pansiyonu arıyordu. Sonunda mekânı buldu ve ön kapıdan geçerek küçük bir birahaneye girdi. Kır saçlı bir savaşçı masaları temizlemekten başını kaldırdı.

"Sahibi siz misiniz?" Laarn talep etti.

"Ben Malaac. Buranın sahibiyim, evet." Savaşçı boyunun ölçüsünü aldı ve başını salladı. "Sen kimsin?"

Laarn cevap vermeyi reddetti ve Malaac homurdanarak elindeki temizlik bezini yan masaya bıraktı.

"Oda için gelmediğin belli," diye sonra Laarn'ın yara izlerine doğru başını salladı. "Onlardan Saal'ı aradığını mı tahmin ediyorsun?"

"Öyleyim." Laarn başını salladı. Lord Şifacı olarak tanınmamak için kuşağını bilerek takmamıştı ama bu şekilde tanınmasının imkânı yoktu.

yaralarını gizleyemezdi. Gizlemek de istemezdi. Onlar onun bir parçasıydı, kimliğinin bir parçasıydı.

Malaac kısaca, "Çok geç kaldınız," dedi. "Çocuk Warborne'a katıldı. Yaklaşık bir saat önce ayrıldı."

"*Draanthing* cehennemi!"

Laarn bu haberi kesinlikle beklemiyordu. Warborne kendi yaşamlarında bir efsaneydi - galaksideki en sert paralı birliği. Eğer Saal onlarla birlikte gitmiş olsaydı...

"Evet. Kesinlikle," dedi Malaac, Laarn'ı küçümseyerek aşağı yukarı bakarak. "Ve sen de o aşağılık lord şifacına iyi bir kayıp verdiğini söyleyebilirsin. Dürüstçe. Onun gibi ihtiyacı yoktu."

Laarn donup kalmış, sözlü aşağılama karşısında afallamıştı. Yıllardır kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edememişti.

"Benim kim olduğumu biliyor musun, ihtiyar?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçalarak.

"Evlat, imparator olsan da umurumda değil. Saal iyi bir çocuktı... O salonda çalışmayı severdi. İnsan dişilerden birini de severdi." Laarn'ın yüz ifadesine bir kahkaha attı. "Evet, bilmediğimi sanıyordu. Bugünlerde gençler. Bir eşim vardı. Onu bu hayattaki her şeyden daha çok sevdim. Bir erkeğin gözlerindeki o bakışı bilirim."

Laarn Malaac'ın bileklerine baktı. Biri iyice yıpranmış bir bileklikle gizlenmişti ama diğerinin derisini saran soluk çiftleşme izleri yeterince belirgindi.

Malaac sesini alçaltarak, "Herkes gibi onu da vebada kaybetti," diye yorum yaptı. "Ama insanlar vebaya yakalanmıyor, bu yüzden çocuğun dışısını kaybetmesine gerek yoktu. Hayır, bunu siz pislikler yaptınız. Ve onu kovdunuz."

Laarn kendini hasta hissetti. Malaac haklıydı. Bunu o yapmıştı.

Lizzie ile Saal arasında bir şeyler olduğunu biliyordu ama savaşçının alt tabakadan olduğunu anlayamamıştı. Aile grubunda bir J'Qess istememişti. Ama Lizzie'nin, Saal'ın onu terk ettiğini düşündüğü zamanki kalbi kırık hıçkırıkları neredeyse kalbini kıracaktı.

"Warborne mu dediniz?" diye sordu omzunun üzerinden, gitmek için dönmeye başlamıştı bile.

Malaac kapıya doğru yürürken, "Evet ama kaçmazsan onları durdurmak için oraya zamanında varamazsın," dedi. "Litaan Baltaları'nın arkasındaki ara sokağa girin," diyerek sokağın yarısındaki bir hanı işaret etti. "En kestirme yol orası."

Laarn başını salladı. "Teşekkür ederim."

Malaac aralık dişli bir gülümsedi. "*Rica ederim lordum.*"

Malaac'ın gösterdiği yöne doğru yola koyulurken Laarn'dan bir kahkaha havlaması kaçtı. Kurnaz ihtiyar onun kim olduğunu başından beri biliyordu.

Warborne gemisinin motorları kalkış için dönmeye başladığında uzay limanına varmıştı.

"İmparatorluk emriyle şu gemiyi durdurun!" diye bağırdı ve paralı asker gemisine doğru ilerlerken onu işaret etti. Liman personeli onun emirlerine uymak için çabaladı ve saniyeler içinde motorlar durdu. Biniş kapağı bir gümbürtüyle açıldı ve devasa bir Lathar rampadan hışımla aşağı indi.

"Ne oluyor lan?" diye sordu motorların sesini bastırarak. "Kalkış izniniz vardı!" Öfkeli bakışları, şimdi liman görevlileri tarafından kuşatılmış olan Laarn'a kilitlendi. "Sen de kimsin lan?"

"Lord Şifacı," diye yanıtladı Laarn, sesi kısıktı. T'Raal'ın ve Warborne'un ününü biliyordu, ama ortalığı karıştıracak hali yoktu.

hakkında. "Personellerimden biri gemide ve onu geri istiyorum."

T'Raal kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Laarn'a bakıyordu. Daha küçük bir erkeğin gözü korkabilirdi ama Laarn'ın damarlarında K'Saan kanı dolaşıyordu. Amcası dışında kimsenin önünde eğilmedi, o zaman bile olabildiğince az eğildi.

Büyük paralı asker başını salladı ve omzunun üzerinden bağırdı. "Hey, Yetenek! Kaldır kışını ve buraya gel. Biri seninle konuşmak istiyor."

Tekrar Laarn'a baktı. "Üzerinde herhangi bir sözleşme damgası görmedim, bu yüzden sizinle gelmek istemiyorsa, onunla birlikte gidiyoruz. Çıkmak için savaşmamız gerekse bile."

Laarn başını salladı. "Adil görünüyor. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. O özgür bir erkek."

Bilekliği çaldı ve bildirimi kontrol etmek için dikkatini bir anlığına paralı asker liderinden ayırdı. Okudukça kanı dondu.

"Beni mi görmek istediniz?" Başını kaldırdığında Saal'ı karşısında, T'Raal'ın yanında dururken buldu; yüz ifadesi de bir o kadar yasaklayıcıydı. Bir paralı asker gibi giyinmişti, derisinin yerini savaş pantolonu ve taktik yeleği almıştı. Saçları da kısacık kesilmişti, tüm onur örgüleri gitmişti. O artık bir savaşçı değildi. Bu seçimi onlardan ayrı olmak için yapmıştı.

Laarn şaşkınlıkla, Warborne'un daha önce karşılaştığı Terran kuvvetlerine çok benzer bir şekilde donatıldığını fark etti. Yine de Laarn'ın bildiği kadarıyla, paralı asker birliklerinin hiçbiri insan kontrolündeki uzayın *yakınında bulunmamıştı*. Laarn Saal'ın silahlarına bir göz attı. Savaş için donatılmıştı.

"Hadi ama," dedi. "Bazı *draantikler* Jessica ve Lizzie'yi kaçırdı. Onları geri almamız gerek."

"How? Ne zaman?" Saal talep etti, Laarn'ın sözleri ruhunun derinliklerine kadar işliyordu.

"Neler oluyor?" Fin ve T'Raal Saal'ın yanında belirdiler ve rampadan aşağıya, Lord Şifacı'ya baktılar. Henüz bir üye bile olmamasına rağmen, şimdiden onun arkasını kollamışlardı.

"Bu Lord Şifacı Laarn K'Vass," diye hızlıca açıkladı Saal, Warborne'lardan biri onu vurmak gibi akılsızca bir şey yapmadan önce.

Laarn, Saal ile iki arkadaşının arasına bakarak hızla, "Kadınlarımız pazara yaptıkları bir alışveriş sırasında kaçırıldı," dedi. Saal onunla tanıştığından beri Laarn ilk kez endişeli görünüyordu. Bilekliğine takılı bilgisayarına baktı. "Saldırıya uğradılar, tüm muhafızları öldürüldü. Bir tanesi alarm verecek kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmış."

Fin şaşkınlıkla Saal'a baktı. "Bir dişiniz mi var? Neden bizimle çalışmak istedin ki?"

Saal başını iki yana salladı ve damarlarında dolaşan paniği donuk bir uğultuya indirgedi. "Benim bir dişim yok. Sorun da bu zaten. Olduğunu *sanıyordum* ama sonra-" Sözüünü kesti ve sonra omuz silkti. "Sonrasında benimle hiçbir şey yapmak istemedi. İnsan dişileri *çok* farklıdır. Mesajlarıma cevap bile vermedi."

"Üzgünüm dostum," Fin elini onun omzuna vurdu. "Bu gerçekten çok zor. Seni anlıyorum."

"Mesajları almadı," dedi Laarn. "Saray sistemleri Dünya dışilerine gönderilen her şeyi engelliyor. Güvenlik nedeniyle."

"Ne dedin?" Saal gözlerini kırıştırdı, beyni önce Laarn'ın sözlerini algılamayı reddetti. Sonra... "Onları hiç görmedi mi?"

Umut çiçek açtı. Ona cevap vermemişti çünkü mesajları görmemişti bile.

Laarn başını salladı.

"O zaman hiç okumadım. Senin onu terk ettiğini düşündü." Otokrat yüz hatlarında suçluluk duygusu belirdi. "Bu sabah çok kötü durumdaydı. Gözyaşlarına boğuldu. Ben buraya seni almaya gelirken Jess onu alışverişe götürdü."

T'Raal konuşma sessiz kalmıştı ama şimdi bilekliğindeki telsiz plakasına bakarak konuştu. "Görünüşe göre merkez pazarda büyük bir yangın çıkmış." Bilekliğini Saal'ın ekranı görebileceği şekilde eğdi. İmparatorluk muhafızlarını fark etmek kolaydı ama diğer savaşçıların üzerinde herhangi bir işaret yoktu. Herhangi biriyle birlikte . Sonra tanıdığı bir yüzü gördü ve dudağı dişlerinden geriye doğru kıvrıldı.

"A'Raant," diye hırladı Laarn'a bakarak. "Balo gecesi Lizzie'ye saldırdılar. Ona bir şey söyleyemedim çünkü söylemeyeceğime söz vermiştim."

"*Draanth!*" Laarn tıslayarak yaralı elini saçlarının geçirdi. "Ve seni sürgün ederek onun ekmeğine yağ sürdüm. Şimdi ikisi de kayıp. Saray birlikleri onları bulmak için şehri didik didik ediyor ama eğer şehir dışına çıkarılmışlarsa..."

Saal bu düşüncenin yarattığı paniğin kök salmasına izin vermedi. Düşünebilmek için onu bir kenara itti.

"Laarn," dedi aniden. "Lizzie pazara giderken ne giyiyordu?"

"Giymek mi?" Laarn kaşlarını çatı, belli ki kafası karışmıştı.

"Gümüş bir elbise ve hafif bir şal. Neden?"

"Mücevher takıyor muydu?"

Saal cevabı beklerken nefesini tuttu, umut etmeye bile cesaret edemiyordu.

"Eee... evet!" Laarn haykırdı. "Üzerinde bir çeşit yıldız kolyesi vardı."

Bingo. Saal gülümsedi ve T'Raal'a döndü. " *Sprite'in* bilgisayar aktif olmayan bir iletişim kristalinin yerini izole edebilir mi?"

T'Raal'ın yüzü bir sırıtişa dönüştü. "Eğer o yapamıyorsa, Zero kesinlikle yapabilir."

"BİR ARADA TUTUN. Kadınlara dikkat edin. Her yerde saray askerleri var... bu işte sadece bir şansımız olacak." Baş muhafızlarının sert sesi Lizzie ve Jess'in hemen arkasında duyuldu.

Kukuletalar tekrar başlarına geçirilmişti ama evrendeki hiçbir güç, bilekleri birbirine kelepçelenmiş olmasına rağmen Lizzie'yi Jess'in elini bırakmaya ikna edememişti.

"Bizi nereye götürüyorlar?" diye nefes alarak kız kardeşine yaklaştı.

"*Sessiz olun, dişiler!*" diye tısladı muhafız, omzunu iterek.

"*Bilmiyorum. Şehir dışında,*" diye yanıtladı Jess, sesi o kadar kısıktı ki Lizzie onu zar zor duyabiliyordu. Tepki vermemesi bir gösterge sayılırsa, muhafız da duyamıyordu. "*Hazır olun.*"

Lizzie kaşlarını çatı, doğru duyduğundan emin değildi. Hazır olmak mı? Neye hazır olmak? Ne yapabilirlerdi ki? Elleri ve gözleri bağlıydı. Durum umutsuzdu. Dışarı çıkarılacaklardı.

ve onları kaçıran pisliklerle evlenmeye ve çocuk doğurmaya zorlandılar.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Jess için üzülüyordu. Kız kardeşi Laarn'ı ya da kızını bir daha asla göremeyecekti. Lizzie için o kadar da kötü değildi. Saal'ın onu istemediği gerçeğini çoktan kabullenmişti.

"Lütfen," dedi aniden, Jess'in elini bıraktı ve döndü. "Beni istiyorsun. Eşleşmemiş olan benim. Kız kardeşimi bırak. O Lord Şifacı'nın eşi."

"*Lizzie!*" Jess'in nefesi kesildi, sesinde dehşet vardı. "Hayır! Yapma bunu!" "Yapmak zorundayım."

Lizzie gözyaşlarına karşı koydu ve başındaki örtüyü yırtmak için uzandı. Kendisini yakalayanın bakışlarıyla karşılaştı ve yalvardı. "Kardeşimin gitmesine izin ver. Onun peşindeler. Sessizce gideceğim ve istediğinizi yapacağım."

Muhafızın kafası karışmış, sanki her şeyin bir tuzak olduğunu düşünmüş gibi temkinli görünüyordu, o da avantajını kullandı. "Onu vazgeçmeyecekler. Şehirden asla çıkamayacaksınız. Onu burada bırakırsan benimle kaçabilirsin."

"Lizzie! Hayır!" Jess arkasından itiraz etti, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Onu dinleme. Bu şehirden *asla* çıkamayacaksın! İkimizden birine el kaldırmaya cüret ettiğin için çoktan öldün!"

"Hayır! Yapacaksın! Onu burada bırak," diye yalvardı Lizzie, içini parçalıyor olsa da kız kardeşine dönüp bakmasına izin vermiyordu. İçinden dehşet ve acı akıyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Jess'i terk etmek istemiyordu. Ama Jess'in ailesine dönmesinin bedeli kendi özgürlüğü olacaksa, bu bedeli ödemeye hazırdı.

Başka seçenek yoktu.

Muhafız kararını verdi ve uzanıp iri bir elini Lizzie'nin üst koluna doladı.

"Onu burada bırak," diye emretti, Lizzie'yi çözüp kendisine doğru çekti. Lizzie onun iri bedenine çarptı ve otomatik olarak tiksintiyle geri çekildi. Onun yakınında olmak, Saal dışında herhangi bir erkeğin yakınında olmak bile ruhunun hasta hissetmesine neden oluyordu. Gözlerini kapadı ve bu duyguyu kendinden uzaklaştırdı. Bunu yapmak zorundaydı.

"Vay, vay, ..." dedi eğlenen bir ses.

Lizzie onu yakalayanın elinde iki büküm oldu ve uzun boylu bir Lathar'ın kapı aralığında kayıtsızca eğildiğini gördü. Beyaz saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, başının yanları kafa derisine kadar tıraş edilmişti. Şimdiye kadar gördüğü en az Lathar saç kesimiydi, tıpkı giysileri gibi. Onları her zaman gördüğü savaşçı derilerinden çok yüksek teknoloji askerlere benziyordu.

Asker tırnaklarını inceleyerek, "Üzgünüm çocuklar ama orada size ait olmayan şey var gibi görünüyor," dedi. "Onları geri götürmek zorundayım."

"Bunun seninle ne ilgisi var Merc? Bu senin işin değil." Muhafızın sesi şaşkınlık ve kızgınlıkla karışık, arkadaşları silahlarını yeni gelene doğrultmak için kaldırdı. Kendisine doğrultulan cephaneliğe gözünü bile kırpmadı.

"Ah, sanırım öyle," diye bir ses daha duyuldu . Paralı askerinkinin aksine bu tanıdıktı. "Çünkü ben Warborne'um ve şu gördüğünüz de benim kadınımdır."

Lizzie, onu kaçıran kişi etraflarında dönerken nefesi kesildi, arkalarındaki yakışıklı savaşçıyı görünce yüreği hopladı. Paralı asker gibi öncekinden farklı giyinmişti ve uzun saçları kısacık kesilmiş, tüm örgüleri gitmişti.

"Saal!" diye bağırarak ona doğru uzandı. Onun gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Onun için gelmişti. Onu kurtarmaya gelmişti.

"O kadar çabuk değil," diye tısladı tutsağı, onu kendine doğru çekti ve tabancasının namlusunu çenesinin altına sıkıştırdı. Saal'a bakarken donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Korku omurgasından aşağıya buz gönderdi.

"Bir adım daha yaklaşırsan beynini dağıtırım," diye uyardı onu kaçıran kişi. "şimdi geri ekileceksin ve ben ve bu hanımefendi kapıdan çıkıp gideceğiz."

enesinin altındaki tabancaya bakan Saal'ın gözlerinin arkasındaki korkuyu gördü. fkeyi ve ona ulaşma ihtiyaını gördü. Yutkundu, onu esir alan kişi tetiği çekerse ne olacağını düşünmek istemiyordu.

Saal onun dikkatini çekerek, "Lizzie, bana bak," diye emretti. "Merak etme. Seni bu durumdan kurtaracağız. Güven bana."

Başını salladı, yanaklarından süzülen gözyaşlarına engel olamadı. Onu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini dşnmşti. Yine de buradaydı, ona dişi diyordu.

"Gveniyorum. Sana güveniyorum," diye fısıldadı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Başını salladı ve gözlerindeki kalp kırıklığı ve pişmanlık ifadesi daha fazla gözyaşı dökülmesine neden oldu. Veda ediyordu. Bundan kaçış yoktu.

"Gözlerini kapat."

İstemedi, başını salladı. Eğer lecekse, gördüğü son şeyin o olmasını istiyordu. Sevdieği adam. Gözlerini kırıpıştırdı, adamın görüntüsü gözlerinin önünde sulanmıştı. Onu seviyordu. Saal'ı seviyordu ve rüyalarında onun sesini duyduğu andan beri seviyordu.

"Silahları *indir*in dedim!" diye hırladı muhafız, ne Saal ne de paralı asker arkadaşı itaat etmek için kıpırdayınca. "Yoksa o güzel kk kafasını uururum."

"Gözlerini kapat, *Kelarris*," diye tekrarladı Saal yumuşak bir sesle. "Bunu grmeni istemiyorum."

Başını salladı, emredileni gözyaşları artık kontrolsüzce yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onun yerine zihninde onun görüntüsünü tuttu. Eğer... son geldiğinde ona bakamayacaksa, en azından onu düşünebilirdi.

"Buradan asla canlı çıkamayacaksın," diye tısladı Jess. "Kimse bir K'Vass kadınına el kaldırıp da hikâyesini anlatacak kadar yaşayamaz."

Silah sesleri onu sağır etti. Lizzie sıçradı, yüzüne sıcak ve ıslak bir şey sıçrayınca ciyakladı. Çenesinin altındaki silah düştü ve hemen arkasından gelen gürültülü bir gümbürtü onu sıçrattı.

Nefes nefese kaldı, gözleri şak diye açıldı. Saal orada duruyordu, elinde tabanca ve yüzünde sert bir ifade vardı. Bu ifade kadının ürpermesine neden oldu, içinden bir korku titremesi geçti. Ölümcül ve acımasız görünüyordu. Ona karşı çok nazikti ama tehlikeli olabileceğini biliyordu. Tehlikeli olabileceğini her zaman biliyordu...

Kız hareketini takip edemeden, adam silahını kılıfına soktu ve kızı kollarına almak için aralarındaki boşluğa doğru ilerledi.

"Ohmigod, ohmigod, bunun olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı, adamın göğsüne daha da sokulurken titriyordu. "Onun..."

"Şşşt, sorun yok aşkım. O gitti. Artık sana zarar veremez." Saal onu kendine yakın tuttu ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım. . Güvendesin."

Ürperdi, onun dokunuşu göğsünün derinliklerinde onarılamayacak şekilde parçalandığını düşündüğü bir şeyi hafifletti. "Seni kaybettiğimi sanmıştım. O olaydan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemediğini..."

Sözcükleri kurudu. Söylemeye cesaret edemedi. İstedliğini elde ettiğini ve onunla işinin bittiğini düşündüğünü.

"Hey." Yüzünü kavradı, gözlerinin içine bakmak için geriye doğru eğildi. "Bana bak. Ben buradayım, aşkım. Ve seni istemediğim *hiçbir* gerçeklik yok. Sana söz veriyorum."

Endişeyle onun yüzünü aradı. "Benimle iletişime geçmedin. Beni görmeye hiç gelmedin. şıfacılar odasına gittim ve istifa ettiğini söylediler."

Çenesi gerildi, gözlerinde ani bir öfke belirdi ama ona cevap veremeden başka bir ses araya girdi.

"Korkarım bu benim hatamdı."

şaşkınlıkla döndüğünde Laarn'ı arkalarında, Jess'i kollarına halde buldu. Yüz ifadesi pişmanlık doluydu ve bakışları ikisinin üzerinde sabitti.

"Aman Tanrım, *Lizzie!*" Laarn'ın sözleri onu yerinde tutan bir büyüyü bozmuş gibi, Jess Lizzie'ye doğru koştu. Bir an sonra kız kardeşi ona çarptı ve sıkıca sarıldı.

"Bunu neden *yaptın?*" diye sordu, Lizzie'ninkilerle aynı gözyaşları yüzünden akıyordu. İfadesi  fkeliydi, Lizzie'nin üst kollarını tutup onu sarsmak için geri çekildi. "Benim için kendini *asla* feda etme. Asla!"

Lizzie hüzünle gülümsedi, gözyaşları yine taşmıştı. Cidden... şu anda bozuk bir musluk gibiydi. "Nasıl ? Senin bir arkadaşın, bir kızın var. Seni bunlardan ayırmalarına izin veremezdim. Durdurabilsem bile."

"Oh, Lizzie..." Jess'in gözleri taze yaşlarla doldu ve kollarını Lizzie'nin boynuna dolayarak kelimelere ihtiyaç duymayan bir kucaklaşmaya girdi.

Laarn iki kız kardeşi nazıkçe birbirinden ayırdı ve Jess'i göğsüne çekti.

"Laarn, ne demek senin hatandı?" diye sordu Saal onu kollarının arasına çekerken. Adamın kaskatı kesilmiş bedeninde dizginlenmiş öfkeyi hissetmek kolaydı. Ellerini otomatik olarak adamın omuzlarında gezdirerek oradaki gerginliği biraz olsun azaltmaya çalıştı.

"Seni ve Saal'ı istemedenden de olsa ayrı tuttum," diye itiraf etti Laarn duraksayarak, sanki kelimeler içinden sürükleniyormuş gibi. "Şifacı salonunda bir olay oldu. İki erkeğe saldırmakla suçlanıyordu. Bunu onu salondan uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullandım ama seninle iletişim kurmasının mümkün olmadığını fark etmedim."

Saal'ın öfkesinin bir kısmı kız kardeşinin eşine bakan Lizzie'ye geçti. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Saraya gelen ve insan dışilerden herhangi birine hitap eden tüm haberleşmelerin üzerinde bir kilit var," diye açıkladı. "Salona girişi yasaklandığında Saal'ın adının izin verilenler listesinden çıkarılacağını bilmiyordum."

Gözlerini kırptırdı. "Onun mesajlarını spam'e mi gönderdin?"

Laarn başını salladı, ilk kez insan ifadesini açıklığa kavuşturmak istemedi. Uzak boşluğunda bile spam olduğunu düşündü. Hangi gezegende olursa olsun, iletişim dünyasının uçuydu bu.

"Yaptıklarından gurur duymuyorum ve içtenlikle özür dilerim," diye devam etti ve Jess hâlâ kollarındayken bir şekilde küçük bir kibar selam vermeyi başardı. "Umarım sen ve eşin beni affedecek cesareti kendinizde bulursunuz."

Gözlerindeki bakış o kadar mutsuz ve endişeliydi ki, içindeki tüm öfke derin bir iç çekişle boşaldı. Saal'la bakışarak başını salladı. "Yine de akıllıca bir söz. Başkalarının ilişkilerine karışma... tamam mı?"

Adam başını zarif bir şekilde eğerek onayladı ama kadın artık ona dikkat etmiyordu. Onun yerine Saal'la yüzleşmek için döndü. Nedense biraz utangaçtı. Onun ağladığını ve dağıldığını görmüştü... oysa o çok sakın ve soğukkanlıydı, gözünü bile kırpmadan onu esir alanın gözlerinin ortasına bir kurşun sıkmıştı.

Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı ve güçlü bir parmağını çenesinin altından geçirerek kızın kendisine bakmasını sağladı. Kızın hiç

ama o gülümsedi ve konuştu.

"Seni kaybettiğimi sandım. Beni istemediğini ve gideceğimi düşündüm..." Yeni kıyafetini ve saç kesimini gösterdi. "Senden mümkün olduğunca uzaklaşmanın göğsümdeki yırtık deliğe iyi geleceğini düşündüm."

"Delik mi?" diye sormayı başardı, şaşkın görünüyordu. Paniği artarken elleri adamın geniş göğsünde gezindi. "Yaralandın mı? Yaralandın mı?"

"Hayır, yaralı değilim," diye mırıldandı avuç içini göğsünün ortasına yerleştirirken. "Eskiden kalbimin olduğu yerdeki delikten bahsediyorum çünkü senden ayrılmak onu geride bırakmam gerektiği anlamına geliyordu. O senin. Seninle tanıştığım ilk andan beri hep senin oldu."

"Oh..." Sözleri içine işlerken dudağını ısırdı.

"Ve," diye eğilip dudaklarına fısıldadı, "eğer bu senin için *hâlâ* yeterince açık değilse, benim güzel, şaşırtıcı, cesur ve özverili küçük dostum, buna ne dersin? Seni seviyorum."

Ve sonra onu öptü.

Hararetli ya da ateşli değildi. Öpücüğü derinleştirmeye çalışmadı ya da belindeki elleri dışında ona dokunmadı. Bunun yerine, şimdiye kadar aldığı en tatlı, en içten öpücüktü ve bu onu uçurdu. Bu, tek bir okşayıştan toplanmış bir aşk ve bağlılık vaadiydi - doğrudan kalpten gelen ve ruha kadar inen türden bir öpücük. Adam geri çekildiğinde, kızın elleri taktik yeleşiminin kayışlarına dolanmıştı ve nefes alması kesinlikle tehlikeye girmişti.

Kız ona bakarken sırttı, biraz afallamış gibiydi.

"Bu senin için yeterince açık mı, aşkım?"

Başını salladı ve onu hızlı, sert bir öpücük için daha aşağı çekti. Arkalarından bir ses bağırıp çağırdı. "İşte ben buyum

bahsediyorsun!"

Saal öpüşmeyi keserken kıkırdadı ve beyaz saçlı paralı asker onlara katılırken sırttı. Solgun gözleri Lizzie'nin üzerinde gezindi ve göz kırptı.

"O da en az kadar güzel, Talent. de yatağıma girmeye ikna edemeyeceğime emin misiniz?" diye sordu kaşlarını komik bir şekilde sallayarak.

Saal bir kahkaha attı ve onu çekti. "Hiç şansın yok, Fin-boy. Sen kendi dostunu bul. Bu benim. Değil mi?"

Başını salladı ve ona bakarken gülümsedi. "Öyleyim. Şimdi ve sonsuza dek. Peki ya Saal?"

"Evet, güzelim?"

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Şimdi, lütfen... beni eve götürür müsün? Neresi olduğu umurumda değil. Nerede olursan ol... orası benim evim."

Gülümsedi ve onu geniş göğsüne doğru çekti. "Leydim, dileğiniz benim için emirdir. Her zaman da olacak."

Çok küçük!"

"Teşekkürler *Kelarris*, bu tam da bir erkeğin istediği şey. eşinden haber al."

Lizzie, Saal'ın... *onların*... yeni evini incelerken sırttı ve yakışıklı adamın kapıda bir omzunu yasladığını gördü.

"*Görünüşe göre senin ölçünü almış, Yetenek!*" Saal'ın onu kurtarmasına yardım eden büyük paralı asker Fin'in sesi koridordan onlara doğru süzüldü. "*Sevgilim, eğer biraz 'ekstra'ya ihtiyacın olursa kapım her zaman açık. Eşini bile getirebilirsin...*"

Daha çok Saal'ın acı dolu yüz ifadesine bakarak keyifle güldü ve seslendi. "Hayır, teşekkürler Fin. Burada hepimiz iyiyiz. İhtiyacım olan tek erkek o."

"Umarım öyledir." Saal kapının yanındaki düğmeye bastı. Ona doğru ilerlerken kapı arkasından kayarak kapandı. Saal'ın gözlerindeki bakış karşısında kalbi göğsüne çarptı, midesinde kelebekler uçtu. Hatırladığı nazik şifacı çırağı bu değildi. Artık başka biriydi.

"Ve bil diye söylüyorum?" diye hırladı. "Ben paylaşmam."

Ona ulaştı, eli belinin arkasından kayarak onu kendine doğru çekti. Kadın adamın geniş göğsüne yaslandı ve çarpmanın etkisiyle küçük bir nefes aldı. Başka söze gerek yoktu, ki bu iyi bir şeydi çünkü tutarlı bir düşünce kurma yeteneğini kaybetmişti. Sadece sıcaklık... ihtiyaç... ve ona dokunmak için karşı konulmaz bir arzu vardı.

Elleri adamın göğsüne uzandı, orada hissettiği sert kaslar karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Birlikte hareket ettiklerinde ona doğru bastırılan kasları ... ya da onu yatağa sabitlediğinde göğüslerinin onlara çarpışını. Başını kaldırıp adamın bakışlarını yakaladığında yanakları yandı.

Parmaklarını çenesinin altından geçirip başını doğru açıyla eğerken gözleri ateşle parlıyordu. Eğilerek dudaklarına yapıştı. Öpücük onu kavurdu, sert ve doymak bilmezdi. Onu var olan tek kadınmış gibi öptü. Dudakları onunkileri okşadı, sonra dilinin kararlı bir hareketiyle dudaklarını ayırdı. Boğazının arkasından hırlayarak, dili onunkine doğru kaydı.

Daha yaklaştı, adamın ağzına doğru inerken tişörtünü elleriyle kavradı. Adam onu geriye doğru götürürken eliyle ensesini kavradı. Kadın bir nefesle öpüşmeyi kesip kumaşı çekiştirdi.

"Derilerini özledim," diye yakındı. "Bu çok fazla örtüyor."

Dudaklarına hınzırca sıırttı. "Onu çıkarmana hiçbir şey engel olamaz, *Kelarris...*"

İçinden kaçan küçük ihtiyaç iniltisinden utanmıyordu. Tişörtünü çekiştirerek pantolonundan kurtardı. Nefes alış verişi kesildi, ellerini üzerinde gezdirirken karın kasları gerildi.

onu zevkle güldürdü, ses odada yumuşaktı, ama sonra onu tekrar öptü. Sıcak, sert ve sahipleniciydi. Anında onun karşısında eridi, elleri ikisinin arasında sıkıştı

kalçalarının arkasına doğru kayarak onu kendine doğru çekti. Adamın dili kızın ağzına girerken, aynı anda sikinin kalın ve sert çubuğu da kıza doğru bastırdı.

İçine bir sıcaklık yayıldı. Ağzı açık ve muhtaç bir şekilde onu öperken, gömleğini yukarı ve başının üzerine çekerek öpücüğe bir saniyeliğine ara verdi.

Dizlerinin arkası yatağa çarptı. Bir saniye sonra yumuşak yüzeye yuvarlandılar. Elleri giysilerini çekiyordu, onun mu yoksa onun mu, emin değildi. Tek bildiği ona dokunmaya, onu öpmeye hayatında hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duyduğuydu. O onun erkeğiydi, kocasıydı, *eşiydi* ve onu istemediği ya da hoş karşılamadığı bir zaman asla olmayacaktı.

Elbisesi kayboldu. Nasırlı bir el yan tarafını okşarken ürperdi. Bir başparmak göğsünün alt tarafındaki kıvrımı izledi ve kadın yukarı doğru eğilerek kendini ona daha fazla sundu. Ona her şeyini sunuyordu.

İnledi, kaslı kalçasını onunkinin arasına sokarak ikisini ayırdı ve başını eğerek meme ucunu ağzının sıcak boşluğuna aldı. Isı, boncuklu uçtan ağrıyan klitorisine doğru aktı ve kadın ona doğru bastırdı, eli kısa saçlarına doğru ilerledi. Akan saçlarının yasını tutuyordu ama onun bu yeni, daha acımasız halini *gerçekten* seviyordu.

Hafifçe kavrayıp ısırıldığında homurdandı ve diğer göğsüne geçmeden önce zevkle tıslamasına neden oldu. İkiz tümseklere dikkat kesilen eli, kaslı bacakları tarafından ayrı tutulan bacaklarının arasına doğru kaydı. Hâlâ yarı giyinikti, pantolonunun sert kumaşı uyluklarının iç kısmındaki hassas deriyi aşındırıyordu.

Kendisine çarpmadan önce kemerini çözdü ve fermuarını yarıya kadar indirdi. "Bunların fermuarı var..."

Durakladı, parmakları am dudaklarının arasında kayıyordu ve ona baktı. "Uh-huh. Kıyafet seçeneklerini şimdi mi tartışmak istersiniz? Yoksa bunu yapabilir miyiz..."

Klitorisini buldu ve kadın inledi. Bir kadına nasıl dokunacağını biliyordu... *ona...* tam olarak doğru şekilde. Boynu boyunca öpüşürken, daireler çizerken ve okşarken... alay ederken ve işkence ederken hareketleri bir saniyeliğine durdu.

Sonra adamın pantolonunu açmayı başardı. Aleti serbest kaldı. Elini aletin etrafına olabildiğince dolayarak okşamaya başladı. Adam inledi, kalçalarının arasındaki hareketleri duraksadı ama sonra oyun başladı.

Birbirlerini okşadılar ve alay ettiler, her biri diğerinin hırlayana kadar önce kırılmasını sağlamaya çalıştı. Kadının elini iterek kalçalarını indirdi ve kendini ona doğru bıraktı. Adam ileri doğru iterken bakışları birleşti. Kadın baskı karşısında dudağını ısırды, sonra vücudu adamın kalın aletinin etrafında genişçe gerilerek ayrılırken nefesi kesildi. Elleri adamın üst kollarını buldu. Adam daha fazla ittikçe kavradı. Adam onu doldururken... gerdi.

"Tanrım," diye mırıldandı, başı geriye düştü. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Daha da iyi hissetmek üzere," diye söz verdi, sesi alçak bir gümbürtüydü.

Kalçaları hareket etti, tekrar ileri atılmadan önce geri çekildi. Sonra tekrar ve tekrar. Azar azar içine giriyordu. Odanın sessizliğinde keskin bir sesle inledi. Başını çevirerek iniltiyi bastırmaya çalıştı ama adam homurdandı.

"Hayır, senin zevkini duymak istiyorum," diye emretti, bir koluyla başını destekledi ve diğerini kalçalarının altına kaydırды. "Sen benimsin. *Benim eşimsin*. Ve bunu herkesin bilmesini istiyorum."

Adamın sesindeki sahiplenici notaya küçük bir gülümseme verdi ama adam tekrar ileri atılıp onu iliklerine kadar doldurunca bu gülümseme silindi. Elleri adamın kollarında sıkılaştı, tırnakları adamın derisini ısırdı. Adam çoktan duraklamış, onun içinde zonklamaya başlamıştı.

"Sen benimsin, Lizzie," dedi ona tekrar, eğilip burnunu onunkine dayayarak. "Ve bundan daha fazlası... Seni seviyorum. Seni gördüğüm andan beri, seni şifacının salonuna getirdikleri andan beri, uyurken. O zaman seni sevdiğimi biliyordum."

Kalbi eridi. "Rüyalarımnda sesini duyduğum andan itibaren sevdim. Uyandığımda seni bulmam gerekiyordu."

Eğildi ve onu öptü. "Orada olamadığım için üzgünüm. Ama sana söz veriyorum, bir daha asla ayrılmayacağız. Hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçireceğim, benim küçük insan *Kelarris'im*."

Onun dudaklarına karşı sıırttı ve kalçalarını ona doğru yuvarladı. "Güzel. Hemen şimdi başlamaya ne dersin?"

Ve yaptı da... Bütün gece boyunca.

EPİLOG

"**A** Bundan emin misin, *Kelarris*?" *Sprite*'ın köprüsünün arka tarafında dururlarken Saal küçük arkadaşına mırıldandı. Önlerindeki görüş alanından küçük bir grup görünüyordu; Lizzie'nin kız kardeşi Jess, kucağında bebek kızıyla ve eşi, lord şifacı Laarn kolunu Lizzie'nin omuzlarına dolamıştı. Yanlarında Lizzie'nin annesi Amanda K'Vass vardı. Ailesi. Onu uğurlamaya gelmişlerdi. İki kadın el sallayıp gülümsemelerine rağmen ağlamaya başlamıştı bile.

"Yani, uzun süredir uyanık değilsin. Ailenle vakit geçirmeye ihtiyacın varsa daha uzun kalabiliriz."

Geminin motorları kalkışa hazırlanmak için dönerken uğuldadı. Lizzie başını salladı ve yumuşak bir bakışla ona baktı. "Onları her zaman özleyeceğim ama... benim yerim burası, senin yanın. Benim *evim* senin olduğun yer."

Sıcaklık Saal'ın göğsünü doldurdu ve küçük arkadaşına daha sıkı sarılırken vücuduna yayıldı. Göz ucuyla, Warborne lideri T'Raal'ın Lizzie'ye gönderdiği onaylayıcı bakışı kaçırmadı. Latharian işitme duyusu insanlardan çok daha keskindi, bu yüzden mürettebatın geri kalanının arkadaşının sözlerini duyduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ve onaylandı.

Memnuniyetle içini çekti ve motorlar devreye girip gemi havalanırken başının üstüne bir öpücük bıraktı. Veda partisi karıncalara dönüştü, manzara yerini atmosferin üst katmanlarına ve ardından uzayın karanlığına bıraktı.

Lathar Prime'dan ayrılmışlardı. Beklediği gibi üzüntü hissetmek yerine mutluydu.

Sonunda bir aile, bir yuva... ve mezara kadar seveceği bir eş bulmuştu.

KISSED BY THE ALIEN MERCENARY'i okuduğunuz için çok
teşekkür ederiz!

Umarım Saal ve Lizzie'nin hikâyesini okumaktan keyif almışsınızdır.

Latharian evrenindeki bir sonraki kitap Haziran 2020'de çıkacak olan
ZERO'NUN KALBI olacak!

Arkadaşlarınıza söylemek de dahil olmak üzere bu haberi yayma konusundaki yardımlarınız için minnettarım. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur! Lütfen favori kitap sitenize bir yorum bırakın!

MINA'NIN HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN!

<https://minacarter.com/index.php/newsletter/>

AYRICA MINA CARTER TARAFINDAN

Mükemmel Eş

Altın kalpli bir hastane müdürü. Karanlık bir sırrı olan bir asker.

Lillian'ın hayatı... sıkıcıdır. Sıska sıcak çikolatası dışında gününün en önemli olayı askeri kanatta çalışan yakışıklı gardiyanlardır. Bu gizli bir görevdir ve onun maaş derecesinin çok üstündedir ama resepsiyonun önünden sürüyerek geçen boş gözlü erkek ve kadınlara acıtmaktan kendini alamaz. Sonra gece geç saatlerde acil bir hasta getiriliyor, karnı parçalanmış ve kan içinde. Burası bir acil servis değildir ama onu geri çevirip ölüm riskini göze alamaz.

Yakışıklı askeri aklından çıkaramayan Lillian, yasak bölgeye gizlice girer ve kendini hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir dünyanın içinde bulur. Erkeklerin her zaman erkek olmadığı, ölümlerin yürüdüğü ve yakışıklı askerinin görüldüğünden çok daha fazlası olduğu bir dünya...

Kokusu onu çağırıyor. Kız onun. Şimdi onu hayatta tutmak zorunda.

Jack Harper bir askerd, iyi bir askerd... sonra Proje tanrıyı oynamaya karar verdi. Şimdi kalıcı öfke kontrolü sorunları ve içinde yaşayan bir canavar var. Bir silah olarak kullanıldığında, karşılık vermek için bir şans bekliyordu. Ama Proje onun peşinde.

Dengesiz olduklarına karar verilen Jack ve ekibine öldürme emri verilir ve St.Margarets'e nakledilirler. Kafalarının arkasına sıkılan bir kurşun onları temelli öldürene kadar baş doktorlar için bir oyundan ibarettir. Ancak Jack, hayatı boyunca beklediği o narin koku etrafını sardığında o kadar kolay yıkılmayacaktır.

Narin insan kadın onun eşi. Ve onu kurtarmak için Proje'nin karşısına çıkardığı her şeyle savaşacaktır.

Canavarlar vardır... ve onlar iyi adamlardır.

DEVAMINI OKU...

Cyborg'un Fiyatı

O galaksideki en tehlikeli yaratıklardan biri... öyleyse neden ellerini ondan uzak tutamıyor?

Birleşik Filo Gemisi *Valkyrie*'de kıdemsiz bir hemşire olan Samara'nın günleri genellikle ufak tefek çarpma ve kırılmalarla ve ara sıra yapılan sağlık veya çalışma alanı kontrolleriyle geçiyor.

Ancak tehlikeli bir mahkûm gemiye transfer edildiğinde, kendini hücre görevinde bulur. Büyük, ölümcül görünümlü askeri sınıf cyborg ile uğraşmak korkutucu olmalıydı, ancak yeşil gözlerine bir bakış ve büyük, sert vücudunun gri gemi kıyafeti altında nasıl görüneceğinden başka bir şey düşünemiyor...

O küçük, yumuşak ve kırılğan... Ellerini kendine saklamalı ve onu unutmalı.

Yakalanan ve incelenmek üzere tıbbi bir tesise götürülen cyborg Lyon, kendisini esir alanlardan acı ve aşağılanmadan başka bir şey beklemez. Ancak Samara diğerleri gibi değildir, yaralarını özenle tedavi eder ve içinde bir ateş yakar. Kelepçelerinin sıkıca kilitlendiğinden emin olmayı ihmal ettiğinde, kıyamet kopar. Hücre duvarına karşı sıcak, şehvetli bir cehennem. Ekibi geldiğinde, Lyon çekip gitmesi gerektiğini biliyor... ama yapamıyor. Küçük insanı onun derisinin altına girmiştir. Onu çektiği acıların bedeli olarak alacak, yatağında tutacak ve ilgisini kaybetmesi için gereken süre ikisine de zevk verecektir.

Ancak evrenin ve Filo'nun başka fikirleri vardır. Gemideki bir iz sürücü, bir uçan gemi sürüsünü başlarına musallat eder. Lyon ve Samara ihanetten ve uçan böcek saldırısından kurtulabilecekler mi, yoksa sonsuza dek sürecektir mutlulukları ateş altında dağılacak mı?

KOPYANIZI ŞİMDİ ALIN

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'de birçok türde çok satan romantizm yazarıdır. Kocas1, kızı ve otoriter kedisiyle İngiltere'de yaşamaktadır.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

kaçırmanın!

Aşağıdaki butona tıklayarak Mina Carter yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-A-SKC-LVIFB>

BOOKS 2 READ

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.